

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 39 / IV legislatura / Segon període

Dimecres, 23 de desembre de 1992

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 20

Cinquena i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts.

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1993 (Reg. 5082) (Continuació.)

Departament de Medi Ambient

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 552, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Gimeno (IC), juntament amb les esmenes núms. 556 i 561 (p. 1778).

Esmena del G. P. Popular (núm. 553, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 529).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 554, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Portabella (ERC), juntament amb les esmenes núms. 558 i 560 (p. 1780).

Esmena del G. Socialista (núm. 555, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Madueño (S), juntament amb l'esmena núm. 557 (p. 1782).

Junta de Residus

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 556, a la totalitat)

- Debatuda abans (esmena núm. 552).*
Esmena del G. Socialista (núm. 557, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 555).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 558, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 554).
Junta de Sanejament
Esmena del G. Socialista (núm. 559, a la totalitat)
 Torn a favor: *Sra. Martí i Conill (S), juntament amb l'esmena núm. 563 (p. 1785).*
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 560, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 554).
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 561, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 552).
 Torn en contra conjunt a les esmenes núms. 552 a 555: *Sr. Serratusell (CiU) (p. 1786).*
 Torn en contra conjunt a les esmenes núms. 556 a 561: *Sr. Espadaler (CiU) (p. 1789).*
 Votació de les esmenes núms. 552 a 561: *rebutjades per 35 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció (p. 1791).*
Despeses diversos departaments
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 562, a la totalitat)
Debatuda abans.
Esmena del G. Socialista (núm. 563, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 559).
Sindicatura de Comptes
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 564, a la totalitat)
Decaiguda.
Deute
Esmena del G. Socialista (núm. 565, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 401).
Participació dels ens locals de Catalunya en els ingressos de l'Estat
Esmena del G. Socialista (núm. 566, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 7).
 Votació de les esmenes núms. 562, 563, 565 i 566: *rebutjades per 35 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció (p. 1791).*
El president anuncia el decaïment de les esmenes núms. 1 a 4 (p. 1791).
Text del Dictamen
 Votació de l'article 1: *aprobat per 55 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions (p. 1791).*
 Votació de l'estat d'ingressos, l'estat de despeses, l'exposició de motius i els títols de la Llei: *aprobat per 55 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions (p. 1791).*
Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre la part bàsica de la Memòria anual de la Sindicatura de Comptes relativa a l'Informe sobre el Compte General de la Generalitat de Catalunya de 1990 (Reg. 3201) (Punt segon de l'ordre del dia.)
 Posició dels grups: *Sr. Curto i Casadó (P) (p. 1791), Sr. Saura (IC) (p. 1791), Sr. Reguant (ERC) (p. 1793), Sr. Carnicer (S) (p. 1794) i Sr. Codina (CiU) (p. 1796).*
El Sr. Carnicer (S) (p. 1798) i el Sr. Codina (CiU) (p. 1798) intervenen per contradiccions.
 Votació de l'Informe: *aprobat per 85 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions (p. 1799).*
 Votació del Compte General: *aprobat per 59 vots a favor, 36 en contra i cap abstenció (p. 1799).*
InterpeHació al Consell Executiu sobre les cambres agràries (Reg. 6131) (Punt tercer de l'ordre del dia.)
El president n'anuncia la retirada (p. 1799).
InterpeHació al Consell Executiu sobre la política de consolidació dels sectors econòmics productius de Catalunya (Reg. 6185) (Punt quart de l'ordre del dia.)
 Formulació: *Sr. Rañé (S) (p. 1799).*
 Resposta: *Conseller d'Indústria i Energia (p. 1800).*
 Rèplica: *Sr. Rañé (S) (p. 1802).*
 Contrarèplica: *Conseller (p. 1803).*
El Sr. Rañé intervé per a fer un aclariment (p. 1803).
InterpeHacions al Consell Executiu sobre la política de finançament agrari (Reg. 5141), sobre el Pla de reconversió de les cooperatives agràries de Catalunya (Reg. 3779), sobre el càncer (Reg. 4941),

sobre la política d'integració laboral de les persones amb disminució (Reg. 5675), sobre el compliment de la LOGSE en l'àmbit dels ensenyaments artístics (Reg. 3908), sobre el futur tèxtil a Catalunya (Reg. 4834), sobre els plans d'estudi de la reforma educativa (Reg. 5046), sobre la cohesió social (Reg. 5047) (Punts cinquè a dotzè de l'ordre del dia.)

Les interpellacions corresponents als punts cinquè, sisè, vuitè, novè i desè de l'ordre del dia han estat retirades per escrit (BOPC, 65 i 68); la interpellació corresponent al punt setè de l'ordre del dia ha estat posposada, i les interpellacions corresponents als punts onzè i dotzè de l'ordre del dia són retirades pels formulants.

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre el desenvolupament integral de les terres de l'Ebre (Reg. 5930) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Curto i Forés (CiU). Tot seguit presenta un text transaccional a la Moció del G. Socialista (Reg. 5933) (p. 1804).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre el desenvolupament integral de les terres de l'Ebre (Reg. 5933) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

La Sra. Vandellós (S) n'anuncia la retirada (p. 1804).

Posició dels grups no presentants: *Sr. Curto i Casadó (P) (p. 1805), Sr. Gimeno (IC) (p. 1805) i Sr. Bargalló (ERC) (p. 1805).*

Votació del text transaccional: *aprovat per unanimitat (p. 1806).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política a desenvolupar per a les persones amb mobilitat reduïda i altres limitacions (Reg. 5937) (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sra. Barenys (S) (p. 1806).*

Posició dels grups: *Sr. Curto i Casadó (P) (p. 1807), Sr. Gimeno (IC) (p. 1807), Sr. Bosch (ERC) (p. 1807) i Sr. Codina (CiU) (p. 1807).*

Votació dels apartats núms. 2, 3 i 4: *aprovats per unanimitat (p. 1807).*

Votació de l'apartat núm. 1: *rebutjat per 31 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció (p. 1807).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre el cànon i l'increment de tarifa de sanejament (Reg. 5942) (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sra. Martí (S) (p. 1807).*

Posició dels grups: *Sra. Montserrat (P) (p. 1808), Sr. Gimeno (IC) (p. 1808), Sr. Portabella (ERC) (p. 1808) i Sr. Esteve i Abad (CiU) (p. 1809).*

Votació: *rebutjada per 31 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció (p. 1809).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre el desenvolupament reglamentari de la Llei d'ordenació farmacèutica (Reg. 5936) (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

El Sr. Font (S) n'anuncia la retirada (p. 1809).

La sessió s'aixeca a les dues del migdia i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 20.5

La sessió es reprèn a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Muro.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Indústria i Energia i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

**Projecte de llei de pressupostos de
la Generalitat de Catalunya per al 1993
(Continuació)**

Entrem ara al debat de les esmenes a la totalitat dels pressupostos del Departament de Medi Ambient. La primera esmena és la 552, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, si el president m'ho permet, defensaria conjuntament la 552 més la 556, a la Junta de Residus, i la 561 a la Junta de Sanejament.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. GIMENO: Seguint amb aquest clima d'extraordinària atenció, d'indubtable entusiasme i de rigor exhaustiu en el debat dels pressupostos, la voluntat d'Iniciativa no és allargar-ho excessivament, sinó dir d'una forma breu i concreta que hem presentat esmenes a aquests tres, al Departament de Medi Ambient, a la Junta de Residus i a la Junta de Sanejament, perquè creiem no sols que no s'adapten a les necessitats del país, sinó que, a més a més, són una burla a les expectatives que van estar creades i a les mateixes lleis que fan, que acorden el funcionament d'organismes com la Junta de Residus.

Cal dir que l'única que d'alguna manera es pot salvar i que ha fet una modificació substancial respecte als anys anteriors és la Junta de Sanejament, i no hi entrarem; li donarem un cert vot de confiança. Si més no, el que passa és que dubtem de la capacitat d'executar un pressupost que ha incrementat d'una forma notòria el pressupost global respecte a anys anteriors, que no s'ha distingit fins ara per la seva eficàcia i pel compliment dels terminis del Pla de sanejament i que, en tot cas, creiem que hi caldria alguna reducció fruit de les modificacions pressupostàries que han sorgit durant aquest debat.

Cal dir que on hem començat a veure grans diferències respecte al que nosaltres entenem que hauria de ser la política dels residus és a la Junta de Residus, entre altres coses perquè hi ha una variació substancial en el capítol sisè, el capítol d'inversions, que l'any passat pujava a 3.878 milions i que enguany s'ha quedat reduït a 2.255, i que, en canvi, l'increment parcial no molt substancial de recursos a la Junta de Residus ve per increment de transferències a empreses privades —que en el capítol quart passen de 133, que hi havia l'any passat, a 550, de les quals 540 són empreses privades—, així com en aquest capítol vuitè, que passa de 100 milions a 2.300 per a enguany, per a l'any que ve, per a l'any 1993, que són compra d'accions a empreses privades.

Total, que el canvi més espectacular és en transferències de recursos a empreses privades i en compra d'accions, participació en algunes empreses privades. Ens dóna la impressió que, una de dues, o és que ha disminuït la confiança en la capacitat de l'Administració de la Generalitat a realitzar actuacions públiques o que hi ha una impotència per tirar endavant la Llei de mesures urgents, que no devien ser tan urgents quan no es dedueix del pressupost que se'ns presenta aquesta activitat tan prioritària en la tasca d'eliminació no sols dels residus, sinó de la mateixa producció, allò de la minimització de la producció de residus. En tot cas, potser l'únic que es veu és que hi ha un canvi estratègic de privatitzar la gestió dels residus industrials —es confia més en la iniciativa privada que en la iniciativa pública— o també pot ser allò d'eludir responsabilitats. Si fem transferències o deixem la gestió en mans privades, després podem criticar les empreses privades, que és el que es pot fer, i hi haurà menys capacitat de les forces de l'oposició, dels partits polítics de l'oposició per criticar aquesta manca de responsabilitat, manca de compliment de la Llei de mesures urgents.

I capítol a part —ja he dit que seré breu i ho vull complir— mereix el Departament de Medi Ambient; un departament que en podríem dir el departament de la insensibilitat, de la impotència i de la frustració. Insensibilitat per part del Govern i del partit o de la coalició que sustenta aquest Govern, de Convergència i Unió, ja que no hi ha increment, sinó més aviat manteniment de partida pressupostària respecte a l'any anterior. D'impotència, ja que sembla ser que és impossible que els seus responsables hagin aconseguit un increment de recursos o hagin tingut la capacitat de poder absorbir noves competències que han estat atorgades a altres departaments, com és el d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i parlem del cas concret de la gestió del Pla d'espais d'interès natural. I frustració no en els responsables de Convergència i Unió, perquè en tot cas el que fan és aplicar el que creuen que és la millor política per a ells, sinó que frustració d'una bona part de la societat que, quan es va plantejar la creació d'un departament de medi ambient, es pensava que seria un canvi qualitatiu en l'actuació del Govern. I frustració perquè —ho repetim— no hi ha una voluntat per part del Govern de potenciar aquesta Conselleria de Medi Ambient.

I per què diem que no? Perquè les dades globals ens ho demostren. Hi ha avui un increment —que se'ns proposa— en el Departament de Medi Ambient que és sols del 3% respecte al pressupost de l'any passat; el 3% és l'increment més baix de tots els departaments de la Generalitat. En un departament que hauria de ser emblemàtic, com és el de Medi Ambient, això resulta, si més no, lamentable, només aquesta xifra. I dic el 3% perquè encara que l'increment aparent és el 7,4% hem de dir que l'any passat en la partida pressupostària de personal hi havia una baixa a l'article 12 de funcionaris de 500 milions de pessetes, que es preveia una baixa pel retard a cobrir les places en funció de les convocatòries i que, és clar, la gent no entrava a treballar l'1 de gener, sinó que entraria a partir de quan s'anessin acabant els exàmens pertinents.

Llavors, resulta que en el capítol primer teníem una dotació inicial, en principi, de 1.541 milions de pessetes, dels quals hi havia aquesta reducció dels 500. Si comparem amb els que hi ha avui, resulta que al capítol primer hi ha una baixa del 17,6%. I, això, com ho hem d'interpretar? En definitiva, per aquella sensació de frustració. Hi havien unes expectatives de crear uns

llocs de treball, de tindre unes competències, i, com que no s'han aconseguit aquestes competències, el que hem fet és no cobrir algunes de les places. En definitiva, el Departament de Medi Ambient ha reduït expectatives respecte a les que tenia l'any 92. I això, evidentment, a Iniciativa per Catalunya no li satisfà, perquè si algun departament té justificat —o tenia justificat— l'increment de personal, degut a la nova creació i a les noves competències que se li havien de donar, era el Departament de Medi Ambient; curiosament, és l'únic que té baixes de personal.

Al capítol 2 hi ha un increment global del 5%, i és també alligador que s'hagin fet exercicis de contenció que des d'altres departaments se'ns han qualificat d'impossibles. Ahir recordava com el Departament d'Agricultura ens deia si volíem deixar sense telèfons la pobra gent —funcionaris i directius— d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, perquè plantejàvem reducció en el capítol de comunicacions... Resulta que al Departament de Medi Ambient és perfectament possible: a la Secretaria General hi havia, per al 92, un capítol, o un apartat, dedicat a comunicacions, de 51,6 milions de pessetes, i per al 93 se'n preveuen 37,6. Tampoc podíem reduir material d'oficina a altres departaments, i aquí es fa una correcció important: de 34 milions que hi havia se'n deixen 24. O publicitat i propaganda, que l'any 92 n'hi havia, a la Secretaria General, 17 milions i ara se'n proposen 10. I a la Direcció General d'Educació Ambiental n'hi havien 130 i enguany se'n proposen 70; precisament a la Direcció General de Promoció i Educació Ambiental, que és la que més hauria de fer en publicitat de cara a conscienciar i educar la gent en la problemàtica del medi ambient! Aquesta sí, que és factible reduir-ho, i fixeuvos que de 130 passem a 70 milions.

Una altra partida significativa és la reducció en formació i promoció, que de 15 milions passen a 7 milions de pessetes. És una mostra d'aquesta insensibilitat i d'aquesta impotència per tirar endavant un departament que s'ha quedat sense capacitat d'exercir una política pròpia. Ho podem, també, comprovar en altres apartats: en transferències corrents, al capítol quart, hi ha una reducció de quasi el 2%, i un exemple en podria ser Educació Ambiental, que a corporacions locals, per ajuts a l'educació ambiental, l'any 92, hi havien pressupostats 75 milions, i em consta que molts ajuntaments, en veure aquestes partides, han engegat projectes d'educació ambiental, han sol·licitat subvencions —no a tots se'ls ha donat el que havien demanat—, és —o hauria de ser— previsible que l'any 93 hi haguessin més sol·licituds, i es rebaixa de 75 a 66. O, per exemple, en el capítol setè, «Transferències de capital», hi ha un augment també molt reduït, del 4,5%, del qual cal destacar que també en Educació Ambiental hi ha una baixa global de 180 milions a 117 milions; és a dir, Educació Ambiental és una de les direccions generals que més reducció té, i baixa un 34,5%.

En el capítol..., a la Direcció General de Qualitat Ambiental hi ha un manteniment..., pràcticament els milions que restem a Educació Ambiental pugen aquí el 0,3, passen de 2.215 a 2.280, però hi ha un manteniment del programa específic de tractament de residus sòlids urbans, en 1.300 milions; hi ha, com a novetats importants, que no criticaríem, però que ens semblen insuficients, l'augment de 50 milions que hi havien a 200, en ajuts a corporacions locals per al foment de recollida selectiva, que enguany no s'ha resolt molt bé, perquè encara estem pendents, alguns ajuntaments, que se sàpiga si rebran alguna sub-

venció en contenidors de recollida selectiva, perquè no se'ls ha comunicat res, o també hi ha un increment del 128% en ajuts a empreses per a adopció de processos no contaminants.

Cal dir que l'únic capítol en què hi ha un increment notable, dins de l'escassetat aquesta que comentàvem, és en el capítol sisè, en el capítol d'inversions, que puja a 2.053 milions, en un increment de l'11,4%, però que tampoc no pensem que puguem donar-nos per satisfets amb aquests reduïts increments, i més quan tenim en compte com han estat distribuïdes aquestes inversions. Hi ha un increment de 170 milions per a Educació Ambiental, que és en «Altres immobilitzats materials», i un increment global a la Direcció General de Qualitat Ambiental, de 431 a 670 milions, dels quals 265 són per a adequació en «Edificis i altres». És a dir, és inversió interna; part de l'increment pressupostari no és en actuacions exteriors del Departament, sinó en pures reestructuracions o millores internes dels serveis.

Cal dir que en aquest capítol també trobem que en «Producció i execució de programes d'educació ambiental en mitjans de comunicació», és a dir, en alguna cosa que podria atènyer els diaris, la premsa, els mitjans de comunicació i, fins i tot, la televisió, execució de programes de sensibilització, en tenim una reducció: de 110 milions que hi havia l'any passat, que no era massa, ens han passat a 50, la qual cosa vol dir que aquesta tasca educativa no és prioritària dintre del Departament. O que hi ha una disminució global del 41,5% en la Direcció General de Patrimoni Natural. Ha baixat sensiblement, aquesta partida. Per què ha baixat? Evidentment, ha baixat perquè no sols no s'han complert les expectatives, sinó que s'ha perdut la capacitat de gestionar qualsevol iniciativa amb el Pla d'espais d'interès natural. Totes les partides que hi havien destinades, o previsiblement destinades, l'any 92, per al PEIN, no estan contemplades aquí, i han passat en tot cas al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Una altra qüestió que voldríem criticar, a més a més, suposo que fruit d'aquesta sensació d'impotència, és el tractament diferenciat, tan diferenciat, que hi ha en els annexos de pressupostos. En els annexos de pressupostos, l'any passat podíem deduir què és el que es feia; en aquests moments, els annexos de pressupostos són un simple llistat inintel·ligible, que diu «Dotacions de mitjans generals per a l'actuació del Departament de Medi Ambient»... Això ho repeteix en diversos capítols: al 01, a Secretaria General, una, dues, tres, quatre, cinc, sis vegades, i amb un total de 330 milions, sobre el global de 359; o en la Direcció General de Patrimoni Natural, que pràcticament a totes les partides diu «Adequació, manteniment i millora del patrimoni natural», sigui l'article 61, el 62, el 63, el 64 o el 65. En definitiva, poc podem deduir quina és la voluntat del Departament, amb aquestes inconcrecions, amb aquestes vaguetats o, fins i tot, amb aquestes burles que se'ns vol fer amb aquest pressupost, que és clarament regressiu respecte al de l'any passat.

Creiem, en definitiva, que no hi ha voluntat de prioritzar les tasques de Medi Ambient: ni el capítol..., ni la Direcció General de Promoció i Educació Ambiental, que baixa globalment respecte l'any passat un 1,5%, ni la Direcció General de Patrimoni Natural, dos aspectes emblemàtics, que aquesta baixa el 24%. Són la mostra més palpable d'aquesta sensació de frustració que es pot produir a la societat. I entenem que per a això, per arribar on estem, no calia crear un departament de medi am-

bient, per gestionar la Junta de Residus i la Junta de Sanejament, perquè, en tot cas, aquestes tenen el seu funcionament autònom, i també se'ns està donant una lliçó de com aquells organismes que no se sap on col·locar caben tots a Presidència, i la mostra més recent la tenim ahir mateix.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Esquerra Republicana de Catalunya té tres esmenes; per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Sí. Senyor president, agruparia les esmenes a la totalitat del Departament, de la Junta de Sanejament i de la Junta de Residus.

El Sr. PRESIDENT: 554, 558 i 560.

El Sr. PORTABELLA: Molt bé. Moltes gràcies. Senyor president, senyores i senyors diputats, el primer que se m'acut és veure realment com són d'importants els problemes de desertització, perquè han arribat fins i tot aquí a l'hemicicle.

Bé, en realitat nosaltres hem presentat aquestes tres esmenes a la totalitat, perquè hi ha una important discrepància que el nostre Grup Parlamentari ha de tenir respecte a l'orientació i la distribució de diners directament relacionats amb Medi Ambient per part del Govern. La nostra disconformitat es basa en essència en tres punts, que aniré simultanejant, que és la part econòmica, el marc referencial i l'estructura. Els pressupostos del Departament de Medi Ambient, tot i que ho fan, no poden ignorar que els problemes de medi ambient són d'abast i es belluguen en un marc planetari. I d'això, el Departament de Medi Ambient ha de tenir-ne coneixement, i en té, i estic segur que en té, però ha d'actuar sobre això. Tots sabem que tenim un govern nacional que no té competències per actuar en organismes internacionals, i Rio de Janeiro en va ser una bona mostra, fins i tot per al conseller, però sí que és cert que tenim plenes competències a nivell de medi ambient aquí, i que com a regió del món hi hem d'actuar, i no podem deixar..., passar-hi per sobre.

Els pressupostos, però, no reflecteixen aquesta preocupació, ni aquesta intervenció seriosa, sobre els problemes globals fonamentals. Dels pressupostos no es desprèn —en forma de partides, lògicament— ni la més lleugera crítica o intenció d'incidir sobre el generador bàsic dels problemes ambientals, que no és altre que el model de desenvolupament que s'ha dut a terme fins ara, i que repetidament, i aquests últims temps d'una manera més accelerada, s'ha manifestat caduc, i en diferents països del món es qüestiona, o s'intenta introduir-hi matisos que el vagin modificant, aquest sistema, que posa en risc la viabilitat dels sistemes ecològics del planeta. No trobem, doncs, una manera, una incidència, en el Departament de Medi Ambient.

Els pressupostos del Departament de Medi Ambient ignoren que hi han diferents indicadors socio-econòmics, relatius al medi ambient, que qüestionen seriosament la viabilitat del sistema de desenvolupament inspirat en la revolució industrial, i que han dut el 77% dels 5.300 milions de persones que som en el planeta a una situació de pobresa. Ignoren, també, que aquest tipus de desenvolupament, que ha prioritzat d'una manera quasi exclusiva la producció i l'obtenció de guanys econòmics en el mínim temps possible, es basa en l'abús extractiu de recursos. D'uns recursos que no són renovables a escala humana i que, per tant, signifiquen l'empobriment del nostre país. Però que no tan sols signifiquen aquest empobriment del nostre país, sinó que, a més a més, també impliquen la insostenibilitat d'aquest

sistema en el nostre planeta i la inexportabilitat a la majoria del planeta, que, com ja he dit, és aquesta majoria que té seriosos problemes, fins i tot, per sobreviure.

Per tant, nosaltres, el que esperàvem és que es parlés de temes com, per exemple, la capa d'ozó, hi haguessin partides que hi fessin referència..., que ens incloguessin dintre del que és el marc general de definició dels temes ambientals. La realitat és que, com a tals, els pressupostos del Departament de Medi Ambient no contemplen, ni tan sols, suficientment la necessària reducció de producció de CO₂ que, com vostès saben, afecta directament sobre l'efecte hivernacle. No ho contempla ni per activa ni per passiva, és a dir, ni incidint en la reducció de les emissions de CO₂ ni incrementant significativament la massa forestal, que faria efectes de captació, de xuclar el CO₂ produït.

I això que hem pogut llegir en unes declaracions —que nosaltres compartim, senyor conseller—, en les quals vostè deia... —crec que les va fer al voltant de la conferència de Rio de Janeiro—, que creia que a Catalunya s'havien de reduir un 25% les emissions de CO₂ que s'estaven produint a Catalunya... El que passa és que, veient els pressupostos, la veritat és que no sabem com ho pensa fer. Mentre que la reducció de CO₂ sí que és un eix important en la Comunitat Europea: per exemple, el programa THERMI —i vostè segur que el coneix, fins i tot, més que jo—, doncs, en va ple.

Tampoc contempla suficientment la protecció de la biodiversitat, i això que la nostra nació és especialment rica en aquest àmbit, i que, segons em sembla i he sentit o s'ha dit, aquesta idea està molt present en l'elaboració del PEIN, però la veritat és que, malgrat l'important retard amb què s'ha aprovat el PEIN, aquest Pla no contempla suficientment la protecció de la variabilitat genètica de les nostres plantes i animals. El PEIN no té una dotació econòmica suficient, tot i que hagi augmentat, que l'hagin augmentat a darrera hora, i una bona mostra d'això es pot veure en la dotació econòmica que té la Direcció de Patrimoni Natural, que és de 646 milions i mig, i que representa un 24% menys que l'any passat. El PEIN, malgrat el que aquests dies s'ha pogut llegir, tampoc protegeix suficientment la biodiversitat dels només 144 espais que protegeix, i el motiu és senzill. A més a més de partir d'uns conceptes d'insularitat, el PEIN permetrà que es facin algun tipus d'edificacions dintre d'aquests espais protegits, i aquests dos elements a mitjà termini implicaran una important pèrdua de la riquesa d'aquests espais.

A més a més, en aquesta Direcció General, la Direcció del Patrimoni Natural de què estava parlant, hi ha també una disminució de 100 milions respecte a l'any passat en l'adquisició i expropiació de terrenys, la qual cosa tampoc ajuda al fons patrimonial que ha d'establir el PEIN. Cal afegir encara, dintre d'aquesta Direcció, que hi ha una retallada de 30 milions en les subvencions i ajuts a les corporacions locals per a la parcel·lació del patrimoni natural, que són les administracions que més coneixen el seu territori, com gairebé tothom coneix.

En definitiva, els objectius que planteja aquesta Direcció General són inassolibles amb els diners de què disposa, perquè teòricament ha d'incidir sobre la parcel·lació d'àrees d'espais d'interès natural, dels espais fluvials, que si no els gestionem conjuntament —i això a hores d'ara jo crec que ho sap tothom—, doncs no ens en sortirem, i en la restauració d'espais afectats per extraccions, dels quals, francament, doncs, la família Mo-

lins —i el representant de la família Molins aquí al Parlament no hi és— en té molt coneixement, però sabem també que afecta un bon nombre de problemes. (*Remor de veus.*)

No entenem, doncs, per què es fixen aquests objectius, si no es podran complir a un nivell satisfactori. En canvi, hi ha increments sorprenents per al que és la dinàmica d'entrades i sortides. Tenint en compte que el Departament de Medi Ambient pagarà 760.904 pessetes/dia de lloguer, sorprèn que a sobre, només en aquesta Direcció, s'augmenti el pressupost en edificis amb 18 milions més. Mirin, jo els he fet uns comptes, i on vostès passen més del 2% del pressupost és en temes relacionats amb habitatge. Ja ho he dit abans: 760.000 més de tres quarts de milió/dia en lloguers, es gasten vostès. (*Remor de veus.*) I això que l'economia del Departament no va bé, i no va bé perquè mentre els pressupostos generals del Govern augmenten un 9,8%, el Departament de Medi Ambient només creix un 7,4%; amb l'excepció que ha fet abans el diputat d'Iniciativa.

El Departament de Medi Ambient té per sobre deu departaments amb més pressupost, o el què encara és més alarmant, senyor conseller, el Departament de Presidència, en el seu concepte 226, aquest que fa referència a les despeses sumptuàries, puja 2.843 milions de pessetes, mentre que la inversió real en medi ambient puja 2.053 milions. És a dir que és inferior a la despesa sumptuària d'un departament. Per al meu Grup Parlamentari això demostra que l'Executiu no té especial interès en els temes ambientals, que continua prenent-se'l com un annex, i que en lloc de definir-lo com el que hauria de definir, que és el marc on es belluguen totes les activitats humanes, continua tenint-lo més aviat per tapar forats i per anar tirant i perquè no sigui dit que no hi és que per altra cosa.

A més, el Departament no s'estructura de manera ni prou eficient ni prou eficaç, i aquí entenguin-me, no és una crítica al mateix Departament, sinó que és a la manera d'acció del Departament en relació amb la política global. I això torna a estar relacionat, tal com li dic, més amb la política global que no amb la política pròpia del seu Departament, encara que el seu Departament n'és l'últim responsable perquè tampoc presenta propostes en aquest sentit. Amb un Departament de Medi Ambient creat, aquest s'ha d'esforçar per dotar-se d'una certa estructura horitzontal que afecti tots els departaments, perquè d'aquesta manera sí que aconseguiríem tenir una millor línia d'eficàcia i d'eficiència. S'ha de crear una estructura interdepartamental, que per exemple podria ser —i el nom no fa la cosa— una subdirecció general de coordinació de política ambiental, que coordini i exigeixi un tractament ecològic en les activitats internes de cada departament. Per exemple, no pot ser que vostès diguin: «nosaltres hem de recollir el paper que hem utilitzat», i que això no es faci a tots els departaments. No pot ser que quan anem a comprar bombetes, totes les bombetes que es comprin no siguin d'una eficiència energètica alta o d'un baix consum i que, en tot cas, això es pugui fer només en un departament. Això, ha d'existir un tipus d'organisme..., no ho sé, ja s'ho pensaran vostès, un tipus d'organisme que permeti que això es compleixi a tots els departaments. I el que tampoc pot ser, senyor conseller, i jo m'imagino que això ja és una cosa de bastant més difícil solució, és que vostè, per exemple, digui —i continuo dient-li que ens sembla molt bé que ho digui— que es pot fer un estalvi energètic molt important, però que després les mesures que han de sortir del Departament d'Indústria i Ener-

gia, doncs, no s'apliquin amb prou energia i, per tant, doncs, ho acabin fent: «bah!»...

Aleshores, si hi ha aquest desajust, entengui'm que està plenament justificat que jo parli que el Departament, en realitat, té una manca d'eficiència i d'eficàcia en relació amb el que propugna. Aquesta horitzontalitat, que sembla, que fins i tot pot semblar que, bé, és com deixar anar una idea així com curiosa i divertida, en realitat està perfectament acceptada en el Departament d'Economia i Finances; això ningú ho discuteix. El Departament d'Economia i Finances marca unes directrius per a la gestió econòmica de tots els departaments, que això sigui possible per fer-ho en temes ambientals depèn de la voluntat del Departament, i veient el pressupost la veritat és que no determinem ben bé, no podem determinar que la tingui, i que aquesta possibilitat existeixi depèn en bona part també de la mesura ambiental de tots nosaltres, però també del Govern, en definitiva, d'aquest canvi d'hàbits de què tant s'ha d'ocupar l'educació ambiental, tant individuals com col·lectius, de la nostra societat.

Però, és clar, senyor conseller, malgrat que en l'ECO-ED, en la conferència mundial sobre educació ambiental, sense participació de delegacions oficials —i que per això hi va poder assistir el Departament de Medi Ambient—, que es va fer a Toronto, es va fer un fantàstic stand, i també els felicito per aquest stand que van fer a Toronto sobre educació ambiental, després vostè llegeix el pressupost i, és clar, la realitat és que la Direcció General de Promoció i Educació Ambiental ha disminuït un 1,5% el seu pressupost respecte a l'any passat. Doncs, és clar, si hem d'agafar i hem de tenir una extensió dels conceptes ambientals que afecten, ja ho he dit, no tan sols a tots nosaltres i el poble, sinó també el mateix Govern, però dotem amb menys recursos el Departament, que, en principi, està adequat per fer aquestes coses, doncs no anem bé, doncs no anem bé per aquí, tal com ja he dit. L'educació ambiental és bàsica per canviar la manera de funcionar que tenim i, per tant, els problemes que ens porta tant a nivell nacional com a nivell planetari.

Aquesta Direcció General té una retallada de partides generals; per exemple, una reducció de 50 milions per a la creació d'itineraris naturals, just l'any que s'aprova el PEIN, senyor conseller. Doncs no sembla massa congruent, no?, i menys si va sumat a les crítiques que ja he fet abans al PEIN, que francament el PEIN era una esperança i en aquests moments s'ha convertit ja en un desencís.

Hi ha coses interessants, per això, en aquesta Direcció: la creació d'una partida per a informació i formació empresarial, que si aconseguim implicar-los, els empresaris, en la no-producció de residus sòlids, en la no-producció d'envasos residuals i contaminants, considerem que és una partida que pot ser d'una gran utilitat.

I, bé, fem ara ja un capmàs del que queda. Sobre la Secretaria General em sembla incorrecte que es retallin les aportacions als ens locals i que l'increment de diners per a les entitats sense afany de lucre sigui zero. Trobem, com a mínim, agosarat un increment del 18% de diners destinats a alts càrrecs, sobretot en un pressupost restrictiu, i molt minsa aquesta transferència de 145 milions a la Junta de Sanejament, per realitzar tasques de sanejament de l'aigua de la costa, de les platges, de tot el que va relacionat amb la dinàmica litoral, perquè, és clar, veient aquesta aportació, francament, qualsevol podria

creure erròniament que les aigües del Mediterrani estan en bones condicions.

D'altra banda, també vull assenyalar que només agafar els pressupostos vaig tenir una sorpresa agradable en veure que hi havia una part molt important del pressupost de Secretaria General que anava a la Junta de Residus. De veritat, vaig dir: home, aquest cop sí que deu anar seriosament això del tractament de residus. El que passa és que després vaig anar a mirar els pressupostos d'un any i els pressupostos de l'altre any i vaig pensar: doncs, no, llástimosament estem una mica com l'any passat i l'any passat no es va fer gran cosa, i ara ja veurem a veure què farem l'any que ve. En tot cas —i abans també s'ha comentat— hi ha una línia, hi ha un canvi de línia dintre els residus i ens fa l'efecte que això no anirà gaire bé, tot i que ens encantaria equivocar-nos, i al que sí que l'animaríem és que d'una vegada ja per totes es prenguin seriosament i s'incideixi d'una manera clara sobre el tema dels residus. I tot això li ho dic tenint coneixement que l'increment, que la Direcció General de Qualitat Ambiental intervé també en el tema dels residus, que és la Direcció General que té un increment de pressupost més alt, concretament el 13%. I a aquesta Direcció General també li voldria fer uns comentaris, tot i que..., vaig acabant, president.

El Sr. PRESIDENT: No, acabi, acabi...

El Sr. PORTABELLA: A veure, en línies generals li voldria dir que compartim els objectius d'aquesta Direcció, i que aplaudim, encara que considerem insuficients, aquests 34 milions de projecte de residu mínim, que suposo que els del CEPA encara estaran més contents que s'hagin donat, però els considerem insuficients. Així com un increment de 150 milions per a l'ajut per al foment de la recollida selectiva.

Voldria, però, que se m'expliqués una nova partida que hi ha de 265 milions per a edificis —una altra vegada els edificis—, és a dir, no en tenim prou, ja ho he dit abans: vostès pagaran més de tres quarts de milió/dia de lloguers, tenen increments en edificis arreu de totes les seves direccions generals, expliqü'ns què passa amb això, no sé si és que volen fer una immobiliària o què, però expliqü'ns què passa amb això dels edificis, i també voldria que m'expliquessin aquests 200 milions nous, també de nova partida, sobre la creació d'empreses públiques i consorcis, perquè això és una cosa suficientment laxa com perquè no se sàpiga ben bé què és. No compartim..., i estic segur que s'equivoquen, retallant l'aportació a les corporacions locals en el tractament de purins i oliasses. Aquest és un dels problemes de residus que tenim importants, i per tant, no podem entendre que vostès estiguin reduint el pressupost en aquest punt.

Tampoc entenem la disminució de 200 milions en subvencions i ajuts a empreses per a adopció de processos no contaminants, perquè això està contradient la línia general que semblava, que sembla que prenen d'atacar els residus. I, bé, tampoc compartim i també pensem que s'equivoquen, lògicament —i ara passo a la Direcció General de Medi Físic—, dotant de tan pocs diners el control de qualitat atmosfèric, perquè aquests processos són cars i vostès ho saben, i si no ho saben no entenc per què van votar en contra d'una proposició no de llei que el nostre mateix Grup Parlamentari va presentar a Política Territorial, sobre Montcada i Reixac, que és un dels casos paradigmàtics, que fa més de deu anys que tenen encallat i que se'ns va dir que no se'ns aprovava perquè, és clar, això valia molts calés i no hi eren, no?, llavors, és clar, si no hi havia calés

per arreglar una cosa des de fa tants anys encallada, doncs, francament, vostès haurien de dotar de més diners tot el que fa referència a la protecció de l'ambient atmosfèric.

Bé, en definitiva, nosaltres demanem, com es desprèn del discurs, doncs, que els pressupostos retornin al Govern, perquè ni pensem que hi hagi prou diners, ni pensem que aquests diners es distribueixin de la manera correcta, ni compartim l'estructura que els distribueix, ni com es distribueixen els pocs diners que hi ha.

En definitiva, jo el que els demanaria és que s'ho tornin a mirar, això d'aquest pressupost, i a veure si entre tots, doncs, podem arribar a un pressupost que sigui més digne per al medi ambient del país, que és una de les coses que estan més malmeses, tot i que es desprengui tot el contrari del pressupost del Departament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. El Grup Socialista manté tres esmenes, també. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor president. Ens toca ara parlar de la política verda del Govern de la Generalitat de Catalunya, i em permetran que en aquests minuts darrers, quasi, del debat d'aquests pressupostos, intenti, en el millor sentit de la paraula, posar verd el Govern de la Generalitat, perquè jo crec que en aquests moments la política verda d'aquest Govern té una característica i és l'absència en el si de la política global d'aquest Govern. Possiblement s'intenta una política de medi ambient des de la Conselleria de Medi Ambient, però creiem nosaltres que en un moment internacional en què la política mediambiental es veu com una política necessària global a desenvolupar pels governs, a desenvolupar, fins i tot, no a nivell local sinó a nivell internacional, nosaltres veiem com fa falta aquesta política global al Govern i, sobretot, falta que després hi hagi una administració que la desenvolupi eficaçment.

Senyor president, m'havia oblidat de dir-li que acabo de defensar...

El Sr. PRESIDENT: Sí, digui'm quines. Sí, abans de posar verd el Govern quines són...

El Sr. MADUEÑO: ...la 555 i la 557.

El Sr. PRESIDENT: Sí, l'altra qui la defensarà? (Pausa.)

El Sr. MADUEÑO: Segueixo dient que en un moment en què després de les declaracions que s'han fet a nivell internacional, que hem d'abordar tots aquests problemes de forma global, com va sortir a la cimera de Rio, com s'ha dit i es diu en el cinquè Programa de la Comunitat Econòmica Europea sobre desenvolupament sostingut, que hi ha uns problemes globals, però que necessiten solucions locals..., i a Catalunya tenim molts problemes globals mediambientals, però poques solucions locals. Per què? Perquè el Govern de la Generalitat no disposa d'aquesta política global mediambiental, ni d'una conselleria amb capacitat d'implicar la resta de conselleries, la resta del Govern. Sempre hem dit aquí que tenim una conselleria de mig ambient que no pot aplicar una política sobre el medi natural perquè tenim triplicada l'Administració en els temes de medi natural; no té una administració per al tema de les activitats extractives ni en la política de l'aigua, que està dispersa i poc ben administrada.

Per tant, per discutir aquest pressupost se'm fa molt difícil, es fa molt difícil al nostre Grup poder oferir una alternativa clara

al pressupost de Medi Ambient, que seria el normal en un debat de pressupostos, no només discutir partida per partida, sinó oferir una alternativa per governar bé el medi ambient del nostre país. I com es pot oferir una alternativa a un pressupost d'una conselleria verda que no mana sobre el verd, que no mana sobre el PEIN, que no mana sobre els parcs? Una conselleria que té sis vegades més reduït el seu pressupost que un dels ens autònoms que està sota el seu comandament; una conselleria que té un ens autònom sota el seu comandament que ha demostrat la seva inutilitat, com és la Junta de Residus; com pot fixar aquesta conselleria unes prioritats per poder governar bé el medi ambient català quan algunes conselleries, fins i tot, li bloquegen algunes de les seves competències, com passa amb la política de vigilància del medi ambient a través de la Junta d'Aigües o les activitats extractives a través de la Conselleria d'Indústria? És a dir, difícilment des de la Conselleria de Medi Ambient es poden fixar uns objectius clars i unes prioritats i, per tant, es fa molt difícil que els pressupostos d'aquesta conselleria recullin aquests objectius i, per tant, recullin aquestes prioritats.

Per nosaltres els socialistes l'objectiu clar que hauria d'agafar aquest Govern en el tema del medi ambient seria el de preservar el nostre medi ambient per aconseguir una millor qualitat ambiental i millorar el nivell de vida dels catalans. I nosaltres això ho fixem en set prioritats que es fa difícil —ja dic— que després ho recullin els pressupostos, però és que aquestes prioritats crec que s'han de fixar i que el Govern hauria de rectificar donant aquestes competències a la Conselleria de Medi Ambient. Aquestes set prioritats són: recuperació i protecció integral de l'aigua; tractament correcte dels residus; tercera, protecció dels nostres espais de més valor ecològic i de les zones forestals de Catalunya; quatre, lluita contra la contaminació atmosfèrica i el soroll; cinc, millora de la qualitat ambiental urbana, sobretot de les grans ciutats; sis, estendre l'educació i formació ambiental, i, set, reduir l'impacte ambiental de les infraestructures i les grans obres. Això són prioritats mediambientals que hauria d'agafar el Govern. No vol dir que siguin els únics problemes que tenim en el nostre país, que són molt extensos i que, realment, necessiten solució.

L'aigua, que com tothom sap és font de vida —és l'element imprescindible per a tota forma de vida—, en el nostre país s'ha actuat amb bastant irresponsabilitat a l'hora de donar solucions a la gran problemàtica i a aquesta gran necessitat. No entraré en els temes de gestió de l'aigua, que l'altre dia ja es van abordar a través de la Junta d'Aigües i després ens l'abordaran a través de la Junta de Sanejament, sinó a remarcar aquest fet que no hi hagi una política de protecció de l'aigua i dels ecosistemes que hi ha al seu entorn. S'ha dit clarament a l'aprovació del PEIN que no hi ha una política de protecció de les aigües del litoral, de les zones humides i, sobretot, de les conques hidrogràfiques a través dels corredors biològics, que fan que no només estiguem preocupats perquè no hi hagi aigües netes, sinó que al costat de rius, aigües i platges netes hem de tenir una protecció per evitar la degradació i l'especulació entorn d'aquest tema tan important com és el de l'aigua. Això no es veu reflectit en els pressupostos de la Generalitat i creiem nosaltres que seria aquesta una de les grans prioritats, prioritats que es fixen a nivell europeu i prioritats que s'estan fixant a nivell de l'Estat i que crec jo que s'haurien de fixar molt prioritàriament a nivell del Govern de la Generalitat per fer una política integrada de la protecció de l'ai-

gua, i no una política esbiaixada i partida com hi ha en aquests moments, a través de les conselleries diverses de Política Territorial, de la política de Medi Ambient i d'altres, com pot ser la d'Agricultura.

En el tema dels residus, que seria la segona gran prioritat, nosaltres estem molt preocupats perquè, si bé a través de la política dels residus industrials i dels residus ramaders pràcticament no ha existit una política, en aquests moments la política dels residus urbans està, pràcticament, entrant en un pendent preocupant. Creiem nosaltres que hi ha d'haver una modificació en el tractament dels residus urbans. S'ha de fer una política de modificació cap al reaprofitament d'aquests residus, donada la quantitat que existeixen, que s'ha d'anar cap a la modificació dels hàbits dels ciutadans i de les administracions en el tractament i, per tant, s'ha de potenciar les infraestructures perquè aquesta política sigui realitat. I és evident que la Conselleria ha fet una modificació tímida en el tema de la recollida selectiva, però no posa al costat de la recollida selectiva, com és necessari, aquest esforç a donar suport econòmic perquè es pugui, des de l'Administració local, fer les infraestructures perquè es pugui fer el tractament correcte d'aquesta recollida selectiva.

I veiem que una esmena socialista que es proposava amb una quantitat significativa perquè demostrés que aquesta política va en aquesta direcció, de 1.000 milions de pessetes per reforçar l'Administració local per fer el reciclatge i el reaprofitament d'aquests residus, veiem que no es va recolzar, que pràcticament es deixa la mateixa quantitat que hi havia l'any passat per a aquest tema i que, després, què fer amb el reaprofitament? Per exemple, el compost. Per comercialitzar aquest compost veiem com tampoc es va donar suport a una esmena socialista que anava en aquesta direcció. O per exemple, el tema d'una rentadora de gasos a la incineradora de Tarragona, tampoc se li va donar suport. En definitiva, que es propugna una política a vegades teòrica des de la Conselleria sobre el tema de fer un canvi de direcció en el tractament dels residus urbans i després veiem que en la realitat, quan demanem l'esforç econòmic paral·lel, és a dir l'obra de Govern, la tasca de Govern, veiem que no hi ha un recolzament a aquesta política. Per tant, hem de sortir d'aquest *impasse* i la Conselleria no en surt.

Però on hi ha la cosa més preocupant és en el tema dels residus industrials. En el tema de residus industrials estem en una situació insostenible. Jo ja ho deia l'altra vegada en la meua intervenció sobre la interpellació que vam presentar, i creiem que el Govern —ja ho dèiem el 88, ho repetim avui— està en una situació d'irresponsabilitat i frivolitat en el tema dels residus industrials. Portem pressupostats, pràcticament, des de l'any 88, 18.000 milions de pessetes per fer infraestructures, per fer una política de residus industrials. No se n'ha invertit cap. Aquest any, fins i tot, es tornen a plantejar com a inversions reals 2.455 milions de pessetes, inversions reals per fer unes realitzacions fantasmes, perquè no existeixen, senyor conseller. Des de l'any 88 s'han pressupostat 18.000 milions de pessetes per a inversions reals i tenim unes realitzacions fantasmes. És a dir, no hi són. Aquest any tornen a plantejar-la als diputats de la majoria —i això els ho vull recordar— que per a l'any que ve vostès votin la realització d'uniques infraestructures per valor de 1.180 milions de pessetes, les votaran i l'any que ve, possiblement, tornaré a dir-los el mateix: que aquí els presenten a vostès unes coses, perquè vostès les votin, que després es té la intenció de no re-

alitzar des del Govern, i això és una política molt perillosa perquè genera una frustració i una desconfiança molt gran en la tasca del Govern, però sobretot fa jugar un trist paper —que suposo que no el juguen a gust, però l'han de jugar— als diputats de la majoria votant una cosa que el Govern no té intenció de complir, i això és greu.

Nosaltres hem presentat que s'ha de modificar aquesta política. Hi ha tímides coses en el pressupost; s'ha de dir que vostès pressuposten per primera vegada per fer tractament en origen, reciclatge per minimització i han aprovat una esmena, l'única socialista en aquesta direcció perquè vostès ni se l'havien plantejat, per fer tractament dels PCB i el PCT, de 200 milions de pessetes, que va en la línia de modificar l'actuació que vostès han fet en el tema dels residus industrials. És una esmena aprovada; ja veurem com es materialitza, que el problema no està en la nostra crítica que vostès pressupostin unes coses positives, sinó que no les materialitzen.

El més preocupant també és que del 50% del pressupost de la Junta de Residus —aquesta Junta que no ha actuat i que ha sigut bastant inútil durant tota la seva llarga història—, el 50% va a empreses privades, 4.100 milions de pessetes més del 50% del pressupost de la Junta de Residus. I per a l'Administració local només 700 milions de pessetes; és a dir, un gran suport i una gran confiança en l'empresa privada i una desconfiança bastant grossa en el tema de l'Administració local. Bé, nosaltres no és que estem en contra, no estem en contra que es doni aquest recolzament perquè la nostra indústria s'adapti als temes del medi ambient, ara bé, s'ha d'anar molt amb compte en el tema en què es dedica, a qui es dedica i com s'objectiven aquestes inversions tan importants de 4.100 milions de pessetes. S'han apujat les multes, que han passat l'any passat dels ridículs 5 milions a 250 milions, i esperem que, si l'altra cosa no era real, aquesta, almenys, sigui real, però no tant per les multes, sinó, com demanàvem nosaltres aquí i vostès no van votar, que es fes un pla de vigilància i control real del tema dels residus industrials, paral·lelament que es fa una política de minimització i de tractament correcte dels residus industrials.

Els espais naturals de major interès ecològic. Aquí he de dir —ja s'ha dit— que s'ha produït una gran frustració en el Pla d'espais d'interès natural que fa set anys que veníem demanant. I es produeix perquè s'ha vist la trista realitat que tenim una gran burocràcia, dues direccions generals, una part a Presidència, que no sé qui la dirigeix, sobre els dos parcs de Montserrat i de Poblet, i realment després això no es correspon amb unes dotacions pressupostàries per protegir realment els nostres espais naturals. No es veuen enlloc. No es veuen enlloc perquè si veiem que possiblement la Direcció General de Medi Natural, que ens costa molt d'esbrinar com fa els seus pressupostos, però ha passat del que deia en Ramon Folch, d'uns pressupostos ridículs a uns pressupostos que jo qualificaria d'insuficients en medi natural, veiem que això és per la gestió dels actuals espais naturals.

Però, en haver passat del 6% al 20%, el que no veiem és com s'ha incrementat amb dotacions noves per impulsar una cosa nova com és el Pla d'espais d'interès natural, que no es pot limitar a gestionar el que ja tenim mal gestionat, sinó que es tractaria de donar un nou impuls a la protecció del 20% del territori i, sobretot, dotar d'un pla econòmic, d'un pla econòmic perquè aquests espais..., no simplement sigui una protecció no-

minal, sinó que sigui una protecció real. I aquí veiem com —fins i tot ja s'ha comentat— la Conselleria ha reduït a través de la Direcció General de Patrimoni Natural en 200 milions el seu pressupost, ha reduït l'adquisició de sòl públic, etcètera. I la política forestal, que no toca a aquesta Conselleria ja, en fi, no toca perquè tampoc s'impulsa una protecció dels espais forestals reals.

La resta de prioritats —que no tinc temps de comentar-li en profunditat; no vol dir que no siguin tan importants com les anteriors sinó que, realment, no tinc temps per exposar-les—, vostè ens parla que hi ha una contaminació atmosfèrica important en més de vint ciutats que superen els nivells, però després quan analitzem els pressupostos veiem que destina 66 milions de pessetes per al tema de la contaminació atmosfèrica, les quals nosaltres hem demanat —com s'ha dit fa un moment—, a través de les esmenes particulars, que es dediquin realment a resoldre aquest problema a Montcada, Cassà de la Selva, que estan declarades zones d'atenció especial, i que es dediqui una atenció per donar suport a la gestió i al manteniment de les xarxes que existeixen en aquests moments, i vostès no hi donen suport. Sobre el soroll, silenci —sobre el soroll, silenci. No diuen res. Un problema gravíssim a les grans ciutats i vostès l'any passat van posar 5 milions per fer un estudi i aquest estudi els resultats deuen ser molt grossos perquè no hi ha cap partida aquest any per resoldre el tema del soroll.

Les grans ciutats, un gran tema: els problemes ambientals. El llibre verd de la Comunitat Econòmica Europea manifestava que aquest era un tema greu. On hi ha pressupost, on hi ha una política per abordar el gran problema mediambiental de l'ecologia urbana? Res en els pressupostos, senyor conseller.

El tema de l'educació i la formació ambiental, molt important, que per fi hi ha una direcció general que es dedica a aquests temes. Jo discreparia en algunes coses que s'han dit aquí. Aquesta Direcció General, precisament, no redueix per mi, en propaganda i en publicitat, sinó que la té repartida en altres partides. I el risc, precisament, d'aquesta Direcció General és que no faci una educació i formació ambiental amb la participació de la societat, sinó dirigir l'educació ambiental, que jo crec que això seria negatiu, perquè fomentaria la no participació.

El tema de l'impacte ambiental, etcètera.

I només un comentari molt breu, que és sobre el tema del lloguer. Senyor conseller, ens vam gastar..., i aquí nosaltres ho vam criticar molt durament, que ens gastéssim 4.100 milions de pessetes en la compra d'un local al senyor De la Rosa, que aquests 4.100 milions de pessetes eren una inversió que nosaltres valoràvem com a no prioritària a l'hora de fer una política mediambiental. Vostè va participar en aquesta valoració prioritària, però el que ja és molt més greu és que gairebé dos anys hagin passat i l'any que ve es pressupostin 403 milions en lloguers i aquest edifici no sabem per què serveix. I això, creiem nosaltres que si va ser greu ja la despesa, una despesa una mica fantasmagòrica en aquell moment..., en aquests moments encara ens gastem 403 milions de pessetes, en el pressupost de l'any que ve, en un edifici que no ocupem. Per què? No se sap, i d'això s'hauria de donar una explicació.

En conclusió, i per acabar, creiem nosaltres que és una conselleria sense competències plenes per fixar una política mediambiental en el Govern; que li manquen unes prioritats que difícilment pot fixar perquè no les té, aquestes competències;

que s'ignoren polítiques fonamentals, com és l'ecologia urbana, el soroll, la contaminació atmosfèrica, els residus industrials, l'impacte ambiental, que estan com un essencial eix fonamental de degradació del nostre territori. I, per tant, sense aquesta política no es podrà redreçar la degradació del nostre territori. I no es protegeix correctament el nostre gran patrimoni natural, els nostres espais de més valor ecològic, perquè no es destinen els recursos necessaris per impulsar una política de protecció i de desenvolupament d'aquestes zones.

Per tots aquests motius, senyor conseller, com comprendrà, nosaltres demanem el retorn, amb tristesa, eh?... que aquesta Conselleria no pugui fer la política mediambiental que el Govern de la Generalitat necessita perquè Catalunya redreci el seu malmès medi ambient. Per tant, demanem a la Conselleria que no només es quedi a fer propostes als mitjans de comunicació, sinó que les propostes mediambientals les faci en el si del Govern, a veure si d'aquesta manera posem entre tots verd el Govern, i fa la política verda que necessita Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president:

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Madueño. L'esmena socialista 559; senyora Rosa Martí, té la paraula per defensar-la.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Defensaria l'esmena, també, 563 i 559; la 559 és la de la Junta de Sanejament.

Nosaltres creiem que, si en alguna cosa aquest Govern ha aconseguit, any rere any, acumular més fracassos, és precisament en el tema de sanejament dels rius. I que avui Catalunya no tingui cap riu comparable a cap altre riu europeu no sembla pas una bona notícia ni per al país ni per a ningú. Per què ha passat això? Si ens interroguem, hem de dir, doncs, perquè han fallat els pressupostos i, sobretot, ha fallat la gestió, tot i que, temps i diners, aquest Govern n'ha tingut.

Si consideréssim el territori de Catalunya com un cos viu i els rius fossin les seves venes, i féssim una extracció de cada riu per analitzar aquesta aigua, veuríem que després d'haver aplicat, això sí, pocs recursos, com hem dit abans, els resultats diuen que segueixen malalts i sense esma, igual o pitjor que deu anys abans. Sembla, però, que el Govern es va sensibilitzant de mica en mica i es decideix a buscar-hi solucions; no en va tots els grups de la cambra i també el Grup Socialista han insistit en aquest tema.

El pressupost de la Junta de Sanejament per a aquest any experimenta un increment important. És una bona notícia i també és un bon senyal, volem dir-ho. Ens han fet cas, al final, quan nosaltres dèiem que s'hi havia d'invertir més; per tant, val més tard que no pas mai. Per tant, considerem —ho repeteixo— positiu l'increment del pressupost i també positiu l'increment de les inversions.

Les inversions, hem de dir que quasi totes elles aniran per a endeutament. La xifra és de 15.000 milions de pessetes; és una xifra important i segueix la tònica de tot aquest pressupost d'endeutar-se fortament i, sobretot, endeutar-se fortament les empreses. Però, en qualsevol cas, en el tema de la Junta de Sanejament l'endeutament és menys sorollós que en altres departaments de la Generalitat, perquè té les possibilitats de recuperació a través dels cànon. Però, feta aquesta observació i aquesta valoració, d'entrada positiva, del nivell d'inversions, nosaltres voldríem ressaltar cinc mancances importants que trobem en el pressupost de la Junta.

En primer lloc, nosaltres considerem que per a l'eliminació de fangs aquest pressupost només preveu 326 milions de pessetes; ho considerem una misèria perquè, sobre un pressupost de 53.000 milions de pessetes, aquesta és una quantitat molt petita. En primer lloc per això, i, en segon lloc, també perquè els fangs aniran en augment a mesura que es vagin posant en funcionament les depuradores que hi ha previstes. I la nostra pregunta és: què pensen fer vostès amb tots els fangs que es vagin produint? El que s'ha fet fins ara —que és alguns abocar-los al mar i altres abocar-los a l'abocador—, o pensen trobar-hi alguna solució? Per tant, aquesta és una primera mancança que no es troba recollida en aquest pressupost de la Junta de Sanejament.

Una segona, que ja hi hem insistit i abans s'ha dit i reiteradament, des del Grup Socialista, ho hem comentat, que no hi ha prevista cap intervenció ni per redactar ni per aplicar un pla de purins. I nosaltres creiem que, especialment a les terres de Lleida, aquesta és una mancança important i un problema considerable, del qual el Govern hauria de tenir cura, i la Junta hauria de recollir-ho.

Una tercera mancança important en aquest pressupost és que ens sembla absolutament insuficient la quantitat destinada a la neteja i al sanejament de les platges, que només és de 90 milions de pessetes per a una costa que té una longitud de 580 quilòmetres de platges i on es concentra fonamentalment el 70% de la població. Per tant, tenir les platges netes és una necessitat mediambiental, però també les platges tenen una incidència molt important sobre un dels sectors de l'economia més importants del país, que és el turisme. El 15 d'agost d'aquest any, és a dir, en ple estiu, a Catalunya hi havia 22 platges en estat deficient, entre les quals podem anomenar, per exemple, la del Prat, la de Vilanova i la Geltrú, la de Castelló d'Empúries, la d'Atmella de Mar, una amb un nom molt curiós que es diu Pixavaques —recordin allò que abans els deia, doncs, dels purins—, i amb raó; per tant, cal destinar més diners al sanejament de les platges, i, sobretot, el que caldria també és incidir sobre un pla de neteja dels marges, dels sòlids que hi han abocats en els marges dels rius. Nosaltres ho hem dit i reiterat àmpliament perquè, si es produís una recollida d'aquests sòlids dels marges dels rius, sobretot en els dos o tres últims quilòmetres dels rius, evitariem que tota aquesta quantitat important de sòlids anés al mar i, per tant, segurament evitariem que el vaixell de neteja ens costés menys diners o, en tot cas, la seva activitat fos molt més bona i molt més efectiva. L'estiu del 92 hem tingut platges —recordem-ho— pitjors que l'estiu del 91; alguna cosa deu anar malament, per tant, en aquest apartat. I, en un pressupost tan important, aquesta és una altra mancança.

Subratllem una quarta mancança: que dels pressupostos de la Generalitat no s'aporta cap diner. Ens sembla una mala tònica, perquè nosaltres creiem que dels pressupostos s'haurien d'aportar diners perquè l'endeutament no s'incrementés en els imports que s'està incrementant.

També, en aquest pressupost, hi ha previstes ajudes a les indústries per un import de 1.715 milions de pessetes, que considerem important que existeixin; les considerem interessants sempre que l'aplicació sigui efectivament per disminuir la contaminació. Caldrà, per tant, tenir cura de com s'apliquen aquests diners i quin seguiment se'n fa. Segons el projecte de pressupostos, aquesta qüestió no queda pas ben clara.

Estem, també, en desacord amb un dels apartats importants d'inversió que hi ha. I és: nosaltres no creiem que, d'entrada, sigui necessari ampliar les plantes de tractament de Vic i d'Igualada tal com està previst, perquè les mateixes dades que dona la Junta de Sanejament són unes dades bastant preocupants. Abans de l'ampliació d'aquestes plantes, creiem que s'hauria de fer un estudi econòmic i financer. Perquè no és lògic que, per exemple, perquè la planta de Vic tracti 18.000 metres cúbics, costi la seva gestió 602 milions de pessetes, i la de Reus, que, per exemple, en tracta 15.800, és a dir, fins i tot una mica menys, només costa 128 milions de pessetes. Alguna cosa falla aquí: que un pressupost sigui tres o quatre vegades més elevat que el de..., per tractar el mateix volum d'aigua en una planta s'utilitzen tres vegades més de diners que en una altra. Per tant, nosaltres considerem que aquestes ampliacions no són raonables i que caldria revisar quins tipus d'abocaments hi van i qui ha de finançar l'explotació d'aquestes plantes. Creiem que la posada en funcionament del Decret d'autodeclaració d'abocaments és possible que faci augmentar els ingressos previsibles, i, per tant, veurem com es desenvolupa, i creiem que és una bona notícia.

Respecte al cànon de sanejament, lamentem, però, que no s'hagi tingut en compte la proposta que va presentar el Grup Socialista de congelació del cànon per a ús domèstic.

I també en la previsió dels pressupostos, creiem que no es detalla suficientment d'on provindran els ingressos, malgrat que en la memòria sí, però en els pressupostos no: quines quantitats provindran dels ingressos d'ús domèstic i quines provindran de l'ús industrial.

Discrepem, també, de la filosofia, que impera en tot el pressupost, de dir que a través del cànon i de l'increment de tarifa de sanejament aquests diners es destinaran a explotació, i per a inversió anirem exclusivament —o quasi exclusivament— a l'endeutament. Ens sembla que a la llarga s'ha de replantejar el sistema financer perquè, si no, pot arribar a una situació de crac.

Amb la dinàmica actual, creiem que no té futur ni és sostenible el funcionament de la Junta de Sanejament. Nosaltres voldríem que aquesta, a més de ser una empresa d'adjudicació d'obres —que ja està bé que ho sigui—, caldria també que es fixés altres objectius més ambiciosos. Per exemple, què faríem nosaltres o què afegiríem nosaltres al pressupost de la Junta de Sanejament? Els anomenaré sis apartats, els quals nosaltres creiem que no estan inclosos en la Junta de Sanejament i que haurien de figurar-hi.

En primer lloc, segurament per a aquest any proposaríem el mateix nivell d'inversions —ja ho hem dit—, el mateix nivell d'inversions enginyerials, és a dir, de col·lectors i de depuradores, perquè són necessàries, i ja ho hem dit reiteradament.

Però, en segon lloc, nosaltres proposaríem el sanejament, per exemple, integral d'un riu; segurament seria el Besòs. En un pressupost i en un any, creiem que seria bo poder aconseguir sanejar un riu com a model.

En tercer lloc, elaboraríem i executaríem un pla de neteja del litoral; més diners a les platges, hi calen, perquè la seva incidència ambiental —ja ho hem dit abans— és molt important.

En quart lloc, nosaltres delegaríem una part important de la gestió d'inversions i començaríem a estudiar, també, la delegació de recaptació, per fer-ho tot més proper al ciutadà, els recursos més a la vora del ciutadà, tant la seva gestió com també la

seva recaptació, en aplicació del principi de subsidiarietat que ja hem dit reiteradament.

En cinquè lloc, el nostre pressupost tindria un paquet important, que nosaltres anomenaríem «de la cultura de l'aigua», en el qual inclouríem campanyes informatives i explicatives a l'entorn de l'estalvi d'aigua i de l'administració de l'aigua i de la bona utilització de l'aigua, per tal de fer pedagogia entorn a aquest tema tan important per al país, perquè el ciutadà recuperi la confiança en l'Administració.

I, en sisè lloc, faríem convenis amb les indústries per reduir la contaminació, i també un pla de seguiment d'aquests convenis per aconseguir reduir la contaminació en el mateix lloc que es produeix i millorar sobretot els processos tecnològics en el procés productiu i no solament en el procés de descontaminació de la depuradora.

Aquest seria, per tant, el nostre pressupost de la Junta de Sanejament, i esperem que el Govern reculli aquestes propostes, i, si les recull, tindrà el nostre vot favorable al pressupost i la retirada de l'esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Torn en contra; té la paraula el diputat senyor Serratusell.

El Sr. SERRATUSELL: Moltes gràcies, senyor president. Per fer el torn en contra a les esmenes a la totalitat del Departament de Medi Ambient, és a dir, a les esmenes 552, 553, 554 i 555. El meu company, il·lustre diputat senyor Ramon Espadaler, farà a la seva vegada el torn en contra a les esmenes de Junta de Residus i Junta de Sanejament.

Senyores i senyors diputats, l'il·lustre diputat senyor Madueño... —al qual he de dir que penso que ha fet una intervenció seriosa, una intervenció interessant, com sempre ens hi té acostumats—, vull dir, vostè sap que moltes vegades en temes mediambientals hem hagut, doncs, de fixar les respectives posicions d'ambdós grups; vostè ha parlat, i penso que també ho va fer l'any passat, de prioritats i d'objectius. Jo d'alguna manera intentaré estructurar la meua intervenció sobre la base, una mica, doncs, d'aquesta línia que vostè deia i, en tot cas, després intentaré donar resposta, en la mesura del possible, a les intervencions dels diversos portaveus dels grups.

Bé, realment, el Departament de Medi Ambient, pel seu funcionament, per la seva política mediambiental, pren com a base uns eixos fonamentals de funcionament. El primer eix bàsic de funcionament que s'ha fixat la Conselleria és el que en podríem dir l'harmonització amb Europa, que concreta la voluntat d'assimilar, mitjançant una normativa pròpia catalana, tots els aspectes aprovats per la Comunitat i que fan referència a medi ambient, tot i coneixent que això ha de comportar un elevat nivell d'exigència que repercutirà favorablement, però, en la competitivitat dels productes catalans en el Mercat Comú. En aquest sentit, i dins la línia que inspira el cinquè Programa comunitari, al qual el senyor Madueño també alludia, de medi ambient, de prevenir els problemes abans que aquests no apareguin, és prioritat del Departament desenvolupar polítiques de prevenció en la línia del desenvolupament sostenible, i entre les quals podríem destacar les següents: ampliació dels supòsits amb estudi d'impacte previ; minimització dels impactes; estudi d'alternatives; foment de la reducció dels residus, del reciclatge i de la reutilització.

El segon eix que configura la política del Departament seria el de l'efectivitat en l'aplicació de la normativa, en el sentit de reforçar els procediments d'inspecció i control que, a més de les funcions inspectores i en el seu cas sancionadores, posin èmfasi en els aspectes preventius.

Tercer, l'establiment de directrius generals mediambientals per assegurar la presència de criteris de protecció del medi ambient en altres polítiques de la Generalitat i de les altres administracions, ja que en tota acció pública hi ha un bon nombre de components que afecten el medi.

Quart, promoció de la indústria ambiental. Atès que Catalunya ha de disposar d'empreses i tecnologies pròpies en aquesta àrea per afrontar les demandes d'aquest nou mercat i evitar els costos que representa la dependència d'altres països, cal també aprofundir en el treball en aquesta àrea.

Cinquè eix: foment i impuls de l'educació mediambiental. Aquí, els il·lustres senyors diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula han donat una importància especial al tema de formació. Evidentment, nosaltres coincidim que és fonamental en aquest estadi de la situació aplicar i donar prioritats a tot el que sigui fomentar i impulsar l'educació mediambiental, en el benentès que és la mesura que donarà fruits a més llarg termini, però és l'única política que dona seguretat en el futur, per la qual cosa cal propiciar la substitució dels hàbits, valors i comportaments poc respectuosos amb el medi per altres que facilitin adoptar la prevenció abans que la restauració.

I, finalment, com a eixos fonamentals, els parlaria de la responsabilitat i solidaritat amb el que passa al món. Una mica en el que ens ha dit l'il·lustre diputat que ha pres la paraula en nom d'Esquerra Republicana, atès que, com ell deia i és cert, els principals problemes ambientals només tenen solució a nivell planetari.

Aquests eixos es recullen en els programes pressupostaris establerts i que vostès coneixen, perquè formen part de les memòries, que són el Programa de sanejament d'aigües, el de direcció i serveis generals de la protecció del medi ambient, les actuacions en el patrimoni natural, en infraestructures i gestió del tractament de residus, actuacions de promoció i educació ambiental, mesures preventives i bases per a actuacions en la protecció ambiental. Jo, lògicament, m'estalviaré el contingut dels programes, perquè vostès, senyores i senyors diputats, els coneixen.

Tots aquests programes s'estructuren a partir de les unitats orgàniques que conforma el Departament de Medi Ambient. El Projecte de pressupost, que ara estem d'alguna manera debatent, recull aquests principis i programes a través de tres grups d'actuació: primer, realitzacions directes fetes pel Departament; segon, actuacions encomanades a tercers; tercer, foment d'actuacions relacionades amb el medi ambient.

Entre les actuacions realitzades directament pel Departament, parlariem primer de les inversions pròpies del Departament. Em penso que aquest és un capítol important i que hi han donat especial importància tots els portaveus que m'han precedit en l'ús de la paraula, i crec que realment és un tema important.

Al concepte d'inversions pròpies del Departament es consignen, en capítol 6, 2.053 milions de pessetes que per unitats orgàniques es distribueixen de la manera següent. Secretaria General, 359 milions de pessetes, vinculades bàsicament a ad-

quisicions d'infraestructura i equipaments d'edificis i altres construccions del Departament, fet que ha estat per alguna banda criticat, però que és absolutament necessari, atès que els serveis del Departament així ho requereixen. En tractar-se d'un departament de nova creació, encara recent creació, hi tenen encara una importància rellevant les despeses derivades d'inversions en adquisicions i obres, així com en equipament informàtic i altres equipaments d'ús general. La Direcció General de Promoció i Educació Ambiental, capítol 6 —estem en aquest moment parlant—, 257 i mig milions de pessetes, afectades principalment per la necessitat de crear infraestructures i equips de promoció i educació ambiental sota criteris de descentralització i eficàcia. La Direcció General de Qualitat Ambiental —una de les direccions generals en què també han fet especial èmfasi les senyores i senyors diputats—, 670 milions de pessetes, afectats per la necessitat de dotar d'infraestructures; és a dir, parlàvem d'infraestructures, i realment és cert, és a dir, en tot el món del medi ambient és importantíssima la inversió estructural. Aquí, doncs, dins de les inversions pròpies del Departament i dins de la Direcció General de Qualitat Ambiental, 670 milions de pessetes, afectats —deia— per la necessitat de dotar d'infraestructures i dotar de xarxes de control de la qualitat del medi i infraestructures vinculades amb les competències d'aquesta Direcció General, entre les quals es compten les activitats classificades i el suport a empreses per a la incorporació de tecnologies poc lesives amb el medi ambient. La Direcció General de Patrimoni Natural incorpora 273 milions de pessetes, dels quals la part més important correspon a actuacions d'adquisició de terrenys i béns naturals, per tal de consolidar el domini públic en el medi natural. I, finalment, la Direcció General de Medi Físic, 493 milions de pessetes, motivades per la necessitat de dotar d'infraestructures, també, i equipaments aquesta nova Direcció General. Les partides més importants corresponen a inversions en maquinària, instal·lacions, utilitatge, etcètera, que no els detallaré. Tampoc voldria, perquè penso que no és tampoc aquest el moment, detallar més els capítols pressupostaris. Vull dir, penso que val més donar els grans conceptes que no pas els números concrets, i sí que m'agradaria comentar-los d'alguna manera les despeses que en podríem dir encomanades a tercers i que estan contemplades en el pressupost.

Transferències a corporacions locals. Aquí se n'ha parlat que si s'havia abaixat, que si hi havia algun problema, doncs, de col·laboració...; bé, si recollim en el conjunt del Departament les transferències a corporacions locals i sumem capítol 4 i 7, es pressuposten uns crèdits de 2.223 milions de pessetes a corporacions locals —ho repeteixo—, dels quals, 2.005 s'articulen a partir de la Direcció General de Qualitat Ambiental.

La Direcció General de Promoció i Educació Ambiental té consignats 86 milions de pessetes al capítol 4 i 32 al capítol 7. L'objecte principal d'aquestes dotacions es concreta en la posta en marxa i suport a itineraris de natura i ajuts per a la creació d'infraestructures i equipaments per a l'educació ambiental, i s'articula a partir del suport a agents institucionals per al foment de l'educació i la promoció ambiental.

La Direcció General de Qualitat Ambiental, 400 milions, capítol 4, i 1.605, capítol 7. L'objecte principal d'aquestes dotacions són les actuacions següents: dotar d'una xarxa d'infraestructures ambientalment adient que permeti el tractament de residus i afavorir l'adopció de sistemes i mètodes de

gestió de residus que abasti tot el territori de Catalunya, tot afavorint-ne la recuperació, el reciclatge i la minimització; la redacció de projectes d'infraestructures, de tractament i aplicació de programes de gestió de residus; el suport econòmic i assessorament tècnic dels ens locals en matèria d'infraestructures i gestió de tractament de residus, i el foment al tractament selectiu de residus i a les pràctiques de reciclatge i recuperació. Amb aquestes línies es pretén fomentar la construcció d'infraestructures per al tractament de residus urbans —tema molt important, al nostre entendre— i la dotació d'equipaments tals com contenidors, centres de recollida i similars per al foment de la recollida selectiva; infraestructures per al tractament de purins i oliasses, així com potenciar iniciatives per a la minimització de la producció de residus urbans en origen.

Finalment, la Direcció General de Patrimoni Natural té consignats 70 milions de pessetes, capítol 7, i amb aquesta dotació es fomenta el suport a corporacions locals directament vinculades amb espais naturals, la gestió dels quals es troba adscrita al Departament de Medi Ambient i té per objecte la salvaguarda dels valors que motiven llur protecció per part del Parlament de Catalunya, tot mantenint i potenciant les activitats tradicionals compatibles i fomentant l'ús social degudament ordenat.

A part d'això, hi ha una cosa que també s'ha destacat, és a dir, a part d'aquestes transferències a corporacions locals i entre les despeses encomanades a tercers, hi trobaríem les transferències a organismes autònoms administratius, a empreses públiques i altres ens públics, com és la dotació que es preveu a Junta de Residus, Junta de Sanejament, i que d'alguna manera no hi entraré, atès que hi entrarà el meu company.

Finalment, dins d'aquesta estructura general, podríem parlar del foment d'actuacions relacionades amb el medi ambient; per una banda, el suport a empreses privades, que ha semblat que en algun aspecte ha estat, fins i tot, criticat, però és veritat que els ajuts i les subvencions a empreses s'han d'adreçar a fomentar la minimització de la producció de residus: és fonamental; per tant, aquest ajut a les empreses, minimitzar la producció de residus en origen i la gestió adequada d'aquests residus.

Totes les línies de subvenció a empreses compleixen la normativa comunitària que regula la competència i han estat degudament autoritzades.

I, finalment, hi ha també el que en podríem dir el suport a famílies i entitats sense finalitat de lucre, que estalviant-los xifres els diré que inclou, entre altres actuacions, la sensibilització ambiental a ramaders i agricultors, a través de les seves organitzacions sindicals i patronals, i el suport a famílies i institucions sense finalitat de lucre, directament vinculades a espais naturals la gestió dels quals es troba adscrita al Departament de Medi Ambient i té per objecte la salvaguarda dels valors que motivaren llur protecció, tot mantenint i potenciant les activitats tradicionals compatibles i fomentant l'ús social, degudament ordenat. En l'àmbit d'altres sectors productius vinculats més directament amb la indústria i la manufactura s'inclou una línia d'ajuts per a la informació empresarial en temes ambientals, que s'articula a partir de les organitzacions sectorials.

Bé, nosaltres entenem que fonamentalment amb aquesta estructura que he intentat fer, aquest repàs que he intentat fer, evitant al màxim les xifres, però donant-los la filosofia, d'alguna manera, o els criteris que inspiren a manera general les actuacions del Departament, dono resposta a les esmenes a la totali-

tat, si bé no podria sostreure'm a la temptació de fer algun comentari en relació amb les intervencions, i per altra banda em sembla de cortesia parlamentària, que han fet els portaveus d'altres grups.

El senyor Gimeno, també persona experta en temes de medi ambient i que, també doncs, he de reconèixer que ha treballat intensament en aquestes qüestions, i el qual també he tingut l'oportunitat de conèixer bàsicament tractant temes mediambientals, ha dit diverses coses que jo he apuntat perquè m'agradaria comentar. Ell deia que aquests, al seu entendre, eren uns pressupostos que no s'adaptaven a les necessitats del país. Bé, miri, jo i el nostre Grup pensem que les necessitats són il·limitades i els recursos limitats. Evidentment, ens agradaria poder dotar molt més el Departament. Seria una cosa que realment complauria en primer lloc el conseller i, després, a tots nosaltres, però el que és evident és que ens movem dins d'un marc de limitacions econòmiques i, per tant, entenem que, si s'adapten, és a dir, si no s'adapten en un total a les necessitats, s'hi adapten en la mesura que s'hi poden adaptar i, per tant, és un pressupost possibilista, és un pressupost realista, és un pressupost que ve a donar satisfacció a la major part de les necessitats del país.

Jo voldria dir-li, senyor Gimeno —i li ho dic des de la perspectiva més «carinyosa», vull dir, no voldria pas que s'ofengués, ni molt menys—, però ha fet un qualificatiu que penso que ha estat un pèl dur, quan ha parlat, crec recordar que en referència a la Junta de Residus —ara no ho recordo exactament—, ha parlat que era una burla. Bé, jo penso que els pressupostos poden ser millors o pitjors, poden estar més ben fets o més mal fets, però, realment, el que es pretén sempre —com he dit abans, en la mesura de les possibilitats i en la mesura de les prioritats— és fer-ho el millor possible, i crec que és molt injust el fet de titllar que el pressupost de..., Junta de Residus —que ara veig on estava apuntat— era una burla. No es pretén fer una burla a ningú; es pretén actuar de la manera més eficient, de la manera més eficaç, i fer-ho el millor possible.

Hi ha un altre aspecte del qual vostè ha parlat, que és... —i ja ho deia l'any passat, perquè d'alguna manera he rellegit una mica la seva intervenció de l'any passat—, i era la dotació pressupostària global del Departament. Vostè parlava que no és un increment del 7,4 o del 7,5, com aproximadament es dedueix de les xifres d'enguany, sinó que, fent referència a la partida de personal, doncs, es podia titllar al voltant d'un 3% d'increment global. De totes maneres, jo comparteixo l'argument que l'any passat li va donar el nostre company Joan Martí, quan li deia que la política mediambiental és un tot, i que cal considerar-la en un tot del Departament, és a dir, no només fixar-se en el que seria el Departament en si, sinó que s'hi ha d'afegir, lògicament, la Junta de Sanejament i la Junta de Residus, atès que tot això són els instruments de què disposa el Govern de la Generalitat per aplicar la seva política mediambiental. I, és clar, si fem això, que —ho repeteixo— és el mateix argument que li donava el company Joan Martí parlant-li de globalitat en l'actuació, aleshores convindrà amb mi que realment aquest any, com ha reconegut la il·lustre diputada senyora Martí, quan feia referència a la Junta de Sanejament, hi ha hagut un increment important, hi ha un increment important, al voltant..., concretament, tot el Departament, comptant aquests ens autònoms més el mateix Departament, al voltant de 73.000 milions de pessetes, que penso que és una xifra prou significativa.

No entraré, per altra banda, si no molt per sobre, en relació amb alguns dels punts que vostè ha dit..., en relació, per exemple, amb la Direcció General d'Educació Ambiental, que es parlava de determinades baixes, però, per exemple, no ha destacat altes que jo considero importants, i és que en material àudio-visual —penso que des del punt de vista educacional, i pedagògicament, molt interessant— hi ha prevista una inversió que passa de 24 milions a 170 milions de pessetes, i hi ha una altra partida, també d'educació, que passa de 20 a 85 milions de pessetes; és a dir, que entenem que, també, essent sempre limitats els recursos, també lògicament en educació, hi ha una dotació força interessant.

Hi ha un tema que crec recordar que a vostè, senyor Gimeno, a vostè i a mi, i a tots els diputats, ens preocupava, que era el tema dels purins i oliasses. Bé, segurament insuficient, però hi ha una partida dins de la Direcció General de Qualitat Ambiental que incrementa de 50 a 75 milions la dotació pressupostària per al seu tractament. Bé, és una cosa que segurament és insuficient, però, dins del marc en què ens movem, pressupostàriament parlant, doncs és l'esforç que podem fer. *(Pausa.)*

Senyor Portabella, jo..., m'ha semblat que la seva intervenció, a l'inici, sobretot, era una intervenció interessant, sobretot quan ens ha definit, ens ha marcat molt, el tema de què vostè anava a parlar basant-se en tres apartats: part econòmica, marc referencial i estructura. Jo penso que sempre és bo, igual que comentava la intervenció de l'illustre diputat senyor Madueño, referir-nos una mica a això, perquè, si no, ens perdem, a vegades, en el marc de les xifres. Vostè ha començat, penso, doncs, fent una exposició en aquest sentit, que a mi m'ha semblat interessant de seguir. Però, amb tots els respectes i tota la simpatia que em mereix, li diré també que penso que la seva intervenció en aquesta primera part s'ha perdut més en la filosofia —que sempre és interessant— però potser més pròpia d'un debat general que no pas d'un debat pressupostari. És a dir, a mi m'ha semblat que, fent una sèrie de referències —ho repeteixo— interessants i respectables, es perdia una mica en la filosofia més que no pas en la discussió estrictament del debat parlamentari en el que fa referència al tema de pressupostos.

La segona part, li he de dir també amb tota la simpatia, vull dir, que m'ha semblat menys afortunada que la primera, en el sentit que, per una banda..., hi ha hagut un moment que m'he perdut. És a dir, m'he perdut perquè anàvem, una mica, saltant d'una direcció a l'altra, anàvem saltant de direccions generals, per altra banda Junta de Residus, Junta de Sanejament... M'he perdut. I permeti'm que li digui, amb la màxima correcció de què sóc capaç, que m'ha semblat poc afortunat, poc delicat i de dubtós gust, la referència que ha fet vostè a la família d'un conseller de la Generalitat, quan parlava del tema d'extracció d'àrids. Perdoni, però penso que realment, aquí, parlant col·loquialment, l'ha vessada; vull dir, no venia al cas, crec que el to del debat tampoc era aquest i —ho repeteixo— crec que no ha estat encertat en aquesta referència.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president el substitueix en la direcció del debat.)

Finalment, vostè ha fet també comentaris en relació amb el tema d'educació ambiental: ja li he contestat quan he parlat dels temes educacionals tot contestant a l'illustre diputat senyor Gimeno.

I pràcticament res més. Simplement, sí que m'agradaria contestar, per acabar, encara que em sembla que no hi és, a l'illus-

tre diputat senyor Madueño. Bé, doncs, molt breument, jo crec, com he dit abans, que la seva ha sigut una intervenció seriosa, que ha estat bé, el fet de marcar prioritats i objectius. Evidentment, en algunes coincidim i en altres no tant. No necessàriament les seves prioritats, les prioritats del Grup Socialista, són les nostres prioritats, vull dir —per això estem en dues formacions diferents—, encara que, si repasséssim en gran part les prioritats que ell ens ha donat, veuríem que les prioritats estan recollides gairebé fil per randa en les memòries que el Departament de Medi Ambient presenta per a la seva actuació. Jo, potser, l'únic que m'he apuntat i que li diria és que..., bé, ell parla de política «verda»: nosaltres no podem compartir el seu criteri, a menys que sigui «verda» referit..., ecològicament parlant. Si és així, compartim, d'alguna manera, la seva afirmació; si el que ens diu com a política verda, doncs, és perquè encara està a l'inici, jo penso que..., i el nostre Grup Parlamentari pensa que amb l'any i escaig que porta de funcionament el Departament ha madurat notablement en benefici de la societat de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula, ara, l'illustre diputat senyor Espadaler.

El Sr. ESPADALER: Gràcies, senyor president. Per defensar els posicionaments del nostre Grup en relació amb la Junta de Residus i la Junta de Sanejament.

Pel que fa a la Junta de Residus, entenem que el pressupost, el Projecte de pressupost per al 1993, que nosaltres sí que votarem a favor, contempla les necessitats pressupostàries necessàries per fer front al que el Decret legislatiu 2/1991, de 26 de setembre, assigna a l'esmentada Junta, a la Junta de Residus. A grans trets, aquestes assignacions són: la recollida, transports, gestió, eliminació i reciclatge dels residus industrials i l'establiment de les mesures necessàries per a l'ús i la coordinació i gestió d'aquests residus. Ambdues són competències i funcions que s'han vingut desenvolupant ja i que, per seguir en la línia endegada, doncs, s'ha fet el pressupost que enguany presentem a aquest Parlament.

A grans trets, les partides assignades es divideixen en quatre direccions, la primera de les quals és la transferència a empreses privades. És cert que alguns grups d'aquesta cambra han criticat la transferència a empreses privades, però entenem que és millor tractar la contaminació en origen i, per tant, entenem que és millor incidir en les empreses per tal que facin i que posin en marxa processos, que millorin els seus processos, i que, per tant, es minimitzin ja en origen els residus industrials.

La segona gran línia són les transferències de capital a les corporacions locals. Potser sí que és substancialment menor a la primera gran línia, de transferència d'empreses privades, però entenem que el que cal, i el pressupost ho deixa prou clar, és la minimització dels residus.

La tercera línia és la inversió en infraestructures de tractament dels residus, que inclou les instal·lacions de tractament, l'adaptació de naus per a la recollida, i l'adquisició d'equips mòbils per al tractament *in situ*, a la qual es destina un import de 2.255 milions de pessetes, en el pressupost d'enguany.

I la darrera gran direcció dels pressupostos, pel que fa a la Junta de Residus, és la compra d'accions a empreses privades per tal de participar-hi i poder assolir així els objectius establerts en l'esmentat Decret 2/1991.

Vistos els grans eixos programàtics de la Junta de Residus, voldríem fer referència a les dotacions concretes dels capítols 2 i 4, que pugen en total 556,1 milions de pessetes, concretament 262,2 el capítol 1 i 293,9 milions el capítol 2. Aquestes partides, aquest total de 556,1 milions, inclouen les despeses de personal i funcionament i la posada en marxa del Laboratori de Residus.

Finalment, els pressupostos per al 1993 de la Junta de Residus contemplen dotacions per acords amb altres organismes i institucions i col·laboració amb institucions per al tractament de residus industrials. Això seria una mica pel que fa a la Junta de Residus, i manifestar una mica, o com a conclusió de la Junta de Residus, que el nostre Grup entén que és important minimitzar el residu en origen i potser d'aquí ve, doncs, que la dotació pressupostària s'inclini més a la participació en la compra d'empreses privades, que creiem que és la millor manera d'incidir en les empreses privades per tal, doncs, de minimitzar els residus.

Pel que fa a la Junta de Sanejament, si els sembla bé, en principi exposaríem a grans trets i molt ràpidament una mica quina és la filosofia que inspira el pressupost que hem presentat enguany, i després un repàs molt breu també als números.

Pel que fa a la filosofia que després es concreta en el pressupost, hem de dir que la Llei 19 de 1991, del 7 de novembre, assigna a la Junta de Sanejament les funcions, entre d'altres, de planificació global, realització de plans, execució d'obres i prestació dels serveis de sanejament. El pressupost de 1993, en aquest sentit, contempla la necessitat de fer front a les funcions assignades a l'esmentada Junta per aquest Parlament i, a més a més, atén la Llei d'aigües, la Directiva del Consell de la Comunitat Europea de 21 de maig de 1991, de tractament d'aigües residuals urbanes, i els plans de sanejament establerts per a cada zona.

També fer un breu esment de la reagrupació que hi ha hagut de zones, que s'ha fet en zona A, que inclou les conques que desemboquen en el Mediterrani, la zona B, les conques que desemboquen a l'Ebre i el Garona, i la zona 14, que s'ha mantingut, que és bàsicament la Costa Brava.

La Directiva comunitària 271/91 estableix un seguit de prioritats en les actuacions de sanejament, que es concreten en el tractament dels abocaments de totes les poblacions superiors als 2.000 habitants. Aquesta directriu es recull en el pressupost que ara defensem, el qual, fins i tot, preveu avançar lleugerament sobre el calendari previst.

Els principis que inspiren el pressupost es poden resumir en uns punts que intentaré ser molt breu. Bàsicament es poden resumir en la correcció dels atemptats al medi físic o, dit amb paraules potser una mica més planeres, una mica la filosofia del «qui contamina, paga», la qual cosa no vol dir que es pugui invertir aquesta filosofia, que pagant es podrà contaminar, ni molt menys. Es tracta, doncs, d'una fiscalitat –entenem– redistributiva, en tant que qui més contamina més paga i més contribueix a resoldre aquesta «externalitat» que, en definitiva, és la contaminació de les nostres aigües.

Consegüentment, la recaptació no va lligada tant al volum com a la càrrega contaminant. I en aquest punt sí que voldria

posar de manifest una referència a la senyora Rosa Martí –que no la veig ara aquí–, quan establia comparacions entre la depuradora de Vic i la depuradora –em sembla recordar– de Reus: jo li voldria assenyalar a la senyora Rosa Martí que el cost de depuració de les aigües no va tant en relació amb el volum d'aigua, sinó amb el grau de contaminació d'aquesta aigua, i li voldria recordar que les terres de Vic –no conec tant les de Reus–, però sí que hi ha una indústria de la pell, que és altament contaminant, i, per tant, l'aigua requereix uns processos que són més cars. O sigui, no és tant en relació amb el volum d'aigua que es recupera.

Tornant una mica als principis que inspiren el pressupost, val a dir que es contempla també l'augment de la recaptació del cànon de sanejament provinent dels usos industrials, amb la qual cosa tendim a ser una mica més justos, i també voldríem recordar que, pel que fa al cànon de sanejament, i amb acord amb dos grups d'aquesta cambra, als quals els ho agraim, s'ha fet una baixa d'un punt pel que fa al cànon d'usos industrials, i d'un punt i mig pel que fa a usos domèstics.

Entenem, doncs, que... (*Pausa.*) Abreujo. Pel que fa al cànon de sanejament, el més destacable és la rebaixa d'aquest punt i d'aquest punt i mig, i, pel que fa a les inversions, donat que la destinació del cànon és finalista, fem a continuació un repàs molt ràpid i molt telegràfic de les principals inversions. Val a dir que el 1992 s'han posat en marxa un total de nou depuradores, amb un import total de 4.100 milions de pessetes, i s'han iniciat obres en un total de 33 depuradores i, si no ho recordo malament, ahir vaig llegir a la premsa que es van aprovar 17 depuradores més, o sigui que entrarien també en aquest any 1992, i de cara al 1993 el pressupost inclou, per una part, les obres en curs i les obres a iniciar aquest any per un import total de 41.542 milions de pessetes, i és previst licitar obres per un import de 42.580 milions de pessetes.

Per últim m'agradaria respondre una mica –per bé que no estiguin aquí els que m'han precidit en l'ús de la paraula– els sis punts concrets a què ha fet referència la il·lustre diputada senyora Martí, i fer referència molt breu també a algunes coses que han dit els altres grups.

Respecte a Iniciativa per Catalunya, a mi personalment –i sóc un diputat novell– em sorprèn una mica que quan es parla de la Junta d'Aigües se'ns doni un vot de confiança –matisat, però ens ha donat un vot de confiança pel que fa a la Junta de Residus– i que per altra part després ens presenti una esmena de retorn de l'esmenada Junta. Se'm fa una mica difícil d'entendre.

Pel que fa a Esquerra Republicana de Catalunya, entenc que el meu company Serratusell els ha contestat i val a dir que, del que porto la defensa jo, les dues juntes, no se n'ha fet, pràcticament, massa esment.

I entro ja als punts de la il·lustre diputada senyora Martí, que veig que ja és aquí present. Pel que fa a les inversions, m'ha semblat que estàvem bastant d'acord que cal fer aquestes inversions. Pel punt del tractament integral d'un riu voldria recordar-li que..., l'exemple del Besòs ens sembla magnífic, però voldria recordar-li que el Besòs ja té en marxa, actualment, el 90% de les depuradores, o sigui que d'aquí a poc temps el Besòs espereu –i així ho voldríem tant vostès com nosaltres– que sigui un riu una mica més modèlic del que és actualment.

Pel que fa al Pla de neteja del litoral, això, estem d'acord

que és important el Pla de neteja del litoral, però entenem que també va molt lligat amb el sanejament del riu. Els problemes més greus que es presenten al litoral són a les desembocadures dels rius; en tant que funcionen les depuradores i en tant que aquest procés de sanejament dels rius avanci, el problema del litoral és minimitzarà i és reduirà substancialment.

Pel que fa a la cultura de l'aigua, em sembla que hem donat mostres que s'han estat fent campanyes de pedagogia, campanyes d'estalvi d'aigua i campanyes en aquesta línia; i pel que fa als convenis amb les indústries, voldria recordar-li que darrerament, no fa..., fa escassament un mes, probablement, s'ha fet un conveni amb els escorxadors. Voldria recordar-li que són empreses bastant contaminants i hem arribat, doncs, a poder signar convenis.

Això és, potser esbossat una mica telegràficament i amb els inconvenients que representa parlar per primera vegada en aquesta tribuna i amb els nervis propis, una mica el que voldríem dir, i expressar, doncs, que el nostre Grup, naturalment, s'hi oposarà, perquè entenem que aquest pressupost és just, és equilibrat.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

Votarem ara aquest conjunt d'esmenes del Departament de Medi Ambient.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest conjunt d'esmenes han estat rebutjades per 35 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Correspon ara la defensa de l'esmena 562, del Grup... Ha estat defensada. Si ha estat defensada, hi ha torn en contra? *(Pausa.)* A l'esmena de la Sindicatura de Comptes, tampoc.

Aleshores, votariem ara les esmenes 562, 563, 566 i 565.

Vots a favor d'aquestes esmenes?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 35 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Votarem ara l'article primer, de tota manera que no ha estat modificat; per tant, decauen les esmenes que hi havia i votariem, per tant, el text del dictamen de l'article primer.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article primer ha estat aprovat per 55 vots a favor, cap en contra, 35 abstencions.

Votem ara l'estat d'ingressos i de despeses conjuntament amb l'exposició de motius i títols de la Llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'estat d'ingressos i de despeses, l'exposició de motius, el títol i títols de la Llei han estat aprovats per 55 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions.

Correspon ara, si els grups ho desitgen, el torn d'explicació de vot. *(Remor de veus i pausa.)*

Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre la part bàsica de la Memòria anual de la Sindicatura de Comptes relativa a l'Informe sobre el Compte General de la Generalitat de Catalunya de 1990

El punt següent de l'ordre del dia és debat i votació del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre la part bàsica de la Memòria anual de la Sindicatura de Comptes relativa a l'Informe sobre el Compte General de la Generalitat de Catalunya. Algun membre ha estat encarregat per defensar-lo? *(Pausa.)*

Per tant, anem al posicionament. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Curto. *(Remor de veus.)* Silenci, si us plau!

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president, molt breument. Suposo que esta presidència mantindrà, igual que els anys anteriors, dues votacions. Si és així, lo Grup Popular anuncia que votarà a favor del treball...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Del Dictamen i la... Sí, el Dictamen primer i...

El Sr. CURTO I CASADÓ: És que com que la presidència cada any intentava que hi hagués una sola votació, senyor president, per això li ho preguntava.

Lo Grup Popular anuncia que votarà a favor del treball que ha presentat la Sindicatura de Comptes i votarà en contra de l'execució del pressupost de 1990.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Correpon ara al Grup d'Iniciativa.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tot i que no ho pot semblar, aquest debat hauria de ser un debat important, perquè en definitiva es tracta d'aprovar o de refusar la política del Govern de Catalunya durant l'exercici de 1990.

El nostre Grup Parlamentari voldria també enguany denunciar un cop més la impossibilitat d'aquesta cambra de realitzar la funció que li correspon en aquest punt de l'ordre del dia, és a dir, el control de la despesa pública gestionada pel Consell Executiu durant 1990, responsabilitat d'aquesta impossibilitat que té el Consell Executiu, en la mesura que no ha facilitat, que no facilita la informació necessària a la Sindicatura de Comptes de conformitat amb allò que determina la llei. Perquè la Llei de la Sindicatura de Comptes, senyores i senyors diputats, en el seu article 11 diu que l'Informe sobre el Compte General de la Generalitat que la Sindicatura de Comptes ha de remetre al Parlament, el que avui és objecte de debat, «ha d'atendre a la racionalitat en l'execució de la despesa pública basada en criteris d'eficiència i d'economia», i diu també que «ha d'atendre l'execució dels programes, plans o altres previsions que regeixin l'activitat de les empreses públiques i de les empreses vinculades a la Generalitat, l'ús o aplicació de les subvencions amb càrrec al pressupost de la Generalitat». I d'altra banda l'article 85 de la Llei de finances públiques determina que «el Compte General de la Generalitat constarà d'un estat demostratiu de l'evolució i situació de les inversions amb especificació de la seva incidència comarcal i també d'una memòria justificativa dels costos i els rendiments dels serveis públics».

Fonamentalment, aquests dos articles de la Llei de finances públiques i de la Llei de la Sindicatura de Comptes plantegen tres reptes, tres qüestions, tres objectius que haurien de ser objecte de debat d'aquest Parlament. La primera, que el Parlament pugui exercir la tasca de control sobre l'eficàcia i l'eficiència de la despesa pública del Govern —control sobre l'eficàcia i l'eficiència de la despesa pública del Govern. La segona, que cal fer una avaluació dels programes d'actuació i en especial cal avaluar les inversions i la política de subvencions; i la tercera, que cal avaluar i controlar els costos i els rendiments dels serveis públics.

Doncs, bé, aquestes tres idees, aquests tres objectius són els que avui hauria de realitzar aquest Ple d'aquesta cambra i són les que avui no podem realitzar. Per què? La resposta a aquesta pregunta està en el mateix Informe de la Sindicatura de Comptes, a la pàgina sis. La Sindicatura de Comptes ens diu el següent: «Entre els documents lliurats no figuren la memòria justificativa dels costos, ni els rendiments dels serveis públics, ni el grau de compliment dels objectius programats a què fa referència l'article 85.8 de la Llei de finances públiques, i això, unit a la manca d'informació sobre l'execució de programes i a la inexistència d'indicadors o estàndards establerts, així com la indefinició dels centres de costos, no ha permès assolir els objectius assenyalats relatius al control d'eficàcia, eficiència i economia.» És a dir, allò que hauria de ser motiu de debat polític en aquest Ple d'aquesta cambra, avui, el mateix Informe de la Sindicatura de Comptes diu que per manca d'informació no pot emetre judici de tot allò —hi insisteixo— que la Llei de finances públiques o la Llei de la Sindicatura de Comptes diu que ha de contenir l'Informe de la Sindicatura de Comptes.

En aquest sentit, senyores i senyors diputats, no pot estranyar que un any més el nostre Grup votem negativament la gestió del Govern de Catalunya durant l'any 1990. Ara bé, arribats a aquest punt, el nostre Grup avui voldria fer, voldria expressar una votació separada de l'Informe de la Sindicatura de Comptes. Sempre tradicionalment el nostre Grup hem votat favorablement l'Informe de la Sindicatura de Comptes. Avui anunciem que ens hi abstindrem. I ens hi abstindrem per la preocupació política que el nostre Grup té en relació amb el que és l'Informe actual de la Sindicatura de Comptes. Tradicionalment, l'Informe de la Sindicatura de Comptes ha estat un informe vàlid, eficaç, que ha denunciat mancances, i veiem que aquest any hi ha una limitació, una reducció, fins i tot una manca d'informació en relació amb els mateixos informes de la Sindicatura de Comptes d'altres anys. Jo voldria posar simplement tres exemples, però tres importants exemples i en podríem posar altres: l'exemple dels creditors de les operacions de la Tresoreria, el dels avals i de les taxes, com a exemples, per a nosaltres, de la insuficiència de l'actual Informe de la Sindicatura de Comptes.

Primer exemple. Hi ha un compte que recull totes les retencions fetes amb pagaments d'operacions pressupostàries, però que el Govern de Catalunya no n'ha efectuat el pagament. Dit d'una altra manera: retencions de l'IRPF que el Govern efectua però que no paga, retencions de la Seguretat Social..., és a dir, tot un seguit de partides que, si bé el Govern reté, a l'hora de fer l'Informe de la Sindicatura de Comptes es veu que el Govern no ha pagat. Aquest compte, que en l'any 1990 puja —segons l'Informe de la Sindicatura de Comptes— a 24.849 milions

de pessetes... Tots vostès tenen clar que estem parlant d'una partida d'un cert caràcter extrapressupostari, eh?, a l'Informe, d'un caràcter clarament extrapressupostari! Estem parlant de 24.000 milions de pessetes de retencions que el Govern ha fet i que no ha fet efectius. D'aquests 24.000, per exemple, destaquen 12.364 milions de pessetes de l'IRPF —s'ha cobrat 12.000 milions d'IRPF que no s'han pagat—, s'han cobrat 1.800 milions de pessetes de la Seguretat Social que no s'han pagat, o altres, altres —hi insisteixo— partides pressupostàries.

Bé, l'any passat l'Informe de la Sindicatura de Comptes feia una relació molt detallada de quines eren aquestes partides i emetia opinió sobre elles. Per exemple, en tota una pàgina destinada a aquest compte la Sindicatura de Comptes ens deia, per exemple, en relació amb l'impost sobre la renda de les persones físiques, ens deia que el saldo de l'any passat de 18.000 milions de pessetes és l'import retingut al personal de la Generalitat pendent de pagament el 31 del XII del 90. Continuava l'Informe de la Sindicatura de Comptes: «Se'n manifesta que hi ha un acord amb l'Administració central per a la cancel·lació a curt termini del deute.» És a dir, hi havia una opinió de la Sindicatura de Comptes en relació amb aquest tema. O, per exemple, en el tema de les retencions al personal per Seguretat Social, que tampoc s'havien fet efectives, l'any passat la Sindicatura de Comptes deia: «No es coneix la composició dels saldos dels comptes corresponents», i així, una partida darrere l'altra, teníem una informació de la Sindicatura de Comptes en relació —hi insisteixo— amb un tema que havia estat un tema important de debat polític històricament: és a dir, perquè determinats grups de l'oposició dèiem que aquesta era una partida que s'utilitzava, en definitiva, per finançar els problemes de tresoreria que pogués tenir el Govern de la Generalitat; és a dir, davant de problemes reals de tresoreria, alguns grups de l'oposició dèiem: «Vostès cobren IRPF, cobren Seguretat Social dels treballadors i no la paguen, i utilitzen aquests diners per intentar limitar les seves operacions de tresoreria.» Aquest ha estat un tema polític recurrent, any rere any; la Sindicatura de Comptes, en relació amb això, feia uns determinats informes, i aquest any la Sindicatura de Comptes no ens diu res, d'això; ha eliminat absolutament tot comentari en relació amb aquestes partides, i l'únic que diu és que el control de les imputacions el porten els serveis corresponents de cada departament.

Segon exemple: els avals. L'any passat, jo, des d'aquesta tribuna, també vaig denunciar que el Govern català no passava la relació d'avals. El senyor Codina —no ho recordo, però ho he llegit aquests dies, preparant la intervenció— em va dir: «Senyor Saura, a la pàgina tal estan els avals, hi ha el conjunt dels avals.» Però l'Informe de la Sindicatura de Comptes de l'any passat i de l'altre i de l'altre no diu, no parlava del conjunt dels avals. Els llegeixo el que deia, l'any 89, l'any 88, l'any..., deia: «que es faciliti anualment una relació on consti l'estat de situació de les recuperacions dels imports...»; una relació, no el conjunt; una relació. Aquest any ens trobem que no hi ha la relació, però que tampoc hi ha la recomanació de la Sindicatura de Comptes. No sabem per què. És a dir, per quina raó, per quina raó, allò que havia estat una recomanació històrica de la Sindicatura de Comptes ha desaparegut, si no es compleix?

O, per exemple, el tercer exemple: les taxes. També històricament veiem que hi havia una disfunció entre les previsions de taxes i la recaptació de taxes. La disfunció més gran és la de

l'exercici que avui estem examinant; hi havia una previsió de cobrament de taxes de 7.442 milions de pessetes, i se n'han liquidat 4.039. Què ens deia, any rere any, la Sindicatura de Comptes? Llegeixo el de l'any passat, però és idèntic al de l'altre any i al de l'altre; ens deia: «que es prioritzi la tasca de detallar la recaptació de les taxes i exaccions parafiscals dels diferents departaments, a fi de tenir dades sobre el rendiment de cada una». Què volia dir això? Escoltin, no ens donin la xifra total de taxes; donin què passa amb les taxes d'Ensenyament, amb les taxes de Medi Ambient, amb les taxes de Política Territorial, per saber on tenim els problemes de les taxes. En l'Informe de la Sindicatura de Comptes d'aquest any aquesta recomanació desapareix, però tampoc tenim això que es deia històricament.

És a dir, què és el que estic dient? Que creiem, fins i tot pel volum —el volum no és un argument polític, però aquest és l'Informe de Comptes de l'any; històricament, aquest és el volum d'aquest any—, que les conclusions i les recomanacions de l'Informe de la Sindicatura de Comptes ens semblen fluïdes; han desaparegut aspectes importants que no s'han fet, pel Govern de Catalunya, i que han desaparegut com a recomanacions. I és cert, és cert també —i l'Informe de la Sindicatura de Comptes ho diu, i nosaltres ho volem dir des d'aquí— que s'han millorat determinats aspectes de la gestió pressupostària, eh?; s'han millorat determinats aspectes. Ara, no entenem com temes políticament importants que havien estat sempre en els informes de la Sindicatura de Comptes: avals, taxes, aquesta gran partida, enguany, el 1990, de 24.000 milions de pessetes, de retencions efectuades que no s'han pagat, que n'hagi desaparegut tot comentari de l'Informe de la Sindicatura de Comptes.

Per tant, senyores i senyors diputats, per aquestes raons el nostre Grup —hi insisteixo—, trencant el que havia estat una tradició del nostre Grup de votar sempre afirmativament l'Informe de la Sindicatura de Comptes, enguany ens hi abstindrem; ens hi abstindrem amb la voluntat que, en definitiva, la tendència dels informes de la Sindicatura de Comptes sigui millorar el que fins ara havien estat informes tradicionals de la Sindicatura de Comptes, però que en cap cas els informes de la Sindicatura de Comptes poden, a parer nostre, ser informes que disminueixin la informació o disminueixin la possibilitat de control del Parlament sobre —hi insisteixo— un dels debats més importants d'aquesta cambra, que és, no aprovar el pressupost, que hem fet fa uns moments, sinó fer balanç de quina ha estat la gestió de tot el pressupost del Govern català l'any 1990.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Senyor president, senyores i senyors diputats, se sap que per llei, saben vostès que per llei la Sindicatura de Comptes és l'òrgan de fiscalització de la gestió econòmica, financera i comptable del sector públic de Catalunya; això hauria de ser, almenys. Per mitjà de la Llei de pressupostos la seva funció fou reduïda, i en restaren fora les entitats autònomes comercials, les corporacions locals i les empreses públiques; això és conegut. Això vol dir que l'àmbit d'actuació de la Sindicatura, aparentment destinada a tot el sector públic, menys a les entitats autònomes comercials, corporacions locals

i empreses públiques, ha estat reduït, precaritzat, amb tot allò que comporta de desconeixement de l'evolució, del control d'una part important dependent del sector públic; per tant, del Govern, també.

La Sindicatura treballa en condicions de precarietat perquè segueix, any rere any, sense rebre —o té dificultats per rebre— les documentacions dels diversos departaments per fer la seva tasca. A la Sindicatura es dóna importància al concepte de dèficit o superàvit, quan entenem que no en té, des del nostre punt de vista, perquè ens sembla que una bona gestió pot anar acompanyada de dèficit i una mala gestió de superàvit. Ens sembla, també, que caldria que es tinguessin en compte, en el moment d'utilitzar crèdits que autoritza aquest Parlament, els valors comparatius del cost del diner que cal pagar per part de l'Executiu.

Ja, aquesta Sindicatura de Comptes, treballa, des del nostre punt de vista, amb dèficits importants, que ella mateixa reconeix i que jo els faig palès amb una lletra que m'ha arribat a les mans, no sé de quina manera, però els la llegeixo. I diu —la signa el senyor Ferran Termes—..., i amb tot el respecte llegeixo; diu: «Contesto a la seva carta del 20 d'octubre per manifestar-vos que, efectivament, el batlle de la ciutat de Figueres» —en aquest cas; podria ser una altra ciutat; en aquest cas, és Figueres— «va sol·licitar d'aquesta Sindicatura que es fes l'auditoria de l'Ajuntament de Figueres. Mitjançant una carta datada el 20 de setembre de 1991* —és a dir, ara fa ja més d'un any— «aquesta Sindicatura li comunicà que la seva sol·licitud havia passat a mans del departament corresponent per tal que, si ho considerava oportú, l'inclogués en el seu pla de treball» —allò que dèiem de la dificultat perquè la comunicació sigui fluida entre departaments i Sindicatura. «Posteriorment, amb data del 8 del mes en curs» —el mes en curs era el mes d'octubre d'enguany, el 92— «el senyor batlle de Figueres va reiterar el seu interès que l'esmentada auditoria fos inclosa en el pla de treball de la Sindicatura de Comptes. Com a contesta a la seva sol·licitud, li hem tramès una carta on li comuniquem que, atès el gran volum del sector local i els escassos recursos humans de la Sindicatura» —escassos recursos humans, és a dir...— «veiem difícil incloure la fiscalització de l'Ajuntament de Figueres en el proper pla de treball, però que intentarem fer-ho al més aviat possible.»

Això vol dir que, d'alguna manera, si l'Ajuntament de Figueres o un altre ajuntament necessita d'una auditoria, tindrà de recórrer a una altra via que no sigui la que, en principi, li tindrà de correspondre, malgrat la previsió que va fer la Llei de pressupostos en el seu dia d'excloure aquest sector públic de la tasca de la Sindicatura.

Quan nosaltres ens hem oposat en el debat a la totalitat dels pressupostos i també a la totalitat dels diversos departaments, no fèiem altra cosa que reflectir la nostra disconformitat i oposició als criteris polítics que permeten acceptar, any rere any, una insuficiència pressupostària palesa, així com als criteris per a la racionalització i l'eficàcia que aconsellen les prioritzacions del Govern; en definitiva, aquells criteris amb què la despesa pública esmerça 1,5 bilions de pessetes.

L'article 11 que esmentava el diputat d'Iniciativa senyor Saura i el 85, que jo també hi haig de fer referència perquè els seus continguts impacten directament el tema que estem tractant, manifesten que la Sindicatura ha d'atendre la racionalitat en l'execució de la despesa pública i, sobretot, en termes d'efi-

càcia i econòmics. L'article 85 de la Llei de finances públiques diu que el Compte General ha de controlar l'estat..., és a dir, ha de tenir un estat provatori de l'evolució i la situació de les inversions, amb especificació de la seva incidència comarcal, àdhuc d'una memòria justificativa dels costos i els rendiments dels serveis públics, així com el grau d'acompliment dels objectius programats en aquest sentit.

Això vol dir, literalment, que ens obliga a fer les següents, ens aconsella a fer les següents consideracions: que cal fer un control de la despesa pública respecte, sobretot, a la seva eficàcia; ho hem intentat fer palès en el curs de les nostres intervencions i dels grups, sobretot, de l'oposició, sense no massa èxit. Cal controlar la inversió i les subvencions, tot fent-ne la corresponent evolució; si féssim això, no ens trobaríem a voltes amb situacions indesitjables i que després tots lamentem. Cal, també, controlar la significància dels serveis públics referits a la seva optimització, i és un altre aspecte cabdal, una altra columna fonamental, que tot Govern es tindria d'apreciar de ser transparent en aquest capítol.

Any rere any podem comprovar que la base fonamental per al debat en aquesta cambra, cal que sigui ajornada, any rere any, per l'incompliment sistemàtic per part de l'Executiu dels aspectes esmentats, que, al nostre entendre, ens semblen absolutament bàsics i gens atesos. Manifestem, doncs, que la Sindicatura, en el seu Informe d'enguany, ha manifestat la incapacitat per a garantir el que entenem que ha estat l'assignatura pendent en tot aquest any 91-92, que ha estat la transparència en l'acció de govern; la transparència que, en fi, mal em fa recordar-ho..., en el tema dels avals. No hi va haver fortuna, va ser un malson, però ens vam quedar amb l'angúnia de saber si és que totes les empreses de Catalunya passaven per un mateix raser o si, per altra banda, vull dir, hi havien priorititzacions injustificables.

De l'Institut Català de Finances, en passo de llarg, però és una d'aquelles institucions que per llei de pressupostos va ser bandejada del control de la Sindicatura, i després resulta que no sabem qui s'ha ocupat de la fiscalització d'aquest Institut, de l'Institut Català del Crèdit Agrícola, sobretot de les priorititzacions que hem vist en la globalitat dels pressupostos, que encarilen més a un maquillatge, a un manteniment d'una imatge del Govern —que jo ho deia en el seu moment, també—, més que no pas a una coherència en l'eficàcia de l'acció de govern, i això ens sembla fonamental.

Respecte a l'IRPF, Macià, hem estat tot l'any donant voltes a l'IRPF, ens ha servit per mantenir un cert clima polític, i, en definitiva, el dia 31 està a la cantonada, i em penso que des de Palafrugell ens ho tindrem de mirar com puguem, perquè no dona la impressió que això es resolgui. I, en canvi, hem estat fent bullir l'olla tot l'any darrere aquest..., i això no és, des del nostre punt de vista, una acció seriosa d'acció de govern.

Per tant, en general, tot l'Informe d'aquesta Sindicatura fa palès un grau d'indefensió en la tasca d'aquest Parlament respecte al control de l'acció de govern. I per aquestes coses, doncs, que he manifestat i no d'altres, nosaltres votarem —ho anunciem— negativament el Compte General, i ens abstindrem, també, en l'Informe de la Sindicatura.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor president. També vagi per endavant: demanem votació separada de la part que correspon a l'aprovació de la tasca de la Sindicatura de la que correspon a l'aprovació del Compte General. Nosaltres, no sense certs dubtes, però ens sembla que hem de continuar fent un vot de confiança a la Sindicatura de Comptes, i votarem a favor de l'Informe, del treball de la Sindicatura de Comptes. Si més no, compartim en molt bona part les expressions que aquí s'han fet sobre el fet que l'Informe d'aquest any és més feble, que no té el mateix nivell de qualitat que anys anteriors i, per tant, ens plau menys.

Ara bé, també en un altre sentit cal dir que en la sessió en comissió es van donar algunes informacions complementàries que van ser suficientment importants per ampliar les mancances que tenia l'Informe, i, per altra banda, la mateixa Sindicatura va dir que en l'Informe de l'any que ve s'incorporaven unes certes novetats tant en informació... (*pausa*), s'incorporaven unes certes novetats que farien que l'Informe guanyés en quantitat d'informació. Aquestes novetats venien, en molt bona part, derivades del nou sistema de comptabilitat pública que hi ha en l'Informe de l'any 1991; es podrien segurament comprovar.

Per tant, fem un vot de confiança; entenem que pugui ser aquest un exercici transitori i mantenim la tradició, i votarem a favor de l'Informe de la Sindicatura. Fer-ho ja en aquest primer estadi ens semblaria, fins i tot, relativament injust, malgrat que —ho repeteixo— compartim una part dels comentaris que s'han fet.

Com han esmentat els portaveus que m'han precedit, l'Informe de la Sindicatura sobre el Compte General hauria de basar-se essencialment sobre tres tipus d'aspectes. Un sobre els tres és: economia, eficàcia i eficiència. En aquest punt la mateixa Sindicatura reconeix la impossibilitat de fer-ho per la manca de documentació que li envia el Consell Executiu, i, per tant, no podem jutjar-les, l'economia, l'eficiència i l'eficàcia. Per això sol, per això sol, ja n'hi hauria prou per votar en contra del Compte General, perquè no poder contrastar si el que s'ha fet estava d'acord amb el que s'havia dit que es faria, si s'ha fet amb els millors mitjans, i si s'ha fet amb els mínims costos, no poder contrastar això, n'hi hauria, evidentment, suficient per votar en contra.

Un segon aspecte és el de la legalitat, que el senyor síndic major, en la seva intervenció inicial, ens recorda, com ens recorden pràcticament cada any, que no poden entrar-hi, perquè com que el Compte General és molt ampli l'únic que poden fer és per sondeig i que de tant en tant fan algun informe puntual i van detectant la legalitat, o no, de les actuacions. Per tant, aquí no ens hi podem pronunciar, i entenem les dificultats d'entrar en la legalitat de totes les actuacions, però aleshores trobaríem a faltar, segurament, que hi hagués més informes puntuals sobre departaments de la Generalitat que els que hi ha. I en qualsevol cas això segurament aniria més relacionat amb els mitjans que té la mateixa Sindicatura; i, per tant, amb la voluntat política de la majoria actual que hi hagués un instrument que pogués controlar, verídica, de forma fefaent, quin és el resultat, o sigui quina és la legalitat de les actuacions del Consell Executiu. Per tant, sobre aquest segon aspecte tampoc, dissortadament, ens hi podem pronunciar. I aquest, evidentment, per manca de voluntat política que la gestió del Consell Executiu sigui transparent.

I un tercer element, sobre el qual, malgrat que siguin xifres globals, sí que podrem fer algun tipus de pronunciament i que serà sobre el qual m'estendré, serà sobre els resultats. Els resultats en termes econòmics, estrictament. Perquè —i ho repeteixo—, si més no en termes globals, sí que hi ha algunes dades.

En aquest sentit, podríem segurament assimilar la Generalitat, com un..., si la poguéssim assimilar amb un *holding* d'empreses i, per tant, que presenta aquest Informe que estem avui elaborant; seria l'informe que es presenta a la junta d'accionistes sobre el resultat final. El que passa és que aquí, segurament, invertim bastant els termes del que seria en el marc de l'empresa privada, ja que hem dedicat quatre dies i escaig a parlar del pressupost, i dedicarem no arribarà a gaire més de l'hora a parlar dels resultats. Segurament en l'empresa privada s'invertirien probablement els termes, ja que seria més important parlar dels resultats que no pas de les previsions inicials, i seria bastant lògic.

Però entrem en aquesta dinàmica, i, en tot cas, podríem dir que aquest *holding* d'empreses que és la Generalitat ha tingut l'any 1990 unes pèrdues de 37.000 milions de pessetes. El senyor Codina, i suposo que ho intentarà fer aquí igual que ho va fer en comissió, va voler matisar molt aquestes dades, dient que falten unes partides, que és cert, que n'hi ha unes altres que vénen de l'any anterior, que s'hi haurien de restar, i ell arriba sempre, cada any, casualment, no sé per què, que les pèrdues són beneficis. Cada any arriba a la mateixa conclusió. Jo no hi entraré, perquè no em preocupa tant el resultat de l'any com el fet del resultat acumulat. El resultat acumulat ja no és matisable, senyor Codina, o és matisable en una ínfima part; el resultat acumulat és que hi ha unes pèrdues acumulades de més de 200.000 milions de pessetes. I com que no és una empresa privada que tingui capital, què passa? Bé, doncs, passa que, d'això, se'n ressent tota l'estructura financera de la mateixa Generalitat. I enguany hem vist un element transparent del que passa amb aquests resultats negatius, del que passa amb aquests 200.000 milions de pessetes —ho repeteixo— de pèrdues acumulades. I podem veure-ho en la morositat.

La morositat sobre els capítols 2 i 4, essencialment, perquè ni el 3, no..., 2, 4, 6 i 7, però no el capítol 1, de personal, ni els capítols que afecten interessos, que no tindria sentit, sinó els capítols que són de despeses corrents, de transferències i d'inversions, en dos anys s'ha incrementat el 50%, és a dir, les pessetes que vostès tenien comptabilitzades com a deutes. Deixem a part les factures que hi havia al calaix. Les pessetes que hi havia comptabilitzades com a deutes a final d'any, amb relació al conjunt global de despeses, ha augmentat la proporció, ha augmentat el 50% en dos anys. Això és fruit, evidentment, o és causa —diguin-ne vostès com vulguin— que aquest resultat negatiu, aquestes pèrdues acumulades —ho repeteixo— de 200.000 milions de pessetes a finals de 1990, i com ja ens recordaven en el debat de pressupost, l'any 91 es tornen a incrementar, amb quantitats, a més a més, espectaculars i importants. I això els passa perquè vostès tenen una mica la mà trencada, i ja els ho hem dit diverses vegades, en el control de les despeses de funcionament. Si això fos, com deia el senyor Reguant abans, fruit d'una bona gestió, és a dir que vostès s'haguessin disparat en la inversió, que vostès haguessin fet, allò, una inversió importantíssima i que, per tant, no haguessin tingut més remei que anar acumulant aquest dèficit, bé, potser nosaltres hauríem de callar o hauríem de matisar molt més la nostra opinió, però no ha estat

aquest el fet; el problema és que vostès el que se'ls incrementa de forma important són les despeses de funcionament.

Alguns exemples: capítol 1 de personal, 1990, sobre 1989, un 17%; en l'Administració de la Generalitat, un 19%, en les entitats gestores de la Seguretat Social. Capítol 2, un 30%. Escolti, jo no recordo ara exactament la inflació de l'any 90, però devia estar al voltant del 5, 6%... (Pausa.) Moltes gràcies: 5,5.

Com justifiquen vostès que el capítol 2 s'hagués incrementat amb un 30% en l'Administració de la Generalitat? Capítol 2, béns i serveis. És espectacular, és inaudit. I després no diguin allò que són els altres els que gasten, amb les mans trencades, o no s'atreveixin, com van fer, han fet en algun moment, en el debat pressupostari, a qualificar les administracions locals que tenen la mà trencada. Vegin aquestes xifres, vegin aquestes xifres i qualifiquin vostès, autoqualifiquin-se, de com fan funcionar la despesa de funcionament. Però no, no és solament capítol 1 i capítol 2, tenen vostès un altre element que els continua xuclant totes les possibilitats que tenen de finançament: és això que ja en venim dient amb una certa tradició el «subsector públic» de la Generalitat.

El senyor Codina suposo que ho haurà mirat, perquè s'ho mira sempre amb molta cura, i haurà pogut comprovar que les transferències corrents al subsector públic de la Generalitat, és a dir, aquells diners que des de l'Administració de la Generalitat van a parar a les entitats autònomes, comercials, industrials, administratives, financeres o a les empreses, l'any 1990 havia augmentat en un 33%, és a dir que tot aquest aparell que hi ha muntat al voltant del que és l'Administració de la Generalitat, aquest aparell extern més fosc, més difícil de controlar, és on tenen segurament el forat més important, la fuga més forta, que l'any passat se'ls va incrementar amb un 33%. Si vol, li dono un altre detall: el nivell de pèrdues, és a dir, les pèrdues que haurien tingut les entitats comercials si no haguessin tingut subvenció. El conjunt d'entitats autònomes, comercials, industrials i financeres hauria doblat el seu nivell de pèrdues de l'any 89 a l'any 90. Les empreses haurien augmentat amb un 50% les pèrdues. La Corporació, amb un 70%. Això l'any 90, que és un any en el qual més o menys hi havia una certa eufòria econòmica, les coses anaven relativament bé, des del punt de vista industrial i des del punt de vista comercial. El seu nivell de pèrdues es va incrementar, en mitjana, al voltant del 60-70%. Incomprensible.

I acabaré citant quatre exemples, molt curts, perquè, a més a més, el senyor president em permetrà fer aquests exemples amb pla telegràfic, que serien una mica intentar avaluar algunes *ratio* de gestió, sobre quatre d'aquestes entitats que actuen de forma descentralitzada i que comencen a ser ja la pedra d'escàndol d'aquesta Administració.

La Corporació Catalana: el percentatge de pèrdues sobre les despeses, pèrdues sempre sense tenir en compte la subvenció, o les que hauria tingut si no hagués tingut cap subvenció de l'Administració —després no em canviï els números—, l'any 89, un 23%; l'any 90, un 31%; un increment de gairebé una tercera part, en termes relatius.

Ferrocarrils de la Generalitat: l'any 89, un 58%; l'any 90, un 62%.

Ferrocarrils de Muntanya de Grans Pendants: un tema que en l'Informe del 89 s'hi van detectar suficients problemes com perquè una part de la nostra Moció anés dedicada a demanar un

informe específic i concret sobre aquest tema, que vostès no hi van estar d'acord, que van votar en contra i que la Sindicatura no ha fet. Solució: davant de la impunitat que això va representar, l'any 1990 aquesta empresa ni tan sols presenta els comptes a la Sindicatura de Comptes; no els ha presentat, simplement; consta així en l'Informe: «Ferrocarils de Muntanya de Grans Pendants no ha presentat la documentació.» Perfecte, vostès van creant la mateixa impunitat que permet que els responsables de determinades entitats autònomes de la Generalitat arribin a aquesta situació.

I acabo amb l'EAJA. Segons les dades que figuren en l'Informe, el balanç de l'EAJA presenta els següents i aclaparadors resultats: finançament bàsic, -838 milions de pessetes, és a dir que els 960 milions d'aportació al fons patrimonial que tenia inicials se'ls han menjat, amb les pèrdues del 87 van perdre 84 milions, amb les del 88, que en van perdre 870, amb les del 89, que en van perdre 540, i amb les del 90, que en van perdre 311. Per això van canviar la llei. Això ho tenim clar, eh? —això ho tenim clar. Però el finançament bàsic: -840 milions. Com a mínim posin-hi alguna cosa, que quedi amb capital positiu. Com pot anar pel món una empresa amb capital negatiu? Com es pot entendre això? Vostès s'imaginin..., és clar, això vostès només ho poden fer funcionar a base d'un sistema, que és no cobrant a l'EAJA el que ha d'aportar al Tresor de la Generalitat. Si vostès contempen el que se'n diu, en termes tècnics, l'exigible a curt termini, 2.300 milions de pessetes, a finals de 1990, 1.200 són del Tresor de la Generalitat. És clar, l'única manera de funcionar és que l'EAJA no aporta els diners que ha d'aportar al Tresor de la Generalitat i d'aquesta manera va tirant. I anem fent la trampa i anem fent, cada vegada, la bola més grossa.

(Remor de veus.)

Escolti, aquests són tan sols uns exemples; són tan sols uns elements. Evidentment, aquests comptes no són presentables i no són aprovables i, per tant, el nostre Grup votarà en contra del Compte General i a favor de l'Informe, és a dir, del treball efectuat per la Sindicatura, amb les matisacions que he expressat al començament.

Gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., li demanaria, senyor president, que com a mínim pogués tenir el mateix temps que ha tingut el Grup Socialista, perquè ha estat el que més s'ha estès, i com que m'agradaria poder donar completa resposta gairebé a tot el que ha plantejat el senyor Martí Carnicer, doncs, necessitaré una miqueta més de temps. Però per fer-ho una mica, i abans d'entrar al que per mi ha de ser la defensa de la proposta que ja vam fer a la Comissió, sí que, com els deia, voldria contestar a un dels aspectes que vostès han plantejat.

Per part d'Iniciativa per Catalunya, senyor Saura, vostè ha fet, diríem, tres blocs. Per una banda, ha dit una cosa que jo hi estic absolutament d'acord, i que crec que aquesta cambra hauria de ser molt i molt conscient del que vostè ha dit i que jo m'hi sumo al cent per cent, i és que aquest és un ple molt important, aquest és un ple, aquest punt de l'ordre del dia d'aquest ple, el que fa referència a la Sindicatura, és un tema molt im-

portant, perquè si ho és el pressupost, ho és més encara veure quins resultats ha donat.

I a més, a mi, en nom, en aquest cas, del Grup de la majoria, m'interessa molt discutir aquest punt de l'ordre del dia, aquesta liquidació perquè, a l'entorn sempre i cada any de la Sindicatura, del Compte General, doncs, es fa un muntatge polític, lògic, més o menys interessat en funció de qui fa les intervencions, i que si no se surt en aquesta tribuna i no es posa blanc sobre negre i no es contradiu, pot quedar la sensació que poguessin arribar a tenir raó. Després que es conegui el nostre posicionament, contrastant-lo puntualment amb les seves intervencions, els grups en primer terme, l'opinió pública, els mitjans podran opinar i podran valorar, amb molta més precisió, qui és que té raó.

Ha dit aquest any que com a novetat, senyor Saura, faria una votació separada; l'ha fet cada any, però, en aquest cas ha matisat que votaria en contra del Compte i que s'abstindria en l'Informe. Els altres anys no havia estat així, jo li he de dir que aquesta és una qüestió que, evidentment, me'n sento afectat molt poquet, perquè a qui li toca de fer l'Informe, ben o mal fet —o que vostè opini si està ben o mal fet— és a la Sindicatura de Comptes. Per tant, em sap greu, perquè a mi em sembla que avui mateix en aquest debat s'han produït situacions diverses, en el cas de vostè opina això, Esquerra Republicana també ha dit exactament el mateix; en canvi, el Grup Parlamentari, el Grup Popular, en comissió, que hi va ser, que va fer una intervenció, es va referir que concretament —m'ho vaig anotar—, doncs, que era un informe fet «amb molta professionalitat, amb molt de rigor», l'informe —eren paraules textuais, que jo vaig recollir—, i que, per altra banda, votaria en contra de la gestió.

Absolutament d'acord —i lícit—, i el senyor Martí Carnicer, en aquesta línia, també deia que l'Informe, aquest any, després d'haver escoltat a la Comissió les diferents intervencions dels síndics, donava un vot de confiança, i l'Informe també el votaria favorablement, encara que votaria en contra del Compte.

Per tant, vostè ha fet aquests tres grans blocs. S'ha queixat que no hi ha prou informació i jo li he de dir que segurament —i ho recull en part l'Informe de la Sindicatura—, potser no és tota la que caldria, és possible que això sigui així... S'ha deixat de dir que hi ha moltes altres de les conclusions que ens diuen que les coses van millor, que la informació arriba molt millor que no pas arribava, però, en qualsevol cas, feia una matisació de la forma com aquest any s'ha elaborat l'Informe de la Sindicatura.

Jo també estic d'acord amb vostè. És a dir, la forma com aquest any s'ha redactat no és mimèticament exacta i igual que com s'ha fet els altres anys. Per exemple, sempre la Sindicatura havia utilitzat el principi de meritació per avaluar els dèficits o no dèficits, superàvits o no superàvits de l'exercici aquell en qüestió. M'ho ha retret el senyor Martí Carnicer, sempre ho havia fet: principi de meritació. Aquest any, per una decisió de la Sindicatura, suposo que sense cap altra consideració, sinó senzillament perquè ha decidit de fer-ho així, ho fa pel principi de caixa; llavors, com vostès saben perfectament, fer-ho per un principi o per l'altre vol dir tenir en compte el que s'hauria d'haver cobrat en data 31 de desembre, el que no s'ha cobrat, el que s'havia d'haver pagat, etcètera. Aquestes diferents matisacions comporten, evidentment, senyor Martí Carnicer, tenir dèficit o tenir superàvit, però jo no m'ho invento, no em digui: «el senyor Codina sortirà i em dirà que el que és dèficit es converteix en superàvit». El senyor Codina no ho diu: ho diu l'Infor-

me si es fan els números ben fets, i és el que diu l'Informe seguint el mètode que sempre i cada any havia fet. Aquest any el varia i resulta que, pel principi de caixa dóna dèficit; pel principi de meritació ens dóna un superàvit. Però estic d'acord amb vostè —estic d'acord amb vostè— que això té un valor relatiu, no té més importància.

A vostè el preocupa igual que a mi quin és, no el dèficit anual, sinó el deute acumulat al llarg del temps, i llavors vostè fa una manifestació, que el seu subconscient el traeix, i diu: «vostès és que sempre utilitzen això de tenir..., que els ajuntaments tenen la mà trencada...» No, nosaltres hem dit moltes vegades que «els ajuntaments tenen la mà foradada», i nosaltres tenim la mà trencada, tenim la mà trencada d'intentar fer les coses com les fem, que ens sembla que les fem bé; són dos conceptes que segurament vostè segur que coneix, però que, en aquest moment del debat, doncs, l'ha traït. No hem dit mai que els ajuntaments tinguin la mà trencada, alguna vegada hem pogut dir o s'ha pogut entendre que els ajuntaments tenien la mà foradada. És un matís que em sembla que també val la pena de tenir en compte.

Parlem del deute. Vostè un dia va dir-me: «senyor Codina, ja era hora que reconeguessin el deute que hi ha a la Generalitat». Això m'ho va dir fa un parell d'anys i li ho vaig posar en termes relatius, com li ho faré aquest any: què és el deute?, quin és el deute que té la Generalitat?, i quin és el deute que, en relació amb les altres comunitats autònomes, en relació amb l'Ajuntament de Barcelona, en relació amb l'Estat..., què és el que hi ha? Perquè, és clar, parlar de 188.000 milions de pessetes aproximadament, amb un pressupost en aquell moment —l'any 90— que estàvem en els 996.000 milions, és a dir, pràcticament a 1 bilió de pessetes, vol dir que aquell any, acumulat, hi havia al voltant del 18, 18,5, 19%, és igual, no ve tampoc de mig punt, mig punt avall.

El mateix any, senyor Martí Carnicer, el mateix any, l'any 90, el deute que tenia acumulat l'Estat estava al voltant del 120%; el deute —el deute, senyor Martí Carnicer. A mi em costa de creure que vostè, que és un home que, a més d'un bon polític és un bon economista i un bon comptable, tingui l'interès desmesurat cada any de voler-nos barrejar els conceptes, de voler-nos barrejar el compte de la Generalitat, la Seguretat Social, les entitats autònomes... Tot això ho fica dintre un garbuix, i li surten els números que li convé que li surtin, però vostè sap més bé que jo —no tan bé com jo: més bé que jo— que el deute reconegut de la Generalitat de l'any 90 són 188 milions de pessetes sobre el pressupost de 996.000 milions, és a dir, estem parlant del 18% aproximadament, quan l'Ajuntament de Barcelona, el mateix any —i dic un ajuntament, en fi, important, però li'n diré d'altres—, l'Ajuntament de Barcelona, en el mateix any, de deute acumulat estava al voltant, en aquell moment, del 70, 75% del seu pressupost. És a dir, perquè s'entengui, el que estic dient és que si la Generalitat o l'Ajuntament o l'Estat fossin botigues i un any decidissin dir: «nois, aquest any no ens endeutem i aquest any anem a liquidar i aquest any anem a fer cau i net», hauria de dedicar la Generalitat el 18% del seu pressupost per pagar tot el deute i començaríem de zero; l'Estat hauria d'estar un any i mig sense poder fer res per pagar deutes.

Aquesta és la realitat que s'ha de conèixer, perquè —hi insisteixo— si greu és tenir dèficits, deutes, en aquest cas —no vull defugir el tema, senyor Martí Carnicer—, deutes importants en

valors absoluts, 188.000 milions de pessetes, si no ho fem en relació amb les altres entitats, en relació amb l'Estat o amb l'Ajuntament o qualsevol altra comunitat autònoma, ens enganyem. La relació del deute en funció de la població —els prego només un segon d'atenció perquè és important—: Catalunya estem en la vuitena posició en el rànquing de tot l'Estat espanyol. Davant —i de molt— hi ha Cantàbria, hi ha Galícia, és a dir, fins el que fa vuit. Catalunya estem en el rànquing en la vuitena autonomia, fins i tot incloent aquelles com Euskadi que, tenint un règim que vostè coneix que és absolutament millor que el nostre, té un deute amb relació a habitant més important que Catalunya.

Per tant, no el traguem de context, reconeguem el que hi ha, no en defugim, però no ho traguem de context. I parlem de càrregues financeres, que és una mesura que tots entenem. Hi ha molts alcaldes aquí, vostè també, n'hi ha molts, i saben quines són les càrregues financeres dels ajuntaments de què vostès són alcaldes que han de suportar any rere any, i coneixen la LOFCA i saben quin percentatge és el màxim autoritzat; saben que és el 25%, el màxim autoritzat. L'any 90, que és el que estem analitzant, estàvem amb una càrrega financera al voltant del 4,5%; del 4,5%, i estarem el 93, segons l'informe del conseller Alavedra el dia que va fer la presentació dels pressupostos, aproximadament, el 93, arribarem al 6% aproximadament de càrrega financera.

L'Ajuntament..., és a dir, podria..., perquè els conec, quina és la càrrega financera de la majoria dels alcaldes que són aquí, però, per no comprometre ningú, li diré la del meu poble. Al meu poble, un poblet de 300.000 habitants al costat de Barcelona, estem amb una càrrega financera aquest any del 22%, sense comptar les empreses, els patronats, les fundacions, que sap que això no acumula; si ho acumuléssim, ens hauríem passat; l'Ajuntament de Barcelona està molt per sobre del 25%. Home, doncs, és clar, parlar que la Generalitat l'any 90 estava amb una càrrega financera del 4,5% i voler demostrar que això és un desastre em sembla que, com a mínim, convindran amb mi que és una agosarada... —lícita, lògica. Vostès són oposició i a mi, en aquest moment, i amb molt d'honor i amb molt de gust em toca representar el Grup que dóna suport al Govern. Però els números són els números: 4,5% de càrrega financera; deute: 18,5, ja li he dit quins eren els altres; rànquing de tot Espanya: Catalunya, la comunitat número 8 en aquest rànquing.

És clar, davant d'aquestes xifres, podem discutir el que vulguin. A més, m'agradaria tenir molt de temps perquè..., miri és un debat que m'hi trobo a gust, m'agrada, l'anem repetint diversos anys i, per tant, doncs, podríem treure-hi tot el suc que es volgués. De totes maneres, sí que hi ha hagut algun aspecte que m'agradaria fer ressaltar encara més, i és el que fa referència als exemples que vostè ha posat per acabar la seva intervenció. Fixi's que pràcticament no he sortit de l'argument que vostè em plantejava —i m'ha parlat del dèficit, m'ha parlat del deute, ara em parla de les empreses... Home, senyor Martí Carnicer, vostè va aguantar ahir aquí fins a dos quarts de dotze de la nit perquè era el compromís; nosaltres vam estar-hi fins a dos quarts d'una. Jo vaig tenir una actuació —una actuació! una intervenció, perdó—, (*remor de veus*) una intervenció en la línia de l'EAJA, precisament, i d'Adigsa, que vostè no va poder escoltar perquè no hi era, i que si algú dels pocs que hi havia ho recorda, m'excusaran que em repeteixi en alguna cosa, però ja intentaré que sigui molt concret.

Escolti'm: no es pot barrejar, no es poden ficar en el mateix sac les empreses comercials, com li deia, Seguretat Social i pressupost de la Generalitat. De pinzellades ràpides. Seguretat Social, per què no? Si tots coneixem –i vostè perfectament–, i vostè i el senyor Daniel Font i el síndic senyor Carreras ho saben molt millor que jo mateix, si el finançament que tenim en la sanitat en aquest moment saben com funciona, que ho saben perfectament; és a dir, l'Estat fa un pressupost de l'Institut Català de la Salut, en aquest cas de l'Insalud, fa un pressupost, quan acaba els calés fa ampliació i toca el que toca. D'aquesta diferència, d'aquest diferencial que es produeix entre el pressupostat i el liquidat, les comunitats autònomes que tenim traspasos en sanitat, en aquest cas la Generalitat de Catalunya rep quan li toca –quan li toca–, rep el diferencial entre allò pressupostat, que ja saben que en aquests moments Catalunya em sembla que en temes de sanitat ens equiparen al 15,95, em sembla aproximadament –en tot cas em puc haver equivocat però molt poquet–, sobre el 15,95, no ens paguen..., amb retard ens paguen el que és el pressupost, però les diferències les liquidem quan sigui i, al damunt, arribem a l'acord que aquests endarreriments d'altres anys, aquests endarreriments d'altres anys, també part dels interessos els pagarem nosaltres, perquè, és clar, no es pot perjudicar més els proveïdors i la gent que serveix i subministra la sanitat més del temps que s'està fent esperar. No es pot fer esperar més; es fa esperar el mínim imprescindible per poder respondre a aquestes necessitats que no ens vénen liquidades fins molt temps després que es produeixi la diferenciació entre el pressupostat i el liquidat. I ficar en el mateix sac les empreses comercials, vostè ho sap, que no es pot fer.

Les empreses comercials com Adigsa no tenen només una estructura ni una finalitat comercial; tenen un component social molt i molt important, i això costa diners; i «això costa diners» vol dir que o costa diners o en deixes de rebre. Es reben uns traspasos en el tema d'Adigsa –i ahir ho explicava– absolutament nefastos. La Generalitat el que fa és crear una empresa perquè ho pugui administrar i ho pugui posar a l'hora i pugui, al final i després de molts anys, aconseguir regularitzar les vendes d'aquests pisos, les propietats d'aquests pisos, i això, al costat d'un detall que em sembla que no se li escaparà i que és molt important, i és que Adigsa en aquest moment està deixant diners –diners– al 5% per exemple a l'Institut Municipal de l'Habitatge de Barcelona, quan els diners que li costa a Adigsa anar-los a buscar a la banca estan al 12 o al 13%.

Hi ha una solució. Pot no perdre diners: és no fent subvencions al 5% a les entitats, per exemple, com l'Institut de l'Habitatge de Barcelona. Fem-ho, parlem-ne; segurament que si ho féssim, aleshores també seríem criticats.

Per tant, a les empreses comercials no se'ls pot donar un tractament només de comercials, només de benefici econòmic, sinó que el component social que tenen justifica plenament què és el que està passant.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Amb tot i això, vostè, senyor Martí Carnicer –és lògic també–, es manté que vol votar en contra de la gestió del Govern en aquest cas, i ens torna a «matxacar» i a parlar del dèficit... Jo no parlaré més ni del dèficit ni del deute, perquè ja ho he explicat prou bé. Però, a més, fa una cosa molt important, molt important perquè denota també una certa..., ens transmet una certa intranquil·litat a nosaltres, que és la següent. Vostè, avui no tant,

però en comissió ens ho explica i en fa una extrapolació i diu: «si el deute d'aquest any ha sigut el que és –el 90–, el 91 s'arribarà a tant i el 92 arribarà més enllà». Vostè això ho diu i ho va dir en comissió. Home, jo no estic en condicions de saber què passarà el 91 o el 92, però el que em fa estar és molt preocupat perquè si vostè, representant del Grup Socialista, germà, lògicament, políticament del seu Grup homònim a Madrid, què passa? Pensen que no s'arreglarà el tema del finançament? Arribarem amb el 15 de l'IRPF o no hi arribarem? És clar!, vostè suposo que fa aquesta extrapolació si les coses continuen estant com estan en aquest moment. Però pensem, nosaltres tenim la confiança, nosaltres tenim la fe –tenim la fe– que s'arregli, que s'arregli el tema del finançament d'una forma millor que l'actual. Si altra cosa és que vostès tenen notícia que en això no hi haurà arreglament, vostè tindrà, en principi, raó –en principi–, perquè, és clar, parlar de les liquidacions del 91, parlar de les liquidacions del 92 quan avui encara no estem en condicions ni nosaltres ni la Sindicatura per poder-ho fer, si més no, si més no, com li deia abans, és una mica agosarat.

Els he reconegut que tenia moltes ganes de parlar d'altres temes de la Sindicatura. Jo sé que m'agraïran que no ho faci perquè el temps ens apressa, però sí que espero haver donat prou arguments, si més no per als meus companys de la majoria, de poder votar ben convençuts que aquest ha estat un bon any. *(Veus de «Molt bé!». Remor de veus.)*

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Codina.

(El senyor Carnicer demana per parlar.) El senyor Carnicer per què demana la paraula?

El Sr. CARNICER: No per al·lusions, perquè no em correspondria, senyor president, sinó perquè el senyor Codina ha posat en boca meua paraules que jo no he dit.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, rectifiqui aquestes paraules.

El Sr. CARNICER: El senyor Codina ha basat una molt bona part de la seva intervenció en unes paraules meves sobre el tema d'endeutament o sobre el tema del deute, com ell ha dit. Jo no he expressat en cap moment de la meua intervenció, i ja hi ha el *Diari de Sessions* per poder-ho contemplar, cap comentari sobre el tema del deute. Els havia fet en altres moments i no els he volgut repetir perquè el temps de què disposava era molt curt. He parlat, únicament i exclusivament, de resultats negatius, de pèrdues, o el que en termes tècnics s'entén per «romanent de tresoreria».

Senyor Codina, sé perfectament que el deute és de 188.377 milions de pessetes, igual que vostè hauria de saber que el romanent de tresoreria en negatiu o les pèrdues són de 204.973 milions de pessetes. Són dues quantitats diferents, que l'únic que pot fer, si vol, és acumular-les i si les acumula aleshores molt bona part de la seva intervenció se'n va per terra.

Gràcies, senyor president.

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer.

(El senyor Codina demana per parlar.) Senyor Codina...

El Sr. CODINA: Senyor president...

El Srt. PRESIDENT: Per què demana la paraula?

El Sr. CODINA: Home!, perquè... *(Rialles i remor de veus.)* Per la mateixa raó que l'ha demanada el senyor Martí Carnicer *(remor de veus)*, segons ell per...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CODINA: ...segons ell per haver estat contradit, per haver posat paraules a la seva boca que no havia citat i jo vull justificar-me perquè sé que m'ho agrairan..., els meus companys segurament, però sí els del Grup Socialista, perquè el que no voldria fer és filibusterisme. (*Remor de veus. Pausa.*)

Em permet, senyor president?

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. CODINA: Gràcies.

Senyor Martí Carnicer, no em vulgui confondre: vostè sap que aquest argument que vostè ha utilitzat avui o es basa i s'explica a continuació el tema de l'endeutament o no lliga amb res —o no lliga amb res—, senyor Martí Carnicer. Ningú hauria entès, sense la meua intervenció, ningú hauria entès sense la meua intervenció què estàvem discutint, senyor Martí Carnicer (*remor de veus*); segurament s'hauria entès el que vostè volia dir, però segur que no s'hauria pogut entendre quina és la finalitat de jutjar els números de la Generalitat de l'any 90 (*forta remor de veus*)... Com que suposo que estem amb una diferència dialèctica que no ens posaríem d'acord, si el puc haver ofès en alguna cosa jo li'n demano excuses (*remor de veus*); si no l'he ofès, si no és un problema d'ofensa o de maltractament parlamentari, evidentment la mantinc. (*Rialles i remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Anem a sotmetre el Dictamen a votació. S'ha demanat separatament; per consegüent, en primer lloc, votarem l'Informe elaborat per la Sindicatura de Comptes, sense el Compte General.

El Sr. CARNICER: És a dir, senyor president, a partir de l'«Informe elaborat» fins al final.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs es vota això.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmentada part ha quedat aprovada per 85 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Ara es vota el Compte General.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El Compte General ha quedat aprovat per 59 vots a favor, 36 en contra i cap abstenció.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les cambres agràries

El tercer punt de l'ordre del dia, que era una interpellació, ha estat retirada.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de consolidació dels sectors econòmics productius de Catalunya

Passem al punt quart, que és la interpellació sobre la política de consolidació dels sectors econòmics productius de Catalunya, que formularà el diputat senyor Rañé, del Grup Socialista; té la paraula.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb l'informe elaborat per la Caixa d'aquest mes es fan un conjunt d'afirmacions que vénen a dir que hi ha un es-

pectacular increment de la morositat a bancs i caixes; que hi ha un notable augment de les funcions de pagaments, el mes d'agost teníem el doble que l'any passat; que es continua desacelerant el consum privat i que hi ha una feblesa de la inversió. D'altra banda, un informe recent de la Cambra de Comerç parlava d'unes expectatives de creixement molt baix, per sota de l'1%, per a l'any que ve i d'una pèrdua de població ocupada més accelerada que la resta de l'Estat: mentre que a la resta de l'Estat es perdia un 2,9%, a Catalunya baixava un 3%.

Amb aquest context ja fa un temps, fa aproximadament dos mesos, el president Pujol va aconseguir una primera plana als mitjans de comunicació dient que no havíem de caure en el pessimisme, que havíem de lluitar per esvair totes les incerteses que teníem al davant. Si vostès fessin cas d'allò que diu el president Pujol, possiblement haurien pres la iniciativa i haurien demanat una compareixença davant de la Comissió d'Indústria per donar explicacions i generar tranquil·litat, però vostès han callat. El seu silenci és el que ens ha obligat a plantejar aquesta interpellació. Silenci fonamentalment entorn a què? Silenci entorn a aquesta problemàtica que tenim a la indústria i silenci també a un element específic i molt important que s'està produint a casa nostra: és la problemàtica del grup Torras.

Aquest grup té a casa nostra un conjunt d'empreses prou significatives dintre de sectors bàsics per a la indústria i el teixit industrial de Catalunya, el sector alimentari, el sector químic, el sector tèxtil i el sector del paper, amb empreses molt conegudes a Catalunya i amb un fort arrelament: Torras Papel, amb presència a Sant Joan de les Fonts, Sarrià de Ter, Sils; Enri 2000, Torras Papel també, a Flaçà; Torras Domènech, a Flaçà; Eppic Impacsa, a Balaguer; Indústries Burés, a Salt, Anglès, i empreses del grup Ercros, com Erkimia o Ership, a Flix i Tarragona, de la primera empresa. Amb una plantilla al voltant de les deu mil persones i amb unes vendes superiors als 200.000 milions de pessetes. La seva crisi per si sola ja produeix unes conseqüències sobre el teixit industrial de Catalunya que justificaven una explicació i un posicionament del Govern, però, a més a més, la disputa i les querelles entre el grup KIO i l'equip gestió, encapçalat pel senyor Javier De la Rosa, ha obert un camí que pot deixar petits els afers de la sèries televisives de *Dallas* o *Falcon Crest*. Només per il·lustrar-ho, alguns titulars de premsa: «De la Rosa y su equipo ganaron de forma irregular 55.000 millones, según la querrela de KIO», «De la Rosa vendió a Torras por 2.500 millones al 6% de Textil Burés, entonces en pérdidas y ahora en liquidación». I afirmacions com que un ex-conseller delegat de Torras renuncià a 2.000 milions d'indemnització —això sí que deu ser realment un greu problema per a la flexibilitat de l'acomiadament— a canvi que li aprovi la seva gestió.

Per si fos poc, els mitjans de comunicació deixen preguntes a l'aire amb implicacions polítiques vers la Generalitat i algun dels seus consellers. És conegut de tots com es planteja una relació entre l'entrada del senyor Javier De la Rosa a Indústries Burés a requeriment del conseller d'Economia de la Generalitat, Macià Alavedra; que el Govern català també va adquirir un 10% de participacions; i que quan es produeix la venda això era tot propietat de Coma Cros, i un mitjà de comunicació preguntava a quin preu s'havien venut aquestes accions i com va registrar la Generalitat aquesta operació, com i quan va vendre aquestes accions. Tot això ha quedat a l'aire. Apareix també

una presència de persones vinculades a l'entorn del Consell Executiu o anteriorment vinculades al Consell Executiu, des del senyor Javier De la Rosa, que ha estat proclamat reiteradament com l'empresari català model, el senyor Josep Piqué, ex-director general d'Indústria, fins i tot tres ex-consellers, el senyor Vicenç Ollé, el senyor Josep Maria Cullerell i en Josep Folchi.

Els mitjans de comunicació també es comencen a plantejar dubtes si aquest afer no tindrà repercussions sobre empreses que la Generalitat té avalades en quanties molt importants per a projectes de tots coneguts —el parc Busch, per ser més clars i sincers. I, per si fos poc, l'amenaça de suspensió de pagament de Torras i l'abandó desordenat del grup KIO; tot això és el que teníem, i davant de tot això vostès tenien l'obligació política d'explicar aquesta situació, davant d'aquest Parlament i davant de l'opinió pública, i per això potser el lògic és que haguessin agafat la iniciativa i haguessin convocat la Comissió d'Indústria, per esvair tots els dubtes i totes les implicacions, i per oferir solucions i combatre el pessimisme, en una paraula, per fer allò que demana per a tota la societat el president Pujol. Però no van dir res; després hem observat amb perplexitat la solitud de l'Administració central llançant un missatge i una negociació que pensem que vostès podien subscriure, perquè era avantatjosa per a la fermesa i els interessos del nostre teixit industrial. Però si el silenci era negatiu, la seva sortida als mitjans de comunicació ha estat pitjor.

No és de rebut que mentre s'està negociant fora d'Espanya per intentar aconseguir que el grup KIO no faci una «espantada», que porti recursos mentre no s'obtenen solucions definitives, que limiti el problema a la seva dimensió gerencial i particular, que no perjudiqui la imatge de Catalunya i d'Espanya en tant que són un bon lloc per invertir, vostès, en paraules del conseller d'Indústria, expressin als mitjans de comunicació el dia 16, el dia que començava aquest Ple, que la Generalitat «*está dispuesta a ofrecer todas las ayudas necesarias a las empresas del grupo KIO*». Aquesta aparició pública és, si més no, desafortunada i negativa i, si em permeten, insolidària amb els negociadors, i em recorda —encara que totes les comparacions són odioses i algunes més que unes altres— els plantejaments que va fer el senyor Aznar durant les negociacions de la *cumbre* d'Edimburg.

Senyor conseller, vostè coneix com molt pocs el que suposa que una multinacional faci un comiat a la francesa, perquè aquesta raó fa encara més inexplicable que vostè hagi fet aquestes afirmacions. Amb aquesta interpellació volíem conèixer quines eren les seves actuacions, què pretenien fer; dissortadament els mitjans de comunicació ja ens han donat la resposta: donaran totes les ajudes necessàries en forma de subvencions, avals o crèdits que es necessitin.

Senyor conseller, per què hem de pagar els catalans de la nostra butxaca les operacions d'enginyeria financera del senyor De la Rosa, que, d'altra banda, havia reconegut que li han donat uns bons rendiments, de 3.000 a 5.000 milions i segons KIO 55.000, mitjançant subvencions a fons perdut? Per què aquest grup ha de rebre subvencions i altres empreses no? N'hi ha moltes que tenen problemes. Com es poden donar subvencions si, com sembla, té deutes amb la Generalitat, aquest grup? Fa poc hem discutit una llei que obligava els ajuntaments a estar sense cap deute per rebre una subvenció; en canvi, aquestes em-

preses poden rebre subvencions. Expliqui-ho, sisplau, jo crec que tots ho necessitem.

Un altre tema molt diferent són els crèdits i avals. Nosaltres no som contraris a la concessió d'avals, sempre que aquesta mesura respongui a criteris d'objectivitat, solvència i transparència, i coincideixi amb els objectius de política industrial. Però com que som coneixedors que cada sector o empresa té una problemàtica diferent —Burés està en suspensió de pagaments i està intentant cercar un pla de viabilitat; Torras Papel no té suspensió, però hi ha plantejats expedients de regulació per reduir la plantilla; Erkimia també està en una situació difícil—, li volem preguntar: té el Consell Executiu un coneixement exacte de totes i cadascuna de les empreses? En coneix els plans de viabilitat? Coneix l'entramat empresarial del grup? Està segur que, atorgant un aval o un crèdit a una empresa, aquests diners no seran utilitzats per una altra empresa? Perquè, amb aquestes implicacions, els diners i els fluxos de diners, en aquest grup, han anat d'una banda a una altra sense cap possibilitat de control. Ens agradaria molt que ens respongués que sí, ja que això ens permetria comprendre les declaracions favorables vers els membres de l'equip gestor anterior.

En cas contrari, si concedeix avals i crèdits, potser no serà prevaricació —nosaltres no l'acusarem d'això, com vostè va posar als mitjans de comunicació—, però ben segur que serà una demostració d'irresponsabilitat política i econòmica molt greu. Per això, senyor conseller, expliqui, si us plau, si les seves actuacions aniran en la línia d'allò que va dir el dia 16 als mitjans de comunicació o, si per contra, faran un ús racional dels cabals públics, ajudant exclusivament a qui tingui plans de viabilitat solvents.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rañé. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Antoni Subirà): Senyor president, senyores i senyors diputats... Bé, hom ha perdut la capacitat de sorprendre's fa temps, i... No la capacitat d'admirar-se, només la de sorprendre's. És..., és..., és realment sorprenent, la interpellació que ha fet el senyor Rañé, però jo intentaré anar pel camí de la màxima racionalitat possible, en lloc de fer..., en lloc de fer aquesta espècie d'intervenció profusa, confusa i difusa, que és clar que el que intentava era, simplement, enviar un missatge al més..., al més... (*Remor de veus.*) Doncs, mirin, no faig el qualificatiu. Un missatge complicat, un missatge complicat, perquè és el que permet, doncs, tirar cortines de fum, és el que permet fer acusacions sense tenir de demostrar res.

A veure, jo no sé si començar per les primeres afirmacions sobre la situació general que ha fet vostè —crec que sí, que convé fer-ho. De fet, ens trobem en una situació econòmica complicada: ens trobem amb un sector industrial a Catalunya que està reaccionant de maneres molt diferents davant de les dificultats, algunes empreses d'una manera molt eficaç... Fa poc dies van sortir les xifres d'evolució de les exportacions en els primers deu mesos de l'any 92 —per tant, encara sense tenir d'una manera clara els efectes de la desvaloració de la pesseta. Aquestes xifres les va publicar, si no ho recordo malament, la Cambra de Comerç de Barcelona. I aquestes xifres demostren que una part important del teixit industrial català ha fet un gran esforç de substitució de la demanda —que té una certa atonia, de

creixement feble, molt feble, o estancament, en alguns casos—, de la demanda interior, penetrant en mercats exteriors. L'evolució de les exportacions catalanes ha sigut en aquests deu primers mesos de l'any —hi insisteixo: abans dels efectes segurament positius de la desvaloració de la pesseta—, ha representat, ha tingut, l'exportació catalana, un creixement del 12,2%, enfront d'una mitjana del conjunt de l'Estat, incloent també Catalunya, del 5,6 —això vol dir que, si les estadístiques les féssim comparant Catalunya amb la resta de l'Estat sense Catalunya, encara hi hauria una diferència, una relació més favorable a com ha reaccionat la nostra economia.

Ara, les causes, almenys les causes no exògenes, dels problemes econòmics i industrials de Catalunya i del conjunt de l'Estat, romanen. És a dir, aquí hi ha una sèrie de causes que vénen de fora, que és la..., bé, les dificultats d'ordre econòmic que travessa tot el nostre entorn, però n'hi ha unes d'específiques: una pesseta cara, una pesseta massa valorada —ara ja no tant, ara ja probablement en un nivell correcte, però que s'hauria de mirar que no perdéssim en els propers mesos els avantatges de recuperació de competitivitat que això ha significat, senyor Rafé, que això significa coses molt concretes—; continuem tenint el diner car, el diner car, els recursos de tercers molt cars; continuem no tenint cap tractament fiscal favorable a la inversió dels beneficis de les empreses —no la distribució de dividends, no: els beneficis que es queden a dintre de l'empresa per reinvertir—, i continuem tenint uns costos laborals —no dic la percepció del treballador, però sí el cost del conjunt de la força de treball— molt alts, i continuem tenint uns costos de la necessària flexibilitat de les plantilles molt alts. I això són desavantatges que continuen permanents, i fins que no es resolguin favorablement presentaran dificultats afegides a la nostra indústria.

Bé, aquests són els comentaris que jo faria amb caire general al seus comentaris també generals inicials. Però ara entrem en el problema. És a dir, vostè puja aquí no pas per assabentar-se, per aclarir el que està passant i quines possibilitats de sortida tenen les empreses del Grup Torras, sinó que vostè puja aquí per fer un gran garbuix i fer sortir el màxim possible el nom dels anteriors gestors. Mirin, jo no penso contestar això perquè penso que és altament irrellevant. El mateix... (*De l'escó estant, algú diu: «No, no, no.»*) És altament irrellevant, en paraules del ministre Aranzadi (*remor de veus*), que diu, que diu, i té raó, que diu i té raó, diu: «Nosaltres ens entenem amb l'empresa, i l'empresa avui té uns gestors i demà en tindrà uns altres, però l'empresa, la persona jurídica, és la mateixa, i les administracions ens entenem amb les empreses.» Doncs jo coincideixo plenament amb el ministre Aranzadi.

I vostè diu, vostè diu: «Escolti, vostè va fer no sé quina mala jugada, perquè en el moment que s'estava negociant...» Mirin, tant amb els gestors del grup KIO com amb el Ministeri d'Indústria..., perquè els problemes del grup afecten més la resta de l'Estat —almenys de manera negativa, i després ho explicaré— que concretament Catalunya —i ells estan sobre el tema, naturalment; nosaltres també—, de manera que hem tingut contactes amb totes les parts implicades en aquesta qüestió des de fa bastant de setmanes, des de fa alguns mesos, i abans que comencessin les negociacions entre el Ministeri d'Indústria i el grup KIO vam tenir contactes: jo estava assabentat de què s'estava fent, ells també estaven assabentats de què fèiem nosaltres. I

després de les declaracions aquelles meves del dia 16 he tingut, doncs, una entrevista llarga amb el ministre, que la vaig tenir, precisament, dilluns d'aquesta setmana. Si ell hagués considerat... La relació personal —una altra cosa és que discrepem de vegades en qüestions polítiques—, la relació personal és excellent, i no hi ha cap motiu perquè ell m'amagués una crítica a l'actuació que jo havia fet abans: no me la va fer, no me la va fer; per tant, suposo, d'això dedueixo que les meves declaracions ell no les va considerar ni imprudents, ni perilloses per a la negociació.

Molt bé. Ara parlem, si vostès volen, objectivament, del grup Torras, propietat de KIO, substancialment. Quines són les operacions a Catalunya del grup Torras? Les operacions a Catalunya... La història és llarga, eh?, podria ser molt complicada, aquesta exposició, però la situació actual és que el grup té essencialment a Catalunya les operacions que vostè ha dit. Les passo: les operacions papereres... —per cert, Torras Domènech no té res a veure amb el grup, eh?, no, no, ho dic perquè..., no, és igual, Torras Domènech, de Flaçà, no té res a veure amb el grup—, té les operacions papereres, que són totes les que vostè ha dit, exceptuant aquesta; té les operacions químiques; té les operacions tèxtils —o tenia, perquè aquestes estan en una situació de suspensió de pagaments i parada—, i després té operacions agràries —les operacions agràries no presenten cap problemàtica i, per tant, no m'hi referiré més.

Les operacions químiques. Les operacions químiques són, com vostè ha dit, també, les dues plantes que té Erkimia —que és una de les filials d'Ercros—, una a Tarragona i l'altra a Flix. La de Tarragona és una planta que produeix una complexitat de productes que tenen els clients bàsicament en el mateix complex i que, com vostès saben, s'està negociant amb alguns d'aquests clients la possible compra d'aquestes instal·lacions. I això resoldria el problema, perquè l'única part d'Erkimia-Tarragona que no està en aquests moments essent objecte de negociació per a una possible compra-venda, que garantiria la seva continuïtat, és la part de fabricació d'àcid nítric, àcid nítric d'alt grau, d'alt grau, que és un producte que s'utilitza com a matèria primera per a l'operació d'explosius que té el mateix grup i que, per raons..., expressades almenys així pel Ministeri d'Indústria, per raons estratègiques, es pensa mantenir i, per tant, el client està assegurat. O sigui que ni perilla la fabricació d'àcid nítric, de Tarragona, i sembla que hi ha solucions positives respecte a la resta d'activitats a Tarragona.

Una altra operació química és la de Flix. La de Flix és una operació que, si la situació actual de dificultats —en la química mundial, eh?, sense tenir res a veure amb la crisi específica del grup, afegida a la crisi específica del grup— ens hagués agafat sense la intensa operació de reestructuració i de canvi de productes i d'inversió nova que s'està fent, segurament seria insalvable. Però el grup, els seus gestors, havien enfocat des de fa ja una sèrie d'anys una modificació dels productes a produir a Flix i, a més a més, del procés de fabricació. Per acabar aquesta transformació, per acabar aquesta inversió, que està substancialment feta, i amb efectes molt positius, és probable que es necessiti un suport financer. I a aquest suport financer és al que jo em vaig referir en aquelles declaracions a què vostè s'ha referit abans: és un suport que, tècnicament, amb una visió estrictament bancària, doncs, costaria molt de fer, però que amb una visió d'equilibri territorial nosaltres pensem que l'haurem de fer.

I, senyor Rafié, les seves manifestacions, així una mica *ex abrupto*, que ha fet des d'aquesta tribuna referit a això, no ens faran canviar de posició, perquè jo sé que vostè, que segurament quan no fa interpellacions és una persona molt responsable, veurà la necessitat de fer aquesta operació de Tarragona, aquesta operació de Flix, i coincidirà amb els plantejaments que farà el Departament en el moment que puguem comptar ja amb el pressupost no només aprovat, sinó publicat, és a dir, que es pugui començar a executar.

I, finalment, queda l'operació paperera. L'operació paperera no ens plantejava, en principi, problemes, més enllà de les dificultats generals del sector, i semblava, abans d'una decisió segurament precipitada que va prendre KIO, que va ser la presentació de la suspensió de pagaments del grup Torras, semblava que Torras Paper, és a dir, les operacions papereres en conjunt, no tenien de tenir problemes —més enllà dels normals en la situació actual de la indústria paperera. Bé, sembla... Nosaltres no havíem —ho dic amb tota sinceritat—, no havíem començat a negociar res amb el Grup, referit a l'operació paperera, perquè —hi insisteixo— no era problemàtica especialment, sense presentar la suspensió de pagaments. En el moment que es presenta la suspensió de pagaments esclata la possibilitat que això pugui tenir repercussions a Torras Paper. I, llavors, bé, nosaltres ens vam posar en contacte amb el Ministeri, vam ser..., vam ser informats del viatge que el senyor Pedro Pérez anava a fer a Kuwait, i aquest va ser un dels motius que jo em desplaçés a Madrid, precisament, el dilluns al matí, per saber de primera mà exactament com havien anat les converses. Se'm va donar una informació que després sembla que no és estrictament certa —però ja ho aclarirem, perquè això consistirà, doncs, que jo em posi en contacte telefònicament amb el ministre, i no hi ha cap problema—, que és que semblava en una primera informació rebuda telefònicament des de Kuwait que el senyor Pedro Pérez havia pogut negociar fons específics per a Torras Paper, independentment d'aquells 4.500 que ja s'havia decidit dedicar a Erkimia, i que, quan van començar els problemes de Torras Paper, va semblar que la meitat es destinaria a Torras Paper i la meitat a Erkimia, amb la qual cosa deixàvem coixes totes dues coses. A mi el dilluns se'm va dir que això no seria així i que els 4.500 donarien suport a Erkimia, i hi hauria nous recursos per a Torras Paper, i ara sembla que això no es confirma. És un tema que tampoc no el tinc aclarit —no el tinc aclarit perquè no he pogut encara entrar en contacte amb la font a què jo dono credibilitat, que és en aquest cas el ministre— i, per tant, no els ho puc dir.

De tota manera, nosaltres continuarem en la línia que jo he explicat, que vaig explicar el dia 16 i que vostè ha mal interpretat. Nosaltres donarem tot el suport que racionalment es pugui donar per salvar les operacions industrials que siguin salvables, i això vol dir viabilitat i control de l'aplicació dels recursos. Si vostè entén una altra cosa i llavors ho critica, jo no em donaré per alludit, perquè estarà criticant una altra cosa que jo no vull fer.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Subirà. El senyor Rafié pot fer rèplica durant cinc minuts.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, jo intento ser també responsable quan pujo a aquesta tribuna, no tinc un procés de transformació estrany i de metamorfosi, i tant

quan actuo amb aquesta intentó mantenir una coherència de plantejaments aquí i fora d'aquí, encara que tots sabem que la persona té dimensions plurals i múltiples. En tot cas, sobre el tema general..., sí, no, tenim altres dimensions: som pares de família, som membres d'una associació de veïns, som diputats, etcètera, vull dir, cadascú..., però en tot lloc mantenim un mateix fil conductor.

En tot cas, davant del tema general, també per anar acotant les coses, és veritat que les exportacions en el mateix informe de la Cambra dèia que anaven bé, però tots hem de reconèixer que el volum d'exportacions de Catalunya en el comerç —diguem-ne— més enllà de l'Estat és, si no recordo malament les xifres, em sembla que era 1 bilió de pessetes, mentre que a la resta de l'Estat tenim 6 bilions de comerç interior. Per tant, si el que s'afebleix és la demanda dels 6 bilions, evidentment s'ha de pujar molt l'exportació i, per tant, la situació, si més no, s'ha de conèixer i és un element que pot funcionar, però no exhauereix ni consumeix tot el procés de preocupació que hem de tenir tots i que és el que inicialment hem plantejat que era necessari donar una resposta a aquests elements globals.

Coincidim que aquest tema és molt llarg i per això li hem dit: «Escolti, el lògic no hauria estat haver de plantejar una interpellació d'aquesta mena, sinó que vostè hagués convocat la Comissió d'Indústria, fem una compareixença i ens passem quatre hores discutint i podem aclarir el punts concrets, donar intervencions i oferir un missatge a la societat de tranquil·litat, que bona falta fa en aquest tema, esvaïm tots els dubtes, clarifiquem quin és el paper de la Generalitat, quines són les seves responsabilitats o no responsabilitats i evitem malentesos.» Això és el que li estem plantejant i per això hem hagut de fer aquesta interpellació i dir-li: «Escolti, això s'està dient. Vostè què hi diu, a tot això? Què passa amb tot això?» Jo crec que tenen un mecanisme, però prefereixen utilitzar els mitjans de comunicació i —ho repeteixo— potser el ministre Aranzadi no s'ha donat per alludit, perquè vostè no li parlava al ministre Aranzadi; vostè va dir: «*La determinación del Ejecutivo catalán quedó clara cuando Subirà*» —perdoni el tracte, però surt al diari— «*afirmó que intervendrá aunque le acusen de prevaricación, adelantándose a la posibilidad de que la oposición le acuse de tomar una decisión equivocada a sabiendas*.» Aranzadi no està en aquest Parlament, i per tant això no li importava absolutament res, però jo crec que el que no es pot plantejar davant d'una crisi com aquesta és intentar dir: «Escolti, encara que em digui, no ho sé...» Perdoni, vostè ha de clarificar què vol fer, ha de plantejar les coses que vol fer i no ha de plantejar-ho amb una acusació a l'oposició, que senzillament li han demanat que vingui i expliqui què faran racionalment.

Jo li he demanat que ens digués quin tipus d'actuacions, d'avals i d'ajuts vol donar a aquestes empreses. Coincidim plenament que una política d'avals que tingui darrere..., que cada aval, cada crèdit estigui documentat, justificat, hi hagi un pla de viabilitat, hem defensat i defensarem aquesta actuació, i això és el que volíem escoltar. En tot cas, segueix pendent aclarir molts dels dubtes que hi ha a l'aire i jo crec que és bo per a tots que s'aclareixin, creiem que és bo que s'aclareixin aquests dubtes, i és un esforç i un plantejament que li fem; si ho volen fer, ho fan, i, si no, vostès seran responsables d'aquest

rum-rum que hi ha a l'aire, però en tot cas és una responsabilitat política seva —no hi entrem ni hi sortim, almenys de moment, perquè senzillament creiem que és la seva tasca— i, en tot cas, tornem a insistir que, com que aquest tema dissortadament va per llarg, es repensin l'opció de fer un debat en comissió on puguem debatre en profunditat tots i cada un dels extrems.

Jo crec que aquesta era la finalitat de la nostra intervenció, de la nostra interpel·lació, i bàsicament entenem, hem entès —i volem que ens ho confirmi, si és possible, en la seva contesta— que no estan plantejant fer una política de subvencions a fons perdut per ajudar aquestes empreses, perquè jo coincideixo amb vostè que a l'Administració es relacionen les empreses i no n'ha de fer res dels canvis d'accionariat, sempre i quan no haguem de pagar. Si hem de pagar, la cosa canvia; si han de sortir diners de l'erari públic, la cosa canvia, perquè ens estem posant en una altra situació on les responsabilitats que hi hagin poden ser prou importants en aquest sentit, no fos cosa que haguéssim d'acabar pagant —ho repeteixo— els exercicis no massa..., o bastant lucratiu d'enginyeria financera, però que no són massa bons per a la continuïtat de determinades empreses.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies... (Pausa.) Gràcies, senyor Rañé. Té la paraula el senyor conseller.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Moltes gràcies, senyor president. Senyor Rañé, ja la faré la compareixença, però no la faré per afegir-me a la cerimònia de la confusió i parlar de les coses que hi ha a l'aire, perquè a l'aire hi ha borinots, mosquits, mosques, fantasmes, eh?, i la veritat és que tractant-se d'aquesta mena de bestiar no hi ha..., jo em sento incapaç d'aclarir les coses a satisfacció de vostès, perquè vostès poden anar ventant mosques, mosquits, borinots, fantasmes, tant com vulguin. I no ho faré. No ho faré. Això no ho faré. Però, en canvi, el que sí que faré i hi estic compromès, i hi estic compromès, a més a més, jo m'hi sento compromès, no hi estic compromès formalment, però m'hi sento compromès com a conseqüència d'aquella resolució del debat de política industrial, que vam pactar, a més a més —el Grup de Convergència va pactar amb el Grup Socialista—, una resolució en la qual s'encomana —Convergència i Unió, perdó; teniu tota la raó— o es manava a l'Executiu que elaboréssim, que preparéssim un pla foment de la competitivitat; és a dir, i això jo em sento compromès a fer-ho, i naturalment la manera de presentar-ho és una sessió informativa en la Comissió. I això ho farem i llavors parlarem de tota l'amplitud del tema, i no em dedicaré —hi insisteixo— a intentar esvair fantasmes, perquè quan intentes esvair fantasmes que algú vol que existeixin l'únic que aconseguixes és fer-los volar més.

Vostè ha fet una aflusió abans també a una persona que jo em sento amb la necessitat de defensar des d'aquesta tribuna. Ha fet al·lusions *urbi et orbe*, però, entre els que ha alludit hi ha un gran executiu, valent i compromès, gens abandonista que, tractant-se com es tracta d'un tècnic i d'un executiu no propietari, doncs, hauria pogut marxar, que és en Josep Piqué. És a dir, en Josep Piqué, ex-director d'Indústria, que va deixar de ser director d'Indústria, del meu Departament, pocs mesos abans que la responsabilitat del Departament d'Indústria l'agafés jo, és una persona que està fent una tasca absolutament positiva i

encomiable davant d'Ercros. I —hi insisteixo— és una persona brillant, professionalment, i amb moltes possibilitats —moltes—, totes les possibilitats obertes de presentar la dimissió i anar a viure més tranquil a un altre cantó, i a mi em sembla que és d'estricta justícia dir des d'aquesta tribuna... —no ho hauria dit, però com que vostè l'ha alludit—, jo em sento amb l'obligació de reconèixer la tasca professional enormement positiva que està fent en Josep Piqué davant d'Ercros, en aquests moments.

Avals. Escolti, vostè ho sap perfectament. Nosaltres no podem donar ajudes a fons perdut, si no és per inversions noves, creadores de llocs de treball, amb unes determinades zones del territori. I ho fem estrictament així en compliment d'un decret que, a més a més, per ser promulgat necessita ser validat prèviament per les comunitats europees, en funció de la seva funció de defensa de la competència. Per tant, és que no existeix cap possibilitat de donar una subvenció a fons perdut perquè Erkímia faci el que hagi de fer, però en canvi sí que existeix el mecanisme dels avals i pensem que el podrem utilitzar; no n'estic segur, encara, perquè es necessita el compliment de determinades condicions perquè això es pugui fer, però la voluntat hi és, i el que vaig dir és això i ho repeteixo. I ho farem amb el rigor, màxim rigor, com sempre.

Bé. Llavors vostè pot dedicar-se a sembrar, a intentar sembrar els dubtes que vulgui, però la realitat és aquesta, la realitat serà aquesta, i jo tinc la tranquil·litat absoluta que així ho veuen també les centrals sindicals *in situ*, és a dir, així ho veu la gent de Comissions i la gent d'UGT a Flix, i així ho veu el comitè d'empresa de Flix, i així ho veu l'alcalde del poble i, per tant, estic enormement tranquil. Perquè el que farem serà anar més enllà de la tècnica econòmico-bancària, però ho farem amb la tranquil·litat absoluta que estem fent una cosa correcta des del punt de vista de política industrial i política d'equilibri territorial del país. I ja està!

I com que s'encén el llum vermell, doncs, pararé, perquè em sembla que he tocat els temes essencials. Però, senyor Rañé, el *Diari de Sessions* és un gran instrument, eh? Jo el *Diari de Sessions*, respecte la intervenció de vostè, desitjaria, jo crec que seria bo que no arribés en els directament afectats; és a dir, jo penso que si la gent de Flix, l'alcalde, els regidors, els treballadors de la fàbrica, el comitè d'empresa, sentissin la seva intervenció, la llegissin en el *Diari de Sessions*, quedarien decebuts. Jo no els hi enviaré.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Passem al tretzè...

Senyor Rañé, per què demana la paraula? (Remor de veus.) Té un minut.

El Sr. RAÑÉ: Només perquè quedi en el *Diari de Sessions*, i dir-li, senyor conseller, que vostè potser no li enviarà el *Diari de Sessions*, però jo li enviaré el *Diari de Sessions*, perquè ha quedat molt clar que nosaltres, si hi ha plans de viabilitat que assegurin la continuïtat dels llocs de treball, estem a favor dels crèdits d'aval i, si això es planteja, ningú des d'aquí s'hi oposarà. Ara, no donarem recolzament a una actitud que no tingui aquests compliments! Ho he dit. Està al *Diari de Sessions*, per tant, jo mateix enviaré aquest *Diari de Sessions* als afectats. Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

**Interpel·lacions al Consell Executiu
sobre la política de finançament agrari,
sobre el Pla de reconversió de les cooperatives
agràries de Catalunya, sobre el càncer,
sobre la política d'integració laboral
de les persones amb disminució,
sobre el compliment de la LOGSE en l'àmbit
dels ensenyaments artístics, sobre el futur
tèxtil a Catalunya, sobre els plans d'estudi de
la reforma educativa i sobre la cohesió social**

Les interpellacions corresponents als punts cinquè, sisè, vuitè, novè i desè de l'ordre del dia han estat retirades per escrit (BOPC, 65 i 68); la interpellació corresponent al punt setè de l'ordre del dia ha estat posposada, i les interpellacions corresponents als punts onzè i dotzè de l'ordre del dia són retirades pels formulants.

**Moció subsegüent a la interpel·lació
al Consell Executiu sobre el desenvolupament
integral de les terres de l'Ebre**

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació sobre el desenvolupament integral de les terres de l'Ebre, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO I FORÉS: Senyor president, senyores i senyors diputats, en arribar a la recta final d'aquest tradicional i maratonià Ple dels pressupostos i aprofitant la bonança de la tranquil·litat de la pressió de la cambra en aquestes hores, voldria aprofitar aquesta intervenció, que els asseguro que serà breu, per manifestar, en primer lloc, l'agraïment, en nom personal i en nom del meu grup, jo diria que en nom de les dones i els homes de les terres de l'Ebre, a tots els grups representats a la cambra, per l'esforç que hem fet tots plegats d'arribar a un acord que crec que ha de ser de satisfacció per a tots els grups de la cambra i, com he dit, per al territori que contempla aspectant aquesta Moció.

En aquests dies jo crec que s'ha produït un esforç que demostra, una vegada més, que en alguns casos, en alguns temes, el diàleg polític i el mecanisme parlamentari permeten arribar a acords positius des de distintes posicions, i aquest ha sigut un exemple.

Un grup de l'oposició va presentar una interpellació en aquest Parlament, coincident en el fons amb la política i amb la visió del grup majoritari de la cambra, i aquest grup majoritari li va demanar que aquesta interpellació la poguéssim defensar conjuntament en un ple d'aquesta cambra. Es van produir les dues interpellacions i els restants grups de l'oposició, en el període i en el temps reglamentari, van presentar també a la cambra les seves esmenes, per tal de millorar la proposta inicial. I, fet aquest procés i, com he dit, arribat el diàleg polític, hem pogut comprovar com des de la primera posició fins a arribar a la proposta que avui els fem, d'un text consensuat i, per tant, una proposta transaccional, podem treure al final un resultat i una proposta conjunta que en aquests moments, i després d'una visita recent del president de la Generalitat a les nostres terres, dissabte passat, on es va veure, es va poder veure també quina

era la voluntat del Govern de la Generalitat envers estes terres, les terres de l'Ebre, i, per l'altre costat, en pensar que avui, el Parlament, per la voluntat de tots els grups, podrà aprovar aquesta proposta, penso, com he dit, que podrem donar un missatge d'esperança per a la gent de les terres de l'Ebre.

Dit això, no faig res més que constatar el que a l'inici de la meua intervenció en la interpellació deia textualment. Deia que «gairebé tots els grups parlamentaris representats a la cambra han manifestat en un moment o altre una visió bastant coincident de quina és la situació d'aquest territori» —les comarques de l'Ebre—, «tant en el diagnòstic com en les propostes de futur». Doncs, bé, és en aquest sentit que he explicat i plantejat quina era la visió de la realitat de la situació d'aquestes comarques i com, a més d'altres actuacions que ha portat a terme el Govern de la Generalitat, que porta i que segurament portarà, consideràvem que aquestes terres ens havíem de dotar d'un instrument que pogués ajudar a donar compliment a les expectatives de la gent de les terres de l'Ebre. Com he dit, hem pogut presentar avui a la cambra aquest text consensuat, que diu clarament que el Parlament de Catalunya manifesta la necessitat d'actuar prioritàriament en les comarques de l'Ebre, com un objectiu fonamental de la política de reequilibri del territori, i és en aquest sentit que insta el Govern de la Generalitat a presentar en el primer trimestre de 1993 un projecte de llei per a la creació de l'organisme autònom que anomenem Institut de Desenvolupament de les Terres de l'Ebre.

Per tant, senyores i senyors diputats, en acabar aquesta intervenció, jo només vull, com he fet al principi, donar les gràcies a tots els grups per l'esforç que s'ha fet per arribar a aquest consens que, com he dit, dona i —ho espero— donarà satisfacció al futur de les terres de l'Ebre.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Marià Curto. Pel Grup Socialista... Per posicionar-se, perquè suposo que retiren la seva interpellació, en mèrits de la transaccional.

La Sra. VANDELLÓS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la presentació que vaig fer al seu dia d'una interpellació sobre la redacció d'un pla integral de desenvolupament de les terres de l'Ebre ens ha dut avui a la presentació de la corresponent Moció. El contingut d'aquesta Moció contempla, entre altres coses, la creació d'un institut de desenvolupament per a aquestes terres. L'expectativa que s'ha creat a tots els nivells a partir d'aquesta sol·licitud i l'interès que per aquest mateix fet han mostrat tots els grups polítics d'aquesta cambra amb la presentació d'esmenes que enriqueixen el tema, ens han conduït a la redacció d'una única proposta transaccional i consensuada, que deixa ben palesa la voluntat política que existeix sobre aquest fet i, a la vegada, demostra la importància que té la creació d'aquest institut com a punt de partida en la revitalització de la vida social i econòmica de les terres de l'Ebre.

És per això, senyor president, que dono per retirada la Moció i que crec que sobren les paraules per a defensar aquesta proposta. La millor defensa és el resultat final de la seva votació i, com a conseqüència, renuncio a seguir parlant del tema. Estic segura, també, que tota la cambra agrairà la meua brevetat, després d'aquest llarg i feixuc Ple sobre els pressupostos de la Generalitat. Sols em resta desitjar a tothom unes bones festes nadalenques.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Ara, els diferents grups poden posicionar-se. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Josep Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, abans voldria saber si hi ha hagut algun lapsus per part dels grups, o per part de la presidència, perquè hi ha hagut uns grups que han presentat esmenes a una moció i, després de fer la presentació de la Moció, o de la transaccional, no hi ha hagut l'oportunitat de defensar estes esmenes, o el nostre posicionament a esta Moció de Convergència i Unió que havíem presentat les esmenes. Com que jo no hi era en aquell moment, en l'hemicicle, senyor president, voldria saber si s'han acumulat les dues...

El Sr. PRESIDENT: S'han acumulat les dues.

El Sr. CURTO I CASADÓ: D'acord.

El Sr. PRESIDENT: O sigui, el Grup Socialista, en mèrits de la transaccional, ha retirat la seva i, llavors, hi ha ara un sol text. El coneix, l'ha llegit, el senyor diputat?

El Sr. CURTO I CASADÓ: Sí, sí, sí.

El Sr. PRESIDENT: Si vol, un secretari procedirà a la seva lectura.

El Sr. CURTO I CASADÓ: No, no, és que quan l'he firmat ja l'he llegit, senyor president. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: D'acord.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Simplement, per anunciar lo vot a favor també del Grup Popular a esta transaccional i deixar constància de la importància que volem que tingui est institut de desenvolupament per a les terres de l'Ebre, deixar constància de l'interès de tres grups de l'oposició a presentar esmenes: disset esmenes per a quatre apartats ja denota l'interès, diria jo fins i tot la cobdícia, que hem tingut a donar importància a est institut de desenvolupament. Però, sobretot, la importància és que sigui no per decret i sí per llei, i, en tot cas, durant lo procés parlamentari de ponència i de comissió i, si convé, al Ple, ja tindrem oportunitat d'incorporar los nostres criteris polítics i tècnics a est Projecte de llei de l'Institut de Desenvolupament de les Terres de l'Ebre.

Amb estos criteris, lo Grup Popular també es felicita d'haver arribat a esta esmena transaccional.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, i per fixar posició, té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. També per dir que tenim una certa satisfacció. I dic una certa satisfacció perquè crec que els ciutadans no estan plenament satisfets, perquè estem parlant d'un projecte, més que d'una realitat, però dir que des d'Iniciativa hem fet tot el que hem pogut per intentar millorar substancialment la Moció subsegüent a les interpellacions que es van substanciar en el Ple passat. I dic millorar-la substancialment perquè ens va semblar una mica aigualida, tant una interpellació com l'altra, que no van provocar pràcticament ni rèplica per part dels dos interpellants, i que semblava ser que tots els problemes de les terres de l'Ebre podien resoldre's amb la creació d'un institut de desenvolupament de les terres de l'Ebre. Que, a més a més, del text de la Moció..., de les mocions, idèntiques, calcades, de Convergència i Unió i del Partit Socialista, podia desprendre's que no era ni tan sols un organisme autònom, ja que no es plantejava que fos creat mitjançant

una llei com a organisme autònom. Fins i tot dir que eren calcades i que vaig fer la broma, en una roda de premsa, que havien calcat els errors, un error tan greu com el que deia el punt quart de la Moció: «que es posi en execució el projecte de regressió del Delta». Evidentment que devia ser un lapsus, per no atribuir-ho a una mala fe.

En definitiva, vam plantejar, des de la nostra òptica, que calia contemplar tres apartats. Primera qüestió, el tema que des de la cambra es constatava la situació preocupant socio-econòmica de les terres de l'Ebre, que no en va són de les més deprimides de Catalunya, i així consta en qualsevol dels rànquings comarcals que es presenten de diversos estudis estadístics, i fonamentalment del de nivell de renda per càpita, on les quatre comarques estan entre les set menys dotades de Catalunya. Llavors, vam dir: creiem que això cal dir-ho, i creiem que cal clarificar que l'institut és *un* instrument, no l'instrument *per se*, és un instrument per contribuir a corregir aquesta situació. I com a instrument vàlid pensàvem que calia donar-li tota la solemnitat, tota la transcendència, i això vol dir elaborar un projecte de llei i ser votat aquí.

Creiem que això va ser recollit satisfactòriament; creiem també que l'oferta que dèiem de consens a una esmena en concret no s'ha de fer mitjançant un pacte entre dos o tres forces polítiques: cal un consens entre totes les forces polítiques i totes les forces socials d'aquell territori, perquè la preocupant situació d'aquelles comarques —ho repeteixo— així ho aconsella. Pensem que el camí és aquest, i per això també ens sentim satisfets que siguin contemplats aquests dos aspectes: primer, la constatació de la situació de les comarques; segon, la creació..., no ho diu específicament, però ho suposem així de la visita que van fer la setmana passada tant el president com el conseller de Política Territorial i Obres Públiques en aquelles comarques, que es buscarà el màxim nivell de consens a la creació d'aquest institut, i que farem les aportacions dels diversos grups parlamentaris, però també de les diverses institucions, per fer un organisme seriós, amb capacitat d'execució i amb competències suficients perquè realment serveixi a aquest impuls econòmic en aquelles comarques.

El tercer punt, no el faré molt llarg: creiem —i així ho dèiem també en l'últim apartat nostre— que davant la situació actual de discussió de plans hidrològics, tant de les conques internes com del Pla hidrològic nacional, calia deixar constància que en aquelles terres hi ha la convicció que és incompatible promoure transvasaments, és a dir, fer detracció de l'aigua del Delta, amb un desenvolupament d'aquelles comarques, per una sèrie de consideracions que obviaré repetir. També amb vista al consens no diem res d'aquest punt; no vol dir que rebaixem els nostres plantejaments, que creiem que segueixen sent plenament vàlids, però per evitar una transaccional ambigua i que hauria pogut ser confusa, optem per no dir res sobre això i centrar-ho en els dos primers punts.

Per tant, òbviament, estem prou satisfets i esperem que el treball que hem iniciat, el compromís de crear l'institut, sigui una realitat dintre del primer semestre del 93.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, és per a mi, com a portaveu en aquests moments del

Grup d'Esquerra Republicana, una absoluta satisfacció de poder sumar-me a aquest consens que els cinc grups d'aquesta cambra hem assolit a l'hora de pactar aquesta proposta transaccional, que ha significat la retirada de les dues mocions idèntiques presentades pel grup de la majoria i pel primer grup de l'oposició, i a la vegada la retirada de les esmenes presentades pels altres tres grups. I, a més a més, una satisfacció àmplia, perquè aquesta transacció recull el que d'entrada era el primer objectiu de les esmenes d'aquests tres grups, del Grup Popular, del Grup d'Iniciativa i del Grup d'Esquerra, que era que l'Institut de Desenvolupament de les Terres de l'Ebre no es creés per decret, sinó a través d'una llei, en aquest Parlament.

Deixem per a la discussió de la ponència de la Llei, per a la discussió posterior en comissió i en el Ple, el que creiem que han de ser els objectius, el finançament i les competències d'aquest Institut, entenent que és, en el fons, el que aquesta transacció diu, que és el primer pas, un primer pas, tan sols un primer pas, per assolir aquest objectiu fonamental de la política de reequilibrament territorial al nostre país, que és l'actuació prioritària a les comarques de l'Ebre. Per això tinc el plaer de no haver de demanar-los a tots vostès el vot, perquè és evident que tots vostès ja ho votaran.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Passem ara a la votació d'aquesta esmena transaccional a les dues mocions.

Vots a favor?

La transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política a desenvolupar per a les persones amb mobilitat reduïda i altres limitacions

Passem al quinzenè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política a desenvolupar per les persones amb mobilitat reduïda i altres limitacions, presentada per la diputada senyora Rosa Barenys, que té la paraula.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb aquesta Moció volem...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!, per favor.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. Amb aquesta Moció volem recordar que la celebració dels Jocs Paralímpics i dels Special Olympics va ésser un pas molt important per la possibilitat d'integració de les persones amb disminució. A uns mesos vista de la celebració d'aquestes competicions, podem valorar encara amb més objectivitat la importància que tant per als atletes, per a l'esport en si mateix i per als ciutadans va comportar. La popularitat i el protagonisme que té l'esport avui dia va facilitar, per uns dies, la socialització de les persones amb dificultats i la ciutadania va donar una excel·lent resposta, entusiasta i normalitzadora.

Ara es tracta de recollir aquells fruits i multiplicar-los com fan les llavors dipositades als sembrats. Per inèrcia, aquest impuls no es produirà. Cal doncs, ara, propiciar mesures de discriminació positiva tal com establia el primer Congrés Paralímpic celebrat a Barcelona uns dies abans dels Jocs, del qual aquesta

diputada destacava, a la substanciació de la interpellació, tres conclusions que vull recordar.

Primera, que l'esport paralímpic estigui integrat en l'olímpic a fi d'evitar la marginació que té en la consideració de la societat qualsevol forma de competició separada d'aquest marc, el que vol dir, per la pràctica futura, que hem d'impulsar com a principi rector, sempre que sigui possible, la integració esportiva a fi d'evitar la marginació que poden comportar les competicions aïllades de l'esport normalitzat.

Segona, la necessitat que els governs tinguin un disseny de política estable de recolzament a l'esport de minusvàlids en l'àmbit legislatiu i en el fiscal, a fi de possibilitar el flux de mitjans econòmics tant per les institucions públiques com privades; amb aquesta resolució caldrà desenvolupar la Llei 8/88 general de l'esport pel que fa als principis rectors de la política esportiva, per a les persones amb mobilitat reduïda i altres limitacions, a fi que el Govern de la Generalitat disposi d'un pla d'actuació a desenvolupar en l'actual legislatura.

Tercera, demanar als mitjans de comunicació que s'aproximin al moviment esportiu tal com ho van fer en les retransmissions dels Jocs Paralímpics i Special Olympics amb la major sensibilitat i amb veritable judici crític. I per portar totes aquestes actuacions a bon terme caldrà també fer accessibles les instal·lacions esportives per la qual cosa serà necessari desenvolupar la Llei 20/91 de promoció de l'accessibilitat i supressió de barreres arquitectòniques.

Manifestàvem, en la nostra intervenció anterior, les dificultats amb què es troben, per a la pràctica de l'esport, les administracions locals, les entitats i les associacions esportives, dificultats que s'incrementen quan la Direcció General de l'Esport no marca la política a seguir. Ajuda econòmicament —això està clar— però no té un pla directiu definitiu i aquesta manca d'orientació dificulta el dia a dia quan l'esport no està a l'abast de tothom, quan l'esport es tracta de forma marginal o excepcional, quan no disposa de suficients monitors especialitzats, quan no està acompanyat de campanyes institucionals per posar-lo a l'abast d'una més gran majoria i no únicament per als esportistes més avantatjats. No obstant aquesta situació, crec que també és important fer palès l'esforç d'algunes institucions per avançar en la pràctica polisportiva integrada com en l'impuls de programes de promoció esportiva específica. L'Ajuntament de Barcelona, per posar un exemple institucional, juntament amb les federacions esportives ACELL i Federació d'Esports de Minusvàlids impulsa des del 1989 programes per afavorir la posterior integració en l'esport reglat. Aquest és el camí, senyores i senyors diputats; aquest és l'impuls que té de donar el Govern de la Generalitat; és en aquesta direcció que en aquest moment es fomenta l'esport en cadira: el tennis en cadira de rodes, la vela adaptada, el piragüisme, els cursos de natació, l'esquí adaptat, el ciclisme adaptat, l'hípica, el tir amb arc, el tennis de taula, el bàsquet en cadira de rodes, fins a un total de dotze, tretze activitats esportives que es practiquen habitualment en petita mesura a Catalunya, a la vegada —i ho hem de dir— que funcionen uns vint clubs esportius i les dues federacions que anteriorment he esmentat.

Podem afirmar com a conseqüència que, a Catalunya, ja es fan coses, ja es treballa per al desenvolupament de l'esport. La prova més fefaent ha sigut el nombre de medalles aconseguides en les competicions paralímpiques: varen ser 314, de les quals

un 45% ho varen ser per a atletes catalans. Espanya es va situar en el medaller mundial en cinquè lloc; crec que és tot un rècord. I és per aquesta mateixa raó que cal recollir i mantenir l'esperit del 92. Aquest és l'objectiu d'aquesta Moció, que desitjaria, no per a nosaltres —per a nosaltres, per al Grup Socialista— sinó per als esportistes minusvàlids i per a la normalització d'aquesta activitat lúdica, que els demanaria el seu vot a favor.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys.

No s'han presentat esmenes. Per consegüent, els grups poden intervenir per fixar posició. Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Curto. *(Pausa.)* Sí, perquè no connecta, ha de venir aquí a la tribuna d'oradors.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Simplement, senyor president, per anunciar lo vot a favor en esta Moció. Hi han expressions en este Parlament que per si soles tenen garantia personal, com en diríem en termes bancaris; quan es parla de disminuïts físics i psíquics, per nosaltres la il·lustre diputada senyora Rosa Barenys és una autoritat, que reconeixem. Per consegüent, no haurien calgut tantes explicacions perquè el simple fet de tractar ella un tema d'esta naturalesa a nosaltres ja ens convenç i, per consegüent, compti amb lo vot del Grup Popular. *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Simplement per donar el nostre vot favorable a aquesta Moció subsegüent.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Bosch.

El Sr. BOSCH: Gràcies, senyor president. Només per manifestar, evidentment, el vot favorable del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya a la Moció presentada pel Grup Socialista. Pensem que l'èxit de participació popular dels Jocs Paralímpics i dels Special Olympics no ha de quedar només com una dada estadística sinó que cal que des dels poders públics es potenciï i s'aprofundeixi en aquesta sensibilització social que es va veure manifestada en aquests Jocs.

Per altra banda, també creiem que cal evitar que els Jocs de persones minusvàlides esdevinguin guetos completament aïllats dels Jocs —diguem-ne— normals, els Jocs convencionals i que, per tant, cal fer el possible per intentar interrelacionar-los i arribar, si és possible, a uns sols Jocs Olímpics amb participació de tota mena d'atletes.

És per aquests motius i d'altres que per la brevetat del temps no cal ara especificar que el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya votarà a favor de la Moció del Grup Socialista.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bosch. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, efectivament, quan la senyora Rosa Barenys puja a la tribuna per parlar de temes relacionats amb els disminuïts és una garantia, és una garantia que per poc que puguem sempre intentem trobar-hi apropament i aquesta no en serà una excepció. També intentarem arribar gairebé, gairebé al 100% de les seves peticions i em limitaré, em limitaré a donar les raons, el perquè en aquest moment hi ha un punt de la Moció que

no estic en condicions..., i em sembla que puc creure, no estic en condicions en aquest moment de donar-li el 100%..., no a la raó, sinó al vot, així de clar. En canvi, pel que fa al segon, tercer i quart punt, cap problema: els hi votarem favorablement.

Em sumo, evidentment, a totes les manifestacions que s'han fet des dels diferents rengles d'aquest Parlament en la línia de la col·laboració, de l'impacte dels Jocs Paralímpics, de l'impacte dels Special Olympics, del que va sensibilitzar la nostra societat i que, evidentment, només amb aquesta sensibilització, doncs, no seria suficient i que, per tant, cal que continuem des del Govern, des de l'oposició, especialment, des del Parlament, que anem insistint, anem fent propostes, anem fent iniciatives, que no fos cas que tot aquell esforç i tota aquella sensibilització que va haver-hi en aquells moments quedessin en res o quedessin en molt poca cosa.

Per tant, em permetré, doncs, fer uns breus comentaris... *(Pausa i remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT: Silenci! Segueixi.

El Sr. CODINA: Perdó, gràcies, senyor president, li agraeixo la seva atenció. Doncs, tal com li deia, el punt número 2..., perdó els números 2, 3 i 4 els votarem favorablement i el punt primer, no, per una raó que ja li apuntava. Vostè el que demana, concretament, és un pla d'actuació. En aquest moment, jo no estic en disposició de poder-li garantir que aquest pla d'actuació es tirés endavant i això suposaria votar-lo favorablement perquè hi han una sèrie d'actuacions paral·leles; no és exactament un pla, un pla és alguna cosa més que fer diferents programes. Però vostè coneix —ho anunciava fa un moment— el que fa l'Ajuntament de Barcelona, i també l'Ajuntament de Barcelona en col·laboració amb la Generalitat i amb alguns hospitals estan fent una rehabilitació específica per a les persones que estan en aquestes condicions; això vostè ho coneix perfectament. I també l'any 93 hi haurà un curs específic per als monitors que s'han de dedicar a ensenyar les persones que estan en aquestes condicions.

Bé, m'he compromès que seria breu i, per tant, vull acabar aquesta intervenció desitjant-los un bon Nadal i esperem que el 93 sigui, si fos possible, millor que el 92.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Ara ho sotmetem a la votació.

En primer lloc votarem els punts 2, 3 i 4 de la Moció.

Vots a favor?

Aquests tres punts han quedat aprovats per unanimitat. Es vota a continuació el punt primer de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest primer punt ha quedat rebutjat per 31 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el cànon i l'increment de tarifa de sanejament

Passem al punt setze de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació sobre el cànon i l'increment de tarifa de sanejament, que presentarà la diputada senyora Rosa Martí. *(Pausa.)*

La Sra. MARTÍ: Moltes gràcies, senyor president. Aquesta Moció és la subsegüent a la interpellació que varem presentar

sobre el cànon i l'increment d'una tarifa de sanejament. Presenta cinc punts: el primer fa referència a la necessitat que existeix, per part del Govern, d'aconseguir l'estricta compliment de les lleis de sanejament i, sobretot, fer o intentar que les aportacions econòmiques relatives al sector industrial creixin, perquè ja vàrem posar de manifest en la interpellació que, en aquests moments, de cada quatre pessetes que es recapten pel tema de sanejament, només una prové del sector industrial i tres de l'ús domèstic; a nosaltres ens sembla que aquesta proporció és injusta i que cal aconseguir la racionalització d'aquesta recaptació i, per tant, nosaltres proposem, en el primer punt, que les aportacions econòmiques referents a l'ús industrial i provinents de la càrrega contaminant s'incrementin.

En el següent punt de la Moció es proposa establir línies de col·laboració amb les indústries per tal de millorar els processos industrials amb la intenció de reduir el volum d'aigua contaminada. Nosaltres proposem que, en els processos industrials, s'incideixi sobre dos punts, fonamentalment: s'incideixi sobre el sistema de les depuradores i es contribueixi a col·laborar en la depuració de les aigües industrials i també, sobretot, s'incideixi sobre els processos tecnològics, perquè això em sembla que és el que de veritat farà efectiu que els diners que s'aporten, diners públics, doncs, siguin de veritat, veritablement rendibles. No volem que aquests diners i els convenis que se signen serveixin senzillament per allargar la butlla que moltes indústries tenen per seguir contaminant. Nosaltres volem que els diners..., que es signin convenis i que els diners públics que es destinen a aquests convenis, fonamentalment, vagin encaminats a la millora, sobretot, de processos tecnològics, no a allargassar el compliment dels abocaments.

En tercer lloc, també creiem convenient que es doni compte a aquest Parlament del compliment d'aquests convenis per aquesta qüestió que abans explicava, que nosaltres tenim la sensació que els tres o quatre convenis que fins ara s'han signat des de la Conselleria, un amb els industrials dels adobadors, de les indústries galvàniques, del tèxtil i dels escorxadors, aquests convenis no han sorgit els efectes ni han complert l'esperit amb el qual es varen signar. Per tant, nosaltres, per seguir un control del compliment d'aquests convenis, creiem que el Govern n'hauria de donar compte al Parlament.

I en quart lloc, també creiem important conèixer quin és el nivell de contaminació dels rius des del punt de vista analític, i per això nosaltres demanem que el Govern presenti al Parlament un cens d'abocaments, un cens d'abocaments per conèixer quin és el volum que s'aboca als nostres rius i quines són les seves característiques. Aquesta és una dada que ja es va posar de manifest en la interpellació, perquè el conseller no va respondre aquesta pregunta que nosaltres li fèiem; és a dir: disposa el Govern, sí o no, d'un cens d'abocaments? I si en disposa, per què no n'informa? Doncs, això és el que demanem en aquest punt, que contesti si el té i, si el té, que el presenti en aquesta cambra.

I en cinquè lloc, encomanar a la Sindicatura de Comptes un informe sobre la situació econòmica de la Junta de Sanejament. Nosaltres creiem que és bàsic que es compleixi —el principi de la Llei ja preveia de fer auditories—, que això sigui efectiu i que la Sindicatura realment faci un informe sobre quina és la situació econòmica de la Junta de Sanejament, tant abans, quan era un organisme autònom, com ara que és una empresa pública.

Nosaltres creiem que cal fer una avaluació al llarg de tots els anys de quina ha estat la situació econòmica i l'evolució econòmica de la Junta de Sanejament.

I amb aquesta breu intervenció donaria per defensats els cinc punts de la Moció, perquè també crec que els senyors i les senyores diputades estan molt cansats després d'aquest Ple tan llarg.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí.

No hi han esmenes presentades; per consegüent passem a la intervenció dels grups. Grup Parlamentari Popular? La senyora Montserrat té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president, molt breument. Il·lustre senyora diputada, el Grup Parlamentari Popular i en aquest cas jo mateixa vam presenciar quan vostè va substanciar la seva interpellació; per tant, també vam escoltar la resposta del conseller i coincidim plenament amb tots els cinc punts de la seva Moció.

Els desitjo un bon Nadal a vostès i a tots els altres. Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Amb la mateixa voluntat de fer una mica de gimnàstica de l'escó fins aquí, degut al parcial boicot dels mitjans de la tecnologia, dir que donarem suport als cinc punts d'aquesta Moció. En primer lloc, perquè creiem que va en la mateixa línia que defensem des d'Iniciativa per Catalunya i perquè, encara que parcialment puguem veure que algun d'aquests aspectes ja es contempla —plantegem la qüestió de la tarifa del cànon, que s'ha aprovat en aquest debat pressupostari, una diferència entre l'ús domèstic i l'ús industrial—, creiem que tots els aspectes a què ha fet referència la diputada socialista són aspectes que preocupen no sols els partits polítics, sinó la mateixa societat, i per això hi donarem el nostre vot favorable.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor... (Pausa.)

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, també molt breument, per dir que votarem favorablement aquesta Moció. Nosaltres, sobre l'acord a què s'ha arribat al cànon, doncs, no hi estem massa d'acord, i en tot cas i arribat el moment, doncs, ja ho exposarem, però sí que aquests diferents punts que surten a la Moció són compartits àmpliament per nosaltres. Hi han una sèrie de punts que fins i tot podríem traslladar al terreny genèric. Aquí es demanen coses que en principi poden semblar òbvies, però que després resulta que no ho són tant, com que les lleis s'apliquin o que els convenis que es fan, realment, també s'apliquin. Per tant, tot això ens sembla perfectament bé.

I després també hi ha un parell de punts en què es demana..., doncs, d'alguna manera, el que representa és l'afavoriment d'aquelles mesures que prenguin les indústries per tal de no ser tan contaminants i, per tant, això s'expressa en el punt 1, en la segona part del punt 1 com una aplicació de les tarifes de càrrega contaminant en les aigües contaminades. En una part del punt 2, també, a favor dels processos productius. En realitat és,

doncs, la mateixa filosofia, filosofia que compartim el nostre Grup Parlamentari, que hem expressat altres vegades. Per tant, votarem a favor dels cinc punts d'aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Pere Esteve.

El Sr. ESTEVE I ABAD: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, respecte a la Moció presentada per la senyora Rosa Martí els diré ràpidament que en el que respecta al punt primer, quant al fet que cal arbitrar mesures per a un estricte compliment, entenem que no cal arbitrar-les en tant que, com vostès saben, el Govern ja ha aprovat el Decret de modificació per determinar la tarifa i l'increment de la tarifa de sanejament i que els usuaris han de fer la declaració directa, tant de cabal com de les característiques d'aquest cabal, que permetrà fer un pagament adequat del tribut de sanejament.

Quant als punts 2 i 3, de fet entenem que la resposta al punt 2 ja està en la seva pròpia proposta del punt 3; és a dir, al punt 2 demanen quines línies de col·laboració efectives amb les empreses té establertes el Departament, i és evident que aquesta línia la contesta vostè mateixa en el punt 3 quan diu: «el compliment dels convenis...» Perquè són els convenis, efectivament, que, com sap, n'hi han sis de signats. De fet, a la resta de sectors s'està continuant la negociació i el treball, i un d'ells, el d'acabament de superfícies, ja ha expirat i la Junta de Sanejament està fent ja en aquests moments la verificació del grau de compliment.

Quant al punt quart, la presentació al Parlament en el termini de tres mesos de dades de les conques, vostè sap que aquest inventari s'ha iniciat durant aquest any; és un inventari complex; creiem que s'acabarà durant tot l'any que ve. Les dades parcials, vostè ja en disposa, perquè van en una pregunta que van formular per escrit, el Departament els ha transmès ja una primera informació el 10 de novembre, i per altra banda, a mesura que es vagi acabant per a l'àmbit dels municipis, cada un dels ajuntaments rebrà informació de la informació recollida. Per tant, aquesta informació ja la tenen en la part que hi havia, l'aniran tenint els ajuntaments i a la fi del treball l'inventari, naturalment, serà presentat.

I finalment, al punt cinquè, de la Sindicatura de Comptes, evidentment, com saben vostès, l'article 16, de reforma de la Junta de Sanejament, estableix expressament que la Sindicatura ha d'emetre anyalment un informe; per tant, això és el que s'ha de fer, és el que es farà.

I tenint en compte tot el que he dit i l'hora que és, i que és Nadal, doncs, rebutjarem la Moció. Però que quedi clar que això no té res a veure amb el desig que tinguin un Nadal molt bo.

I moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Esteve.

Passem a la votació d'aquesta Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text de la Moció ha quedat rebutjat per 31 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpe·lació al Consell Executiu sobre el desenvolupament reglamentari de la Llei d'ordenació farmacèutica

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpe·lació sobre el desenvolupament reglamentari de la Llei d'ordenació farmacèutica, presentada pel diputat senyor Daniel Font, que té la paraula.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president, només per anunciar la retirada de la Moció en benefici de la Proposició no de llei conjunta presentada avui mateix al registre.

Gràcies, senyor president. (*Fora remor de veus i aplaudiments.*)

El Sr. PRESIDENT: Aquesta presidència, en nom de la Mesa i propi, es complau a desitjar a totes les senyores diputades i els senyors diputats un bon Nadal i un esplendorós 1993, i també fer extensius aquests desitjos i aquesta felicitació a tots els serveis de la cambra per la seva tasca, sovint no coneguda i que fa possible la vida del nostre Parlament.

S'aixeca la sessió.

(*Són les dues del migdia i deu minuts.*)

SUBSCRIPCIO

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)
☐ i ☐ m

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300.62.63.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el Butlletí Oficial del Parlament

de Catalunya (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

..... de de 19

